101. O, gökleri ve yeri yoktan yaratandır. Zevcesi olmadan nasıl çocuğu olabilir? Oysa her şeyi O yaratmıştır, her şeyi bilir.

O'nun zevcesi olmadığı halde, nasıl çocuğu olabilir? Her şey O'nun olduğu halde, her şey O'nun kulu ve kölesi olduğu halde, Allah'ın böyle bir şeye neden ihtiyacı olsun ki? Çocuk, bir eksikliğin, bir ihtiyacın ifadesidir ve Allah'a böyle bir şeyin yakıştırılması asla mümkün değildir. Allah'ın böyle bir şeye neden ihtiyacı olsun ki? Çünkü her şey O'nundur, her şeyi yaratan zaten O'dur.

İşte hayat, işte var oluş ve işte varları var eden âlemlerin Rab-bi. Allah dışında var mı başka böyle Rabler, var mı böyle "Ol" dediği zaman olduracaklar? Eğer benim günlerimi, benim gençliğimi bana iade edecek olan Ondan başka birileri, benim ölümle karşı karşıya kaldığım bir zamanda bana iki saat daha süre verebilecek O'ndan başka birileri varsa, tamam o zaman iki saatliğine onlara da kulluk edeyim.

Ya da bizim için gökten bir damla yağmur indirebilecek veya yerden bir tane buğday bitirebilecek birileri varsa, ona da kulluk edelim. Ama yok öyle birileri. Öyleyse, madem ki benim yaratılışım Allah'tansa, benim rızkım Allah'tansa, benim ölümüm Allah'tansa o zaman başkalarının benden kulluk beklemelerinin ne mânâsı vardır? Benim O'ndan başka birilerine kul köle olmamın ne anlamı vardır? Yetki Allah'ındır ve O'ndan başka kimsenin yetki hakkı yoktur.

102. İşte Rabbiniz, Allah budur. O'ndan başka ilâh yoktur, her şeyin yaratanıdır. Öyleyse O'na kulluk edin; O her şeye de vekildir.

Bu Allah sizin Rabbinizdir. Okuduğumuz bu âyetlerin ve Kur'-an'ın tümünün anlattığı, tarih boyunca tüm peygamberlerin ortaya koyduğu Allah'tır sizin Rabbiniz. Rab makamında, ulûhiyet makamın-da, hayatınızın kanunlarını düzenleme makamında Rabbiniz O'dur. Rabbiniz olan Allah, kendisinden başka ilâh olmayandır. O, her şeyin yaratıcısıdır, varlığımızın sebebi O'dur. Hayatın kaynağı O'dur; göklerin, yerin, gecenin, gündüzün, meyvelerin, sebzelerin sahibi O'dur. Malımızı, evimizi, ailemizi, çocuklarımızı, makamımızı, paramızı, pu-lumuzu, aklımızı, zekâmızı, bilgimizi her şeyimizi yaratan O'dur. Allah Hâliktır, o halde O'na kulluk edin. Madem ki her şeyinizi yaratan ve her şeyinizi veren O'dur, o halde sadece O'na itaat edin. Zaten tüm varlıkları iki grupta topluyoruz; yaratan ve diğerleri.

Problem işte buradadır. İnsanların bir kısmı Allah'ı Rab olarak kabul ediyor ama hayata karışıcı olarak Allah'ı kabule yanaşmıyorlar. Meselâ müşrikler göklerin ve yerin, her şeyin yaratıcısı olarak Allah'ı kabul ediyorlardı, ama Rab olarak, hayata karışıcı ve kanun koyucu olarak Allah'ı kabul etmiyorlardı. Rızık verici olarak, yarattıklarının tü-münü doyurucu olarak Allah'ı biliyorlar, inanıyorlardı ama hayatı düzenleyici olarak Allah'a inanmıyorlardı.

Günümüz insanları da -Allah korusun- aynı noktaya düştüğü için, yaratıcı olarak var olan, ama hayata karışıcı olarak sanki yok olan bir Allah inancını, yâni şirki yaygınlaştırma eğilimine girdikleri için bu konuyu daha önce de anlatmış olmama rağmen burada biraz daha üzerinde durmak istiyorum.

Peygamberlerin hiç birisi Allah'tan başkasına kulluğa çağırmamıştır. Tüm peygamberler tevhid inancı üzerinde toplanmışlardır. Tüm peygamberlerin tarihlerini, hayatlarını incelediğimiz zaman onların hayatlarında tek ilâhın Allah olduğunu görürüz. Tüm peygamberler insanlığı "La İlâhe illallah" temel esasına çağırmışlardır. Allah'tan baş-ka sözü dinlenecek, rızası kazanılacak, hayata hakim olan ilâh yoktur. Allah'tan başka kendisine kulluk yapılacak, hayat programı program kabul edilecek varlık yoktur esasına çağırmışlardır. Zaten tarih boyunca en büyük problem işte burada, sadece Allah'a kulluk etmek, sadece Allah'ı dinlemek ve hayata hakim olarak sadece Allah'ı kabul etmek konusunda çıkmıştır. Değilse Allah'*a da* ibadet konusunda hiç problem çıkmamıştır. Yâni ilâhlardan bir ilâh olarak Allah'a da kulluğu herkes kabul etmiştir. Öteki ilâhlar yanında Allah'a da kulluğa kimse ses çıkarmamıştır.

Yâni göklerin ve yerin, göklerdekilerin ve yerdekilerin yaratıcısı, dağların ve denizlerin yaratıcısı olarak, rızık verici, öldüren, yaratan, yaşatan bir ilâh olarak herkes O'nu kabul etmiştir. Ama inandığınız bu Allah, kendisinden başka ilâh olmayandır. Bu Allah hayata karışan ve kendisinden başka hayata karışıcı olmayan, insanların kulluk programlarını belirleyen ve kendisinden başka kanun koyucu olmayandır. Bu Allah boyunlarınızdaki kulluk ipinin ucu elinde olan ve sadece kendisinin çektiği yere gidilmesi gerekendir. Yâni bu Allah kendisinden başka rab, melik, ilâh olmayandır dendiği zaman işte kavga burada başlamıştır. Göklerin ve yerin yaratıcısı, rızık vericisi olarak kabul ettikleri Allah'ı insanlar hayatlarına karışıcı olarak reddetmeye çalışmışlardır. "İlâh olarak Allah'ı kabul edelim ama, tek ilâh olarak asla kabul etmeyiz" diyorlar. "İlâhlardan birisi olarak O'nu da dinleyelim, ilâhlardan birisi olarak O'na da kulluk yapalım, ama tek ilâh olarak sadece O'na kulluğa hayır!" diyorlar.

Bunun sebebi olarak da şöyle diyorlar: Çünkü bizim hayatımıza karışacak başka ilâhlarımız da var. Hayatımızda sözünü dinleyeceğimiz başka Rablerimiz de var. Bizim Allah'tan başka hukuk tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, şifa tanrılarımız, siyasal tanrılarımız da var. Tamam bu tanrılardan birisi olarak Allah'ı da dinleyelim, ama öte-ki tanrılarımızı da dinlemek zorundayız diyorlar. Aslında bu iddiaların altında Allah'tan, Allah'a kulluktan kurtulup kendi keyiflerince bildikleri gibi bir hayat yaşama arzuları yatmaktadır. Ya da şöyle ifade edelim: Bunlar Allah'a kulluktan kurtulup kendi kendilerine, kendi hevâ ve he-veslerine tapınmak istiyorlar. Keyiflerinin istediği gibi sorumsuz ve sı-nırsızca bir hayat yaşamak istiyorlar.

Çünkü bakıyoruz, bu adamlar Allah'tan başka kendilerinin ilâhları olduklarını iddia ettikleri kimseleri de kendileri seçiyorlar. Seçtiklerini istedikleri gibi yönlendirebileceklerini bildikleri için seçiyorlar. Seçtiklerine bizi şöyle şöyle idare ederseniz sizi seçeriz, değilse sizi seçmeyiz diyebildikleri için seçiyorlar. Bizden şunları şunları istemeyeceksiniz! Bizi şu şu sorumluluklar altına almayacaksınız! Bizden namaz gibi, zekât gibi, tesettür gibi ağır sorumluluklar istemeyeceksiniz! İçki gibi, kumar gibi, fâiz gibi, zina gibi bizim alışık olduğumuz şeyleri bizim için yasaklamayacaksınız! Bize lüks ve müreffeh bir ha-yat sağlayacaksınız! Biz ne istersek, nasıl bir hayattan razıysak onu sağlayacaksınız! Eğer bize bizim istediğimiz kanunları çıkarır, bizim istediğimiz hayatı hazırlarsanız Rab olarak, İlâh olarak biz de sizleri seçeriz diyebildikleri için onları seçebiliyorlar. Onları yönlendirebile-ceklerini, şartlandırabileceklerini bildikleri için onları seçiyorlar.

Ama Allah'a bunu diyemeyecekleri, Allah'ı istedikleri gibi şartlandıramayacakları için Allah'ı Rab kabul edemiyorlar. Her şeyi kendi keyiflerine, arzularına ve kafalarına göre ayarlamak ve düzenlemek istedikleri için, yâni kendi kendilerine tapınmak istedikleri için, şehvetlerine tapınmak istedikleri için hayatlarından Allah'ı çıkarmak istiyor-lar. Tamam, ilâhlardan bir ilâh olarak Allah'ı da dinleyelim, meselâ hayatımızın ibadet bölümünde O'nu da dinleyelim, ama hayatımızın öteki bölümlerinde biraz nefes alabilmek için Allah'tan başkala-rını da dinleyelim diyorlar. Halbuki bu şirktir. Hayatı parçalamak ve hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı, öteki bölümlerinde başkalarını dinlemek şirktir. Halbuki tevhid, kişinin, hayatının tümünde Allah'a teslim olmasıdır.

Evet O Allah her şeyin yaratıcısıdır ve kendisinden başka ilâh, rab, otorite, egemen, yetkili olmayandır. Çünkü ilâh olanın, Rab olanın yaratıcı olması gerekir. O'ndan başka yaratıcı da olmadığına göre Rab sadece O'dur. Öyleyse sadece O'na kulluk edin, sadece O'nu dinleyin, sadece O'nun emirlerini dinleyin ve O'nu razı

etmeye çalışın. Rab olarak, ilâh olarak O'na inandığınızı ortaya koymak üzere hayatınızı O'nun adına yaşayın. Yirmi dört saatinizi O'nun belirlediği yasalar istikâmetinde yaşayın. Allah'tan başka, toplum, müdür-âmir, âdetler, yönetmelikler gibi putları Allah makamına oturtup onların istedikleri bir hayatı yaşayıp Allah'a şirk koşmaya kalkışmayın. Yaşadığınız bu hayatın sonunda O'nun huzuruna gideceğinizi ve hayatınızın hesabını sonunda O'na ödeyeceğinizi asla unutmayın.

Eğer böyle Rab olarak, ilâh olarak Allah'a iman eder, Allah'ı böyle güçlü kuvvetli bilir ve sadece O'nu hesaba katar, O'nun istediği hayatı yaşar, O'nun dışında her şeyin hatırını ayaklarınızın altına alabilirseniz o zaman bilesiniz ki O Allah sizin her şeyinize vekildir. Bilesiniz ki sizin arkanızda Allah vardır. Sizin önünüzde Allah vardır, dayanacağınız, güveneceğiniz Allah'tır. Sizi herkese karşı ve her şeye karşı koruyacak olan Allah'tır. Size yol gösterecek olan Allah'tır. Tarih boyunca dostlarını tüm düşmanlarına karşı nasıl korumuş ve galip getirmişse, sizi de koruyacaktır. Bu konuda en küçük bir şüpheniz olmasın.

103. "Gözler O'nu görmez, O bütün gözleri görür. O Latîftir, haberdardır."

Gözler O'nu idrak edemez. Gözler O'nu ihâta edemez. Görmekle anlaşılamaz. Göz O'nu anlayamaz. Görmeye yönelik bir anlaşılma tarafı olamaz Allah'ın, ancak imanla anlaşılacak, iman ile idrak edilecektir. Gözler O'nu bu dünyada göremez ama O tüm gözleri gö-rür, tüm gözleri, tüm bakışları idrak eder, tüm gözleri ihâta eder. Gözlerin hain bakışlarından da güzel bakışlarından da haberdârdır O. Hangi gözün nasıl baktığını, nereye baktığını, niçin baktığını, bu bakışıyla hangi beklentilerin içinde olduğunu, kendisine neler ayırdığını, ne anlama geldiğini, geleceğini hepsini en bilen, mükemmel bilen, eksiksiz bilen O'dur. Çünkü gözlerin idraki sadece O'na aittir. Tüm gözlerin, tüm gönüllerin, tüm bedenlerin, tüm zihinlerin, tüm beyin-lerin, tüm akılların düşüncelerini, taşıdıkları niyetlerini ve imanlarını bilmektedir. Evet gözlere, gönüllere hakim olan, tek söz sahibi olandır.

Çünkü O latîftir. Yâni hiçbir kesâfeti olmayan yoğunluktadır Rabbimiz. Rabbimiz herkese, her varlığa karşı lütûf sahibidir. Herkesi, her varlığı iç dünyasına kadar bilen ve haberdar olandır. Varlıkların en ince noktalarına kadar, kalplerinin içine kadar nüfûz eder. Yerin derinliklerine kadar, göğün zirvelerine kadar her yere ve her şeye nüfûz eder. Yâni Allah her şeyden haberdardır, O'nun bilgisinin dışında bir yaprak bile düşmez, bir damla yağmur bile inmez.

Burada, âyet-i kerîmede Allah'ın gözler tarafından görülemeyeceği anlatılmaktadır. Bu konuda uzunca tartışmalar olmakla beraber, sadece Ayşe annemizin (r.a.) şu sözünü nakledip geçeceğim:

Mü'minlerin annesi annemiz (r.a.) der ki: "Kim ki Rasulullah hakkında şu üç sözü söylerse, bilesiniz ki Allah'ın Resulüne iftira etmiştir:

1- Kim ki Mi'râca çıktığı gece Allah'ın Resulü Allah'ı görmüştür derse, o kimse Rasulullah'a iftira etmiştir der ve işte En'âm sûresinin bu âyetini okuyarak bu konuda delil getirir.

2- Kim ki Allah'ın Resulü yarını biliyordu, geleceği biliyordu derse, yâni gaybı bildiğini iddia ederse, bu kimse de Allah'ın Resulüne iftira etmiştir buyurarak Lokman sûresindeki mugayyebat-ı hamse âyetini okur.

3- Ve yine kim ki Allah'ın Resulü Rabbinin kendisine vahy et-tiği emirlerden, âyetlerden kimilerini gizleyip insanlara anlatmamıştır derse bu kimse de Allah'ın Resulüne iftira etmiştir der ve delil olarak da Mâide 67 âyetini okur."

Evet dünyada hiç bir göz O'nu göremez, ama yine Kur'an'ın ifadesiyle âhirette, cennette mü'minler Rablerini göreceklerdir diyoruz.

104. "Doğrusu size Rabbinizden açık belgeler gelmiştir; kim görürse kendi lehine ve kim körlük ederse kendi aleyhinedir. Ben sizin bekçiniz değilim."

Evet Rabbinizden size besâir, basîretler gelmiştir. İşte bütün bu anlatılanları anlayabilmeniz için Rabbinizden size kalp gözleri gel-miştir. Basar, basîret önümüzü gösteren, yolumuzu aydınlatan, nerede nasıl davranacağımızı, hayatımızın her bir birimini nasıl düzenle-yeceğimizi gösteren, anlatan, yolumuzu açan, aydınlatan Rabbimiz-den basiretler geldi bize. Yâni Rabbinizden âyetler geldi size. Size kalplerinizi, gözlerinizi, kulaklarınızı açan âyetler geldi. Ve ben sizi zorla Müslüman yapacak değilim. Bana inanmanız için, bana teslim olmanız ve kendi lehinize hükmetmeniz için tüm sebepleri, tüm vasıtaları yarattım ben.

Evet basîretler yaratmıştır Allah. Görebilme, fark edebilme, anlayabilme özellikleri göndermiş Rabbimiz bize. Basîret; sadece böyle görüvermek değildir. Gözünüz kapalıydı, bir anda bağı çözüverdiler ve siz gördünüz, bu mânâya değildir basîret. Hani Kalem sûresinin beşinci âyetinde öyle deniyordu:

"Hanginizin aklından zoru olduğunu yakında sen de göreceksin, onlar da görecekler. Doğrusu senin Rabbin, yolundan sapıtanları çok iyi bilir; O, doğru yolda olanları da çok iyi bilir."
(Kalem 5-7)

Peygamber Efendimizi ve onunla birlik olan Müslümanları onore etmek üzere buyuruyor ki Rabbimiz; Ey peygamberim, sen Rabbinin nimetleri sayesinde kesinlikle deli değilsin. Sana öyle büyük ecirler ve mükafatlar verilecek ki bunu sen de göreceksin, onlar da görecekler. Onlar da basîr olacaklar senin de basîretinin konusu olacak. Yakında onlar da anlayıp bilecekler sen de anlayıp bileceksin. Neyi? –YB²S«W²7! vU¬±[<Ï@¬" acaba hanginiz meftunmuş? Hanginiz deli hanginiz akıllıymış? Bunu çok yakında onlar da anlayacaklar, sen de anlayacaksın. Ama bu görüş farklı bir görüştür. Hani bazen karşımızdakine söyleriz; "bak, sonunda sen bunu göreceksin, seninle sonra görüşürüz" diyoruz ya, işte böyle bir görmek. Anlamak, fehmetmek, fark etmek, kavramak, işin künhüne vakıf olabilmek, bizimle ilgili yönlerini kavrayabilmek anlamlarına gelen bir ifade.

İşte böyle bir anlayış, kavrayış özelliği gönderiyor Rabbimiz bize. Yâni öyle bir görebilme, fark edebilme, kavrayabilme özelliği ki, bu özellik bize Rabbimizden gelmiş olarak onunla görüyorsak, kendi lehimize, ama ona karşı kör ve ilgisiz davranıyorsak, o zaman da kendi aleyhimize davrandığımızı o zaman anlayacağız.

Evet, kim onunla görürse, kim besâîr'i kullanırsa, kim basîret sahibi olmayı isterse, kim Allah'ın gör dediği gibi görmeye, O'nun istediği gibi anlamaya çalışırsa işte bu onun lehine olacaktır. Ama kim de kör davranırsa, ilgisiz kalırsa o da onun aleyhine olacaktır. Peygamberim, biz seni onlara muhafız göndermedik.

Bundan önceki âyetlerde de anlattığım gibi dışınızda ve içinizde yığınlarla görsel âyetler yaratıp onları size arz ettim. Bir de işitsel âyetler denen şu Kur'an âyetlerini gönderdim. Tüm bu yarattığım âyetlere intibak edebilecek, onları anlayıp değerlendirebilecek, gözler, kulaklar ve kalp verdim size. Artık siz bilirsiniz, ister iman eder kendi lehinize hükmedersiniz, diler küfreder, tüm bu âyetlere karşı kör ve sağır davranır, sonucuna kendiniz katlanmanız kayd u şartıyla aleyhinize hükmedersiniz. Unutmayın ki inanmanız da, küfretmeniz de sizin içindir. Allah'ın sizin imanlarınıza da ihtiyacı yoktur, amellerinize de. Ne yaparsanız kendi lehinize ve aleyhinizedir.

Kim görürse, kim hadiselere bu basiretlerle bakarsa, kim bu gözlükleri kullanırsa kendi lehine hükmetmiş, kim de körlük yapar, bu gözlükleri kullanmak istemez ve hadiselere bu âyetlerle bakmak is-temezse o da kendi aleyhine hükmetmiş, kör kalmayı tercih etmiş de-mektir.

Evet Kur'an besâirdir, Kur'an nûrdur, Kur'an hidâyettir, Fur-kân'dır. Hani arabanızla bir yere giderken karanlıkta arabanın farlarını yakıverince önünüz nasıl

aydınlanıyor değil mi? Köprüyü, virajı, tehlikeyi nasıl anlarsınız onunla değil mi? İşte Kur'an da böyle bir nûrdur, Furkân'dır. Olaylara Kur'an'ın gözlüğüyle bakıverdiniz mi O her şeyi size fark ettiriverecektir. Ama Kur'an'dan habersizsek, olaylara Kur'-an'la bakamazsak, aile hayatımızı, toplum hayatımızı, hukukumuzu, eğitimimizi, kazanmamızı harcamamızı, sosyal ve siyasal yapılanmalarımızı, ekonomik düzenlemelerimizi Kur'an kaynaklı, Kur'an gözlüklü düzenlemezsek, tüm bunları Kuranın gözetiminde yapmazsak hiçbir zaman aydınlığa çıkmamız mümkün olmayacaktır.

Hangi insan, hangi toplum, hangi aile ki Kur'an'la birlikte problemleri çözmeye çalışır, Kur'an kaynaklı problemlere yaklaşmayı prensip edinir, "bu konuda Allah ne diyor, Kur'an ne diyor?" diyerek Allah'ın kitabına müracaat eder ve çözümü Allah'ın kitabında arar, Kur'an'la görmeye, Kur'an'la bakmaya çalışırsa, o mutlaka aydınlığa ve hayra ulaşacaktır. Bu aydınlığa ulaşması, sonunda kendi lehine olacaktır. Yâni dünyada aydın, mutlu bir hayat elde etmiş olacaktır.

Öyleyse ey Müslümanlar! Ekonomiyle ilgili bir derdiniz mi var? Ekonomik hayatınızı aydınlığa, düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Hukukunuzu aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? Eğitiminizi düzlüğe çıkarmak mı istiyorsunuz? Aile hayatınızı, toplum hayatınızı, gecenizi, gündüzünüzü, bugününüzü, yarınınızı, namazınızı, orucunuzu, zikrinizi, fikrinizi, dünyanızı, âhiretinizi aydınlığa çıkarmak mı istiyorsunuz? O halde problemlere basiretlerle bakmak zorundasınız. Tüm bu problemleri basiretlerle, yâni Kur'an âyetleriyle çözümlemek zorundasınız. Ama Allah böyle basiretler gönderdiği halde kim de körlüğü tercih eder, kör olmayı, kör kalmayı tercih ederse, o da kör olmaya ve kör kalmaya mahkûmdur. Allah'ın Kitabına gözlerini kapayan, Kitapla ilgilenmeyen, problemlerine Kitapla çözüm aramayan toplum kör kalmaya mahkumdur. Karanlıklar içinde, bunalımlar, çözümsüzlükler ve çaresizlikler içinde kıvranmaya mahkûmdur.

İşte şu anda Kur'an'dan kaçan ve basiretlerin dışında başka yerlerde çözüm arayan şu bizim toplumun ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette çırpındığını, bocaladığını görüyoruz. Her şeyimiz bozuk, her şeyimiz çözümsüz. Problemlere çözüm arayan idareciler de her şeyi denemeden, ama Kur'an'a asla müracaat etmemeden yanalar. Böyle adamlara, yâni Kur'an'ın tabiriyle kör, sağır ve dilsiz insanlara neyimizi emânet edebiliriz ki? Hangi işimizi emânet edebiliriz bunlara? Ne yapabilecek bu adamlar sizin için ve bu ülke için? Kur'an'dan kaçan, Kur'an'ın çözümlerinden habersiz olan bu insanlar neden kurtarabilecekler ki sizi? Açlıktan kurtarabilecekler mi, bunalımlardan kurtarabilecekler mi? Karanlık ve sömürgeci güçlerin egemenliğinden kurtarabilecekler mi sizi? Sizi aydınlığa, düzlüğe çıkarabilecekler mi? Hani yıllardır bu iddiada olanlar, yıllardır size bunları

vadedenler bugüne kadar ne yapabildiler sizin için? Sizi karanlık ve egemen güçlere sat-manın dışında, biraz daha onlara borçlandırarak sırtınıza ipotekler koymanın ve onların kucağına itmenin dışında ne yaptılar? Sizi o egemen güçlere peşkeş çekmenin dışında ne yaptılar?

Söyleyin ne yaptılar bu Kur'an düşmanları? "Benim Kur'an'a ihtiyacım yoktur! Bizim böyle bir kitaba ihtiyacımız yoktur! Ben toplum problemlerini kendi gücümle, kendi bilgimle çözerim! Ben bu problemleri A.B.D ile, A.E.T ile çözerim!" diyerek Kur'an'dan kaçan, Allah'ın çözüm önerilerini beğenmeyen, basîretlerle ilgilenmeyen bu körlere daha ne zamana kadar bel bağlayacak ve bunları Allah'a tercih edecek bu toplum bilmiyorum! Allah bu topluma basîret versin, şuûr versin inşallah.

Evet Kur'an basîrettir. Hadiselere Kur'an'la, Kur'an'ın gözlüğüyle bakan kimseyle ona karşı kör ve sağır kesilen kimse çok farklıdır. Peygamberimizin:

"Mü'minin ferasetiyle yol bulun, çünkü o Allah'ın nûruyla bakar."

hadisi de işte bu gerçeği anlatır. Hadiste anlatılan nûr da Kur'an'dır. Bir mü'min gaybı bilmez, bilemez. Allah onu kullarına açmamıştır. İşte mü'min gaybı bilmediği için, geleceği göremediği için ona Kur'an sayesinde basîretler vermiştir Allah. Yâni ilerisini Kur'an'la değerlendirip adımlarını sağlam atması için, kararlarını düzgün vermesi ve hata etmemesi için Rabbimiz bu kitabın âyetlerini bizler için basîretler kılmıştır. İleriyi bu kitabın âyetleriyle görsünler, ileriye bu kitabın âyetlerinin gözlüğüyle baksınlar diye, hayatın problemlerini onunla değerlendirip çözsünler diye, hayatlarını onunla düzenlesinler ve hata etmesinler, yanlışa düşmesinler, isâbet güçleri artsın diye Rabbimiz bu kitabın âyetlerini göndermiştir.

Zira yeryüzünde sünnetullah dediğimiz Allah yasaları işlemektedir. Yeryüzünde işleyen bu Allah yasalarını bilen kişi olayları tahlil ve geleceği düzenleme konusunda elbette basîret sahibidir. Kur'-an'la, basîretle beraber olan kişi elbette her şeyi iyi bilecek ve kitap sayesinde onun bakışı keskinleşecektir. Meselâ şu anda ben desem ki "Yakında şu yeryüzünün en büyük şeytanı, yeryüzünün en büyük terörist ve kan içicisi Amerika yıkılacaktır"; anlarsınız ki bu benim tavrım asla gaybı bilmek değil, gaybtan haber vermek değil, Allah yasalarını bilmektir. Allah'ın yeryüzünde koyduğu yasaları bilen birisi bunu çok rahat anlayacaktır.

Çünkü A'râf sûresi'nde anlatıldığına göre Rabbimiz her insan için nasıl bir ecel tayin buyurmuşsa, aynı zamanda toplumlar için de bir ecel tayin buyurmuştur.

Bu Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasadır. Toplumlar adâlet üzerine kuruldukları zaman onların ömürlerinin biraz daha uzun olabileceği, ama toplumlar zulmetmeye başladıkları zaman da onların ecellerinin ve sonlarının yaklaştığını Allah kitabında haber vermektedir. Şimdi olaylara Allah'ın kitabıyla bakabilen birisi olarak benim bunu bilmem çok normaldir ve bu asla gayb-dan haber vermek de değildir.

Evet madem ki bu kitabın âyetleri basîrettir, o halde hadiselere bu kitabın gözlüğüyle bakabilen kimseyle bu kitabın âyetlerine karşı kör ve sağır kesilen kişi elbette birbirlerinden farklı olacaklardır.

Meselâ kitaptan bir âyet öğrendikten sonra o âyeti öğrenmeden önceki bakışım değişiveriyor. Bir âyet öğreniyorum Allah'ın kitabından ve suya bakışım değişiyor. Başka bir âyet öğreniyorum veya başka bir gözlük takıyorum gözüme, bu defa bu âyetin konu edindiği kadına bakışım değişiyor. Bir başka âyet öğreniyorum, mala bakışım değişiyor. Bir başkasıyla istikbal anlayışım değişiyor, kazanma, harcama anlayışım, ihtiyaç anlayışım, zenginlik-fakirlik anlayışım, ikram anlayışım, infak anlayışım, sevgi ve nefret anlayışlarım değişiveriyor.

Meselâ Nisâ sûresini, Ahzâb sûresini tanıdıktan sonra benim dünkü kadın anlayışım tamamen değişti. Dün sokakta kapalı bir kadın gördüğüm zaman seviniyordum, çok şükür sokaklarımızda kapalı kadınlar da dolaşmaya başladılar diye; ama bu sûreleri öğrendikten sonra yâni hadiselere Kur'an'ın gözlüğüyle bakabilecek noktaya geldikten sonra şimdi bu tür kapalı kadınları sokakta gördüğüm zaman üzülüyorum ve acıyorum onlara. Ne işi vardı bu mü'minelerin bu sokaklarda? Keşke vakarla evlerinde oturup Rablerinin arzusuna teslimiyet gösterselerdi diyorum.

Bir adam görüyorum, okuduğum, öğrendiğim bir âyeti onun yüzünde okuyor ve seviyorum onu. Bağrıma basmak geliyor içimden onu. Bir başkasını görüyorum, okuduğum âyetler sanki yüzünde canlanıyor ve içimden alçak diye bağırasım geliyor, yüzüne tüküresim geliyor. Bir alış-veriş görüyorum, öğrendiğim âyetler hemen onun fâiz olduğunu ve böyle bir alışverişe girmemem gerektiğini söylüyor. Bir eğitim sistemi görüyorum, okuduğum âyetler ya da gözüme taktığım gözlükler onun tamamen vahiyden uzak, materyalist bir eğitim siste-mi olduğunu ve çocuklarımı kesinlikle ona teslim etmemem gerektiğini söylüyor. Ayırıyor bunları kalbim, fark ediyor bunları gözlerim, tefrik ediyor vahiyle bütünleşen basîretim.

Bir şişe içki, dünyanın en kaliteli içkisi de olsa, birileri ona ulaşmak için Avrupalara kadar gitmeyi bile göze alsa da, benim için zerre kadar imrenilecek bir

şey değildir o. Zinâdan nefret ederim, çu-vallarla da olsa haram para zerre kadar ilgimi çekmez benim. Çünkü Allah'tan basîretler geldi bana. Allah'tan gözlükler geldi bize. Rabbi-miz gönderdiği bu basîretleriyle bir kısım şeyleri sevdirdi bize, biz onları severiz. Bir kısım şeylerden de nefret ettirdi, biz onlardan da nefret ederiz.

Evet işte iki bakış. Birisi hadiselere Kur'an'ın gözlüğüyle bakabilen bir insanın bakışı, ötekisi de hadiselere kendi hevâ ve heveslerinin gözlüğüyle bakan birisinin bakışı.

Hz Ömer kendi döneminde İran'a Müslümanlardan bir elçi gönderir. Elçi Kisra'nın sarayına girer. Kisra'nın sarayında yerler ipek ve atlas halılarla döşelidir. Birilerinin gözlerini kamaştıran bu ihtişamlı koltuklar ve halıların üzerinde yürüyen sahâbe zayıf, cılız ama alabildiğine vakûr ve başı dik bir haldedir. Birilerinin bakmaya bile kıyamadığı bu halıların üzerinde Kisra'ya doğru yürürken mızrağıyla halıları dele dele Kisra'nın huzuruna yaklaşıyordu. Herkes hayretten donakalmıştı bu manzara karşısında. Allah elçisinin kafasında bir tek derdi vardı. O da İran Kisra'sının ve halkının Müslüman olması. Bu büyük dâvâ yanında ne kıymeti vardı gerisinin? İşte iki bakış. Birisi halıya, kilime, koltuğa, kanepeye, süse, ihtişama, paraya, pula iman derecesinde bir bağlılık, diğeri ise dünyaya dalarım da Rabbimi ikinci plana atarım endişesiyle şiddetle onlardan kaçış.

Aynen bunun gibi Bizans hükümdarı, karşısında İslâm askerlerini görünce hayret ve dehşet içinde çevresindekilere şöyle diyordu: "Dikkat edin, şu anda karşınızda sizin hayatı ve yaşamayı sevdiğiniz kadar ölümü seven ve ona can atan bir ordu var. Ona göre ne yapacaksanız yapın!" diyordu. İşte iki göz, işte iki bakış ve iki değerlendiriş. Birisi dünyayı sevmiş, onu hedef ve kıble edinmiş, onu kaybet-me-me adına her şeyini fedâya hazır bir bakış, diğeri ise âhireti kazanma adına her şeyi göze alabilecek kadar dünyayı ve dünyalıkları ayaklarının altına almış, şehâdete susamış bir bakış. İşte Kur'an'la bakabilen bir mü'minin bakışı ve işte kitaptan habersiz birinin bakışı.

Mü'min, etrafında cereyan eden her olay karşısında, her eşya karşısında mutlaka bir tavır belirleyen insandır. Ya kabul edecektir onu, ya da reddedecektir. Ya meşrû diyecektir ona, ya da gayr-ı meşrû diyecektir. İşte bu bakış, bu değerlendiriş ve bu tavır belirlemede vahiy ölçü ise, bilelim ki bu, Allah'ın istediği bir bakış ve değer-lendirmedir. Değilse o zaman bu değerlendirme nefsin, hevânın ve şeytanın kaynaklık ettiği bir değerlendirmedir.

Meselâ bir kadın görüyoruz kalabalığın içinde, açık yeri kapalı yerinden fazla ve bu haliyle insanları eğlendirmeye çalışıyor. Birileri çılgınca onu alkışlasalar da mü'min böyle bir manzara karşısında tükürüğünü bile lâyık görmeyecektir ona. Veya işte dünya çapında bir futbolcu bir gol atar. Tüm dünya çılgınca onu alkışlarken bir Müslüman için bu hiç bir değer ifade etmeyecektir. Veya bir dergi çıkar piyasaya, şehvetperestler onu elden ele dolaştırıp suyunu çıkarmaya çalışırlarken, bir Müslüman da Allah ve Resulünün sevmediği bir mik-roptur bu diyerek elini ve evini bu zehirden korumanın gayretine düşer. İşte bunlar farklı farklı bakışlar, farklı farklı değerlendirmelerdir. Ve bu değerlendirmelerde Kur'an besâîrdir, kıstastır.

Evet, düşünün ki herkesin gözleri bozuktu da Allah gözlükler gönderdi. Kim bu gözlükleri takar ve hadiselere bu gözlüklerle bakarsa her şeyi dürüst görür. Kim de bu gözlükleri takmaz, kendi bilgisiyle olaylara bakmaya çalışırsa o da bozuk görecektir diyor Rab-bimiz.

Evet kim Allah'ın kitabıyla ve Resulünün sünnetiyle olaylara bakarsa o kimse Allah'ın istediği gibi görmeye başlar. Kim de bu gözlüklerle ilgilenmezse, o da nefsinin, şehvetinin, mantığının istediği gibi görmeye başlar. Ve işin garibi o toplumda ihtilâflar, vuruşmalar, çekişmeler de hiçbir zaman bitmeyecektir. Çünkü gözlükler, bakışlar farklı olunca, görüşler de hep farklı olmaya devam edecektir.
105. Ey Muhammed! Sana, "Sen okumuşsun" derler; oy-sa Biz, öğrenecek kimselere âyetleri böylece türlü türlü açıklamaktayız.

Evet Rabbimiz her şeyi güzel açıklar. Hangi konuya bakarsanız bakın her şey net ve açıktır. İnsanların, "Ya Rabbi, biz anlayamamıştık, bize anlatılmamıştı" diyebilecekleri, mâzeret ileri sürebilecekleri hiçbir kapalılık, hiçbir bulanıklılık yoktur Allah'ın kitabında. Ama böyle açık, net ve üstün ifadelerle karşı karşıya gelen kâfirler şüphe içindedirler. Ey Muhammed! Galiba sen bunu birilerinden öğ-reniyorsun, birilerinden okuyorsun, birilerinden ders alıyorsun diyor-lar. Sen bizim gibi bir insan olarak kesinlikle bunları söyleyemezsin diyorlar. Kimden? İşte Buhayra'dan, Nastura'dan ya da eski kitaplardan öğrenmişsin diyorlardı. Yâni bu senin okudukların "esatîru'l evvelîn"dir demeye çalışıyorlardı. Şimdi de "Bu kitap eskilerin masalları"dır diyorlar.

Bir hıristiyan profesör konferans veriyor İzmir'de. Diyor ki, "Muhammed öyle müthiş bir dâhidir ki, hiçbir şeyi olmasa bile, hiçbir şey yapmamış olsa bile onun cömertliği, hilmi, aile hayatı, kahramanlığı veya onun ortaya koyduğu Kur'an yeter." Tabi salondaki ahmaklar da alkışlıyorlar bu alçağı. Hiç birisi çıkıp da

demiyor ki be alçak, o mu koydu bu kitabı ortaya? O mu söyledi bu kitabı, yoksa Allah mı?!

Ya da, “onlar böyle diyerek sapsınlar diye biz bu kitabı bu şe-kilde sana gönderiyoruz peygamberim” demek olacaktır mânâ. Onlar böyle kırk yıl aralarında büyümüş bir peygamberin böyle şeyler diyemeyeceğini iddia edip saparlarken, bilen bir kavim de bununla ger-çeği anlayıp iman etsinler ve hayatlarını bununla düzenlesinler diye bu kitabı gönderdik.

Demek ki âyetlerin böyle tekrar tekrar aynı konuların gündeme getirilişinin iki sebebi varmış. Sonunda insanlar anlasınlar ve desinler ji; sen bunun dersini almışsın. Evet öyledir zaten. Bir anlamda düşündüğümüz zaman dersi veren Allah, dersi alan da Resûlullah Efendimizdir. İsterse tersini söylemiş olsunlar. Yâni ey Muhammed, sen bunu birilerinden öğreniyorsun desinler. Dediler de nitekim. Ne derlerse desinler, Allah o kadar güzel ortaya koyacak ki sonunda insan-lar bu gerçeği kavrayacaklar. Sonunda fark edecekler ki meğer peygamber bunu birilerinden değil, Allah’tan öğreniyor, Allah’tan alıyormuş.

Ayrıca âyetlerin böyle tekrar tekrar gelmesinin bir başka hikmeti de, bir kavim, bir toplum anlamak isterlerse, onlara gerçekler ayan beyan kılınmış olsun diyedir. Evet peygamberim, biz bu kitabı açık açık ortaya koyuyoruz, öyleyse sen de:

106. Rabbinden sana vahy olunana uy, O’ndan başka ilâh yoktur, puta tapanlardan yüz çevir.

Rabbinden sana ne gelmişse, Rabbin sana ne göndermişse, ne indirmişse sen ona uy, ona tâbi ol. O kadar hoş bir ifade ki, sanki yeryüzünde başka hiç kimse yok da sadece bir tek peygamberimiz varmış gibi ona hitap ediyor Rabbimiz. Demek ki Kur’an’la beraber olmak, Allah’la beraber olmak bunu gerektiriyor anlıyoruz. Bakın gökler, yer, göktekiler, yerdekiler, dağlar, denizler, dereler, tepeler, aylar, güneşler hepsi anlatıldı. Sonra denildi ki; işte bütün bu var olanlar sizin Rabbiniz olan Allah’ı anlatıyor. Hayata sebep, hayata egemen tek Rabbin Allah olduğunu ortaya koyuyor. Öyleyse haydi kul olun, köle olun bana. Haydi benim dediğimle görün hayatı. Haydi ben nasıl görmenizi istiyorsam öylece görün. Ben nasıl değerlendirmenizi isti-yorsam öylece değerlendirin. Ben nasıl yaşamanızı istiyorsam öylece yaşayın. Benim dediğim gibi bakın deyiverdi Rabbimiz. Kim benim dediğim gibi bakarsa hayata, benim dediğim gibi bakarsa ihtiyaçlarına, çözümlerine, problemlerine, hukukuna, kazanmasına, harcamasına, eğitimine kesinlikle bilesiniz ki bu, onun lehine olacaktır. Ama kim de kör davranırsa, kim benim gör dediğimi görmezse bilsin ki o da onun aleyhine olacaktır. İşte biz bu

âyetleri evirip çevirip böyle tekrar tekrar gündeme getiriyorsak işte siz bunu anlayasınız içindir buyurduktan sonra, sanki gökyüzü yok, yer ve yerdekiler yok, hiç kimse yokmuş gibi, sadece peygamberimiz varmış gibi Rabbimiz ona görev yüklüyor. Ey peygamberim, sana Rabbinden ne vahiy edilmişse sen ona ittiba et. Sen onun peşi sıra git.

Efendim, annen izin verdiyse, hayır yok anne. Baban müsaade ettiyse, hayır yok baba. Toplum, çevren uygun gördüyse, hayır yok çevre. Yönetmelikler el verdiyse, hayır. Piyasa iyi gidiyorsa, hayır. Müdürün, ağan, patronun, devletin, arkadaşların, karın, kocan, üstadın, şeyhin, hocan sana destek çıkarsa, hayır. Öyle denilmiyor bakın. Dünyada hiç kimse yok, sadece peygamberimiz var. Hiçbir engel, hiçbir destek yok. Kimseyi takma peygamberim. Kimseyi bekleme, Allah sana ne vahiy etmişse takış peşine, öylece inan, öylece bir hayat yaşa diyor Rabbimiz.

İşte topluma uy, çevreye uy, yönetmeliklere, âdetlere, gazete-ye, mecmuaya, filan zâta, falan kişiye, babana, anana, devletine, â-mirine, müdürüne, ağana, patronuna uy, onlara tâbi ol değil! Eğer onlar sana vahyi ulaştırıyorlarsa tamam onlara da uy, tâbi ol! O zaman zaten sen onlara değil vahye uymuş olursun. Onlar vahyin tercümanı oluyorlarsa onlara da uyabilirsin, ama onlar vahye değil de kendi hevâ ve heveslerine tâbi olmuşlarsa kesinlikle onlara uymayacağız.

Evet, dikkat ederseniz az önce sanki bu dünyada hiç kimse yokmuş farz ettirecek biçimde bir ifade vardı, ama şimdi müşriklerden sakınma, yüz çevirme emrediliyor. Yâni hayatta müşrikler de olacak, takma sen onları. Onlardan yüz çevir. Onlardan değil, onlar gibi olmaktan, onlar gibi inanmaktan, onlar gibi yaşamaktan yüz çevir. Bu ikisi biraz farklıdır. Onlardan yüz çevirmek, onlar gibi olmaktan yüz çevirmek. Nisâ sûresi öyle diyordu değil mi?

"İşte bunların kalplerinde olanı Allah bilir. Onlardan yüz çevir, onlara öğüt ver, kendilerine tesirli sözler söyle."

(Nisâ 63)

Peygamberim, sen böylelerinden yüz çevir. Onlarla beraber olma. Ama onlara vaaz ve nasihat et. Peki nasıl oldu? Hem ilgiyi ke-seceğiz, hem de nasihat edeceğiz onlara. Hatta onlara nasıl vaaz edeceğimiz de belirleniyor. Onlara kendilerini, kendi dünyalarını ilgilendiren anlaşılır söz söyle. Yâni onların anlayacakları dilden onlara vaaz ve nasihatte bulunmak zorundayız. Kendi enfüslerinden, kendi dünyalarından, kendilerinin anlayacağı dilden onlara "kavlen beliyğa" yapmak zorundayız. Onları düzeltmeye, onları iyi bir Müslüman etmeye yönelik anlaşılır söz söylememiz isteniyor. Yâni kavlen beliyğa adamın kendi

dünyasından, kendi hayatından söz söylemektir. Demek ki onlardan değil, onlar gibi olmaktan yüz çevirmemiz emrediliyor. Onların yolunu, yaşantılarını terk etmemiz emrediliyor. İşte bu mânâda onlarla ilgimizi keseceğiz. Değilse hepten onlardan uzaklaşıp, onları kendi hallerine bırakıp cehenneme gitmelerine göz yummayacağız. Görüşeceğiz, konuşacağız, anlatacağız. Allah'ın Resûlü elbette Ebu Cehil ve benzerleriyle onlar ölüp gidene kadar onlarla ilgisini bu mânâda kesmemiştir.

Evet ey peygamberim, sen Rabbinden sana indirilene tâbi ol. Rasulullah'a vahye tâbi olma emri onun şahsında aynı zamanda bize de bir emirdir. Biz de Allah'ın indirdiğine tâbi olmak zorundayız. Biz de sadece Allah'ı dinlemek ve hayatımızı Allah'a sorarak yaşamak zorundayız. Fakat şu anda içinde yaşadığımız toplum, hayatın her bir kademesinde Allah'ın kendilerinden istediklerini bilmedikleri için, yâni Allah'ın kitabını tanımadıkları için başkalarını da dinlemeye, başkalarını da memnun etmeye çalışan bir toplumdur. Allah'la birlikte başka-larına da kulluk etmeye çalışan bir toplumdur. Bu durumda kişi günahkâr olur. Yâni Allah'ın o konuda kendisinden ne istediğini bilme-yen bir kişi meselâ modanın, âdetlerin istediklerini gerçekleştiriyorsa günahkâr olur. Ama Allah'ın kendisinden ne istediğini bildiği bir konu-da onun tamamen zıddını isteyen modayı, âdetleri, tâğutları dinler ve onların arzularını gerçekleştirmeye çalışırsa o zaman bu kişi müşrik olur.

Meselâ şu örneği daha önce de vermiştim: Bir kızcağız evlenirken gelinlik giymemesi, vücudunu bu şekilde elâlemin gözleri önünde teşhir etmemesi gerektiğini, Allah'ın bunu yasakladığını bilme-yerek gelinlik giymeye çalışırken, bu kızcağız bu hareketiyle günah işliyor demektir. Ama bu kızcağıza Allah'ın bu konudaki yasağı hatırlatılınca, Allah'ın bu konudaki isteğini bilince yine de bu tür bir elbiseyi giymeye kalkışırsa, bu kızcağız müşrik demektir. Ama hayır ben bunu bilmiyordum, ben Rabbimin benden isteğinden yanayım diyerek böyle bir elbiseyi giymekten vazgeçerse bu da mü'mindir.

Allah buyuruyor ki, "ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, Rabbinizden size ne indirilmişse sizler ona tâbi olun, ona uyun." Biliyoruz ki Allah'ın Resulü Allah'tan kendisine gönderilen vahyi gece kendisi okuyor, o vahye kendisi tâbi oluyor ve kendi kendine bu vahyi tekrar ediyordu. Yâni Allah'ın Resulü her gece vahyi kendisine indirgiyordu. Şimdi ona emredilenin aynısıyla sorumlu olan bizlere soruyorum. Acaba her gece bize de vahiy geliyor mu? Her gündüz bize de vahiy geliyor mu? Biz de tıpkı Allah'ın Resulü gibi her gece ve her gündüz vahiyle beraber miyiz? Vahyin gözetiminde ve Kur'an'ın kontrolünde bir

hayat yaşayabiliyor muyuz? Yâni şu anda bize vahiy geliyor mu ve gelen vahye tâbi olabiliyor muyuz?

Ya da isterseniz biraz farklı sorayım. Sizler şu anda, gecenizde, gündüzünüzde kimin vahyine tabisiniz? Kimden vahiy alıyor ve hayatınızı onunla düzenlemeye çalışıyorsunuz? Diyeceksiniz ki Allah vahyinden başka vahiyler mi var ki onlardan beslenelim? Evet daha önce onu Rabbimiz anlatmıştı, bir Rahmân'ın vahyi, bir de şeytan vahiylerinden söz etmişti. Öyleyse bizler kimin vahyine teslim olu-yoruz? Yoksa gecemiz gündüzümüz hep başkalarının vahyine mi teslim olmuş? Ya da biz başkalarının vahiylerinin kontrolünde bir ha-yat yaşıyoruz da Müslümanız diye bir de kendi kendimizi mi aldatıyoruz? Allah'tan başka şeytan vahiyleriyle meşgul olup da hayatımızı onlarla mı düzenlemeye kalkıyoruz? Yoksa A.B.D'den, Avrupa'dan, yahudi dünyadan, hıristiyan âlemden, Zerdüştlerden gelen vahiylere mi tâbi oluyoruz? Bu vahiyleri dinliyor da hayatımızı onlar kaynaklı mı düzenlemeye çalışıyoruz? Bunu çok iyi düşünmek ve anlamak zorundayız.

Başka çaremiz yok, her gün bize vahiy gelmelidir. Her gece, her gündüz biz Allah'ın vahyiyle beraber olmalıyız. Her gece ve gündüz bize Bakara, Âl-i İmrân, Nisâ, En'âm inmelidir. Her gece ve gündüz bu Allah vahyiyle beraber olmak zorundayız. Beraber olmak zorundayız ki, bizler bu vahye uyabilelim. Bize her gece ve her gündüz vahiy gelmeli ki, biz hayatımızı, gecemizi, gündüzümüzü, işimizi, aşımızı, hayatımızı onunla düzenleyebilelim. Değilse Allah vahyiyle il-gimizi kesersek Allah korusun o zaman şeytan vahiyleri gündeme gelir ki, biz onlarla hayatımızı düzenlemek zorunda kalırız. Eğer hayatımızı düzenlemek üzere Allah'tan gelen vahiyler hayatımıza hakim olmaz, eğer bu vahiyler bize inmeye devam etmezse, o zaman onlar bizim hayatımıza egemen olamaz ve biz onların egemenliği altında bir hayat yaşayamayız. Başka vahiyler bizim hayatımıza hakim olur ve biz başkalarının kulu kölesi olmaktan kendimizi hiç bir zaman kurtaramayız Allah korusun.

İlah olan da, boyunlarınızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan ve sadece kendisini dinlemeniz gereken de O'dur. Ve ey peygamberim, müşriklerden de yüz çevir. Putçulardan ve put sistemlerinden yüz çevir. Onların inanışlarından, onların hayatlarından, onların anlayışlarından, programlarından, âdetlerinden, vahiylerinden, vahiy kaynaklarından yüz çevir. Unutma ki senin onlar gibi inanmaya, onlar gi-bi yaşamaya, onlar gibi düşünmeye, onlar gibi giyinip kuşanmaya as-la hakkın yoktur. Hayatını onlara sormaya, onları örnek alıp onların istediği gibi yaşamaya, onlardan vahiy alıp onlardan bilgilenmeye, onlara kulak verip meyletmeye hiçbir zaman hakkın yoktur, ihtiyacın da yoktur. Çünkü sen

onların kulu değilsin, seni onlar yaratmadı. Sen terk et onları. Sen sadece Rabbinin bilgisine, Rabbinin vahyine kulak verip, sadece onun âyetlerini dinlemek ve o âyetler istikâmetinde bir hayat yaşamak zorundasın.

Bunu yaptığın andan itibaren, Rabbinden gelen vahye tâbi olduğun andan itibaren, artık senin başka hiçbir bilgiye, başka hiç bir yardımcıya, hiçbir desteğe ve örneğe ihtiyacın olmadan yeryüzünde aziz olacak, yeryüzünün en âlimi, yeryüzünün en bilgini, en yanılmazı ve en yenilmezi olacaksın. Yeryüzünün en şereflisi ve en üstünü olacaksın. Yeryüzünde insanlığın, adâletin eşitliğin ve özgürlüğün garantisi sen olacaksın. Yeryüzünde küfrü, şirki, bozgunculuğu, zulmü, karanlığı kaldırma gücüne sahip olan yine ancak sen olacaksın diyor Rabbimiz.

Tabi Rabbimiz peygamberinin uğraşını biliyordu. Müşrikler toptan ortadan kalksın, kâfirlerin tümü Müslüman olup cennete gitsin şeklindeki çabasını biliyordu Allah. Bakın bu nokta da Rabbimiz elçisine diyor ki; ve sen ey peygamberim, sakın kâfirlerin ve müşriklerin varlığına da üzülme, çünkü:
107. "Allah dileseydi puta tapmazlardı. Seni onlara koruyucu yapmadık, onların vekili de değilsin."

Evet Allah dileseydi bu insanların hiçbirisi kâfir olamazdı, hiçbirisi müşrik olamazdı. Allah öyle dileseydi bu insanların hiçbirisi Allah'a şirk koşamaz, Allah'ı ortaklı düşünemez, Allah'a yetki sınırlama-sı getiremez, kafa tutamaz ve Allah'a isyan içinde bir hayat yaşaya-mazdı. Eğer bu insanlar yeryüzünde şu anda küfrü, şirki tercih edebiliyorlar ve Allah'a rağmen, Allah'ın âyetlerine rağmen diledikleri gibi bir hayatı yaşama imkânı bulabiliyorlarsa unutmayasın ki, bu da Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasa gereğidir. Allah'ın bunlara verdiği bir iznin ve iradenin sonucudur bu.

Bir yanlış anlamaya mahal vermemek için bunu bir daha söyleyeyim: Sakın ha buradan şu anda birilerinin müşrik olmaları Allah'ın şirki onayladığı, şirke izin verdiği şeklinde anlaşılmasın. Peki nasıl anlayacağız bunu? Allah herkese doğuştan iyi bir Müslüman olabilmeye de, kâfir ve müşrik olabilmeye de potansiyel bir güç veriyor. İrade gereği her ikisini de tercih edebilmeye imkân tanıyor. Ve işte bu adamlar Allah'ın tanıdığı bu imkânı müşrik olmaya kullanıyorlar hepsi bu.

Şûrâ sûresinde de Rabbimiz bu hususu şöyle anlatır:
"Eğer Allah dilemiş olsaydı hepsini bir tek ümmet yapardı. Ama, O, rahmetine dilediğini kavuşturur. Zâlimlerin ise bir dost ve yardımcısı olmaz."
(Şûrâ 8)

Evet Allah dileseydi herkesi peygamber yapardı, herkesi peygamber gibi yapardı. Burada iki konuya dikkat çekiliyor. Birincisi Rabbimiz peygamberini teselli ediyor. Yâni Rasulullah'ın bunca çabalarına rağmen Mekke müşriklerinin küfürlerinde, şirklerin-de, cehalet ve sapıklıklarında direnmeleri, hakkı kabule yanaş-mamaları karşısında peygamberinin üzülmemesi gerektiğini anlatıyor Rabbimiz. Peygamberim! Olmuyor diye, olmadılar diye, bu adamlar bunca çabalarına rağmen istenilen noktaya gelmiyorlar diye niye üzülüp kendi kendini harap ediyorsun? Eğer senin Rab-bin dileseydi bu insanların hepsini bir tek ümmet yapardı. Bunların tamamını hak din üzerinde toplar, tamamını Müslüman yapar, mü'min yaratırdı. O zaman kitap ve peygamber göndermeye de gerek kalmazdı. Bakın bu hususun Bakara'da şöyle anlatıldığını görüyoruz:

"Dinde zorlama yoktur. Çünkü hak bâtıldan ayrılmıştır."

(Bakara 256)

1- Dinde zorlama yoktur, yâni dine girme konusunda, insanların bu dine girmeleri konusunda zor kullanmak yoktur.

2- Dinden çıkma konusunda zorlama yoktur. Zor kullanarak bu dine girmiş insanları dinden çıkarmak, mürted yapmak da yoktur. Ehl-i kitap ve kâfir dünyada şu anda insanlar dinlerinden çıkarılmak için zorlanmaktadırlar. Allah bu âyetiyle onların bundan vazgeçmelerini, insanları din eğitiminden mahrum bırakarak, ya da İslâm'ı yanlış tanıtarak, ya da İslâm'la insanların arasına bari-katlar koyarak insanların bu dinle tanışmasını engellemekten vaz-geçmelerini emretmektedir.

3- Dinde, dinin ruhunda zorlama yoktur. Yâni sadece dine girme çıkma konusunda değil, bu dinin esasında hiçbir zorlama yoktur. Zira bu dinin konusu zorunlu fiiller değil, rıza ve isteğe bağlı fiiller ve davranışlardır.

"İslâm dininde zorlamanın sonucunda yapılan amellere sevap verilmez."

Hadisi bunu anlatır. Zorlama ile iman da, itikat da caiz de-ğildir. Zorlamanın sonucunda gerçekleşecek bir imana iman den-mez. Zorlamanın sonucu kabul edilen bir iman, Allah'ın istediği bir iman değildir. Aynen bunun gibi zoraki kılınan namaz da namaz değildir; zoraki tutulan oruç da oruç değildir. Çünkü zorlanma bir kişiye hoşlanmadığı halde, kalben inanmadığı halde bir şeyi tehditle ve zorla yaptırmaktır. Halbuki bu din hoşlanılmayacak bir din değildir. Bu din insanlara anlatıldığı zaman herkesin gönül rahatlığıyla kabullenebileceği bir dindir. Bu konuda insanları zorlama hakkı sadece Allah'a

aittir. Yâni yarattıklarını, kullarını bu konuda zorlama hakkı sadece Allah'a aittir.

Nitekim Allah kimi kullarını da zorlamıştır. Bakın gökyüzü, yeryüzü, ay, güneş, yıldızlar, bitkiler, hayvanlar, melekler hepsinin boyunlarındaki ipin ucu doğuştan Allah'ın elindedir. Zoraki kulluk yapmaktadırlar, Allah'a karşı asla isyan etme, kafa tutma imkânları yoktur. Bunlar zoraki kuldurlar Allah'a, başka şansları yoktur yâni.

Ama insanlar için Allah bunu murat etmemiştir. İnsanların imanlarını zorunlu kılmamıştır Rabbimiz. Bakınız bu hususu Rab-bimiz başka bir âyetinde şöyle anlatır:

"Eğer Rabbin dileseydi yeryüzünde kim varsa hepsi toptan iman ederdi. O halde sen mü'min olsunlar diye insanları zorlayacak mısın?"

(Yunus 99)

O halde din konusunda, dine girme konusunda hiç kimse zorlanmamalıdır. Çünkü zorlanan bir kimsenin açığa vuracağı iman, Allah katında kabul edilen bir iman değildir. Ama şurası da unutulmamalıdır ki, velev ki böyle bir zorlamanın sonucu da olsa ben iman ettim diyen kişiye: Sen bunu korktuğun için söylüyorsun! Sen aslında kâfirsin demek caiz değildir. Böyle bir iman iddia-sında bulunan kişi için şüphe ortadan kalkacak kadar beklenir, ona kâfir muamelesi yapılmaz. Yâni o kişi imanını açığa vurup amellerle ispatlayacak kadar beklenir. Eğer bu süre içinde amellerle imanını ispatlarsa mü'min, değilse kâfir kabul edilir.

Anlayabildiğimiz kadarıyla bu ve benzeri âyetlerde Rabbi-miz birinci olarak peygamberini ve onun yolunun yolcuları olan bizleri teselli ediyor ve bizlere yol gösteriyor. Diyor ki, ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları! Sakın bu insanlar yola gelmiyorlar, hakkı kabule yanaşmıyorlar diye kendi kendinizi yiyip bitirmeyin! Bu Allah için zor bir şey değildir. Eğer Allah dileseydi onların tamamını hak din üzere toplayıverirdi. Diğer varlıklar gibi onların da boyunlarındaki ipin ucunu eline alıverirdi de hiçbirisi Al-lah'a kafa tutamazdı. Ama Allah böyle murat etmiş, onlara irade vermiş, iradelerini iyiye kullananları rahmetine sokmuş, zâlimleri de rahmetinden ve hidâyetinden mahrum bırakmıştır.

Bir de kimileri dün de, bugün de bu konuda yanlış bir mantık yürüterek dini reddetme cüretinde bulunmuşlardır. Şöyle diyor-lar: "Efendim eğer Allah gerçekten bu kâfirlerin iman etmelerini, hidâyet üzere olmalarını istemiş olsaydı,

yâni bizi kendi başımıza bırakmayıp da gerçekten bizim hayatımıza, insan hayatına karışmış olsaydı, gerçekten kitap göndererek, vahiy göndererek, peygamberler göndererek bizim hayatımıza karışmayı murat etmiş, bizden bir şeyler istemiş, bize emirlerini göndermiş olsaydı o zaman Allah böyle kitaplar ve peygamberler göndererek dolambaçlı yolları seçmezdi!! Herkesi Müslüman olarak yaratır, diğer mahlukât gibi bizim de boyunlarımızdaki ipin ucunu doğuştan eline alıverir veya semâvât ve arza dediği gibi, "Müslüman olun!" "Teslim olun!" der, işi bitirirdi. Böyle demediğine göre, böyle yapmadığına göre Allah bizden bir şey istemiyor, Allah bize vahiy göndermiyor da kendilerinin peygamber olduklarını iddia eden kimi insanlar bizi aldatıyor!!"

"Allah vahiy göndermez, Allah hayata karışmaz. Allah bizi kendi halimize bırakmış ve nasıl bilirseniz öylece yaşayın demiştir. Eğer şu anda bizim yaptıklarımızdan, bizim yaşadığımız hayattan Allah razı olmasaydı, şu anda bize böyle razı olmadığı bir hayatı yaşama imkânı vermezdi!! Şu anda bizlere bu hayatı yaşama imkânı verdiğine ve bizi bu yaptıklarımızı yapma konusunda durdurmadığına, böyle bir hayatı yaşayan bizleri hemen cezalandırmadığına, bu hayatımızdan dolayı bizleri helâk etmediğine göre demek ki Allah bu yaptıklarımızdan razıdır?!!" diyorlar. Böyle bâtıl bir mantıkla İslâm'ı da, vahyi de, peygamberi de reddetmeye çalışıyorlar. Rabbimiz onların bu sapık mantıklarını reddetmek üzere buyurur ki, eğer Allah dilemiş olsaydı hepsini tek bir ümmet yapardı. Yâni hepsini zoraki mü'min yapardı. Lâkin Allah öyle murat etmemiş, insanlara irade vermiş ve bu iradelerini İslâm'dan yana, imandan yana kullananları rahmetine ulaştırmış, aksini yapanları da dostsuz ve velisiz bırakmıştır. İşte bu âyetiyle Rabbimiz bu hususu anlatır.

Rabbimiz yeryüzünü yarattı, orada hayatı ve insanları, zu-lümâtı ve nûru yarattı. En'âm sûresinin başındaki âyetler bu hususu ortaya koymuştu. Rabbimiz imanı da, küfrü de, hidâyeti de, dalâleti de ortaya koydu. Yeryüzünde yarattığı bu insanlara özgür bir irade verdi. Bu hür iradeleriyle insanlara bu ikisinden birisini seçme hakkını da verdi. İşte bu yüzdendir ki insanlardan kimileri imanı, kimileri de küfür ve şirki seçebilmektedirler. Eğer Allah yarattığı insana böyle bir irade vermeseydi, bu insanlar elbette ki küfür ya da iman, itaat ya da isyandan birisini seçme hakkına sa-hip olamayacaklardı. Meselâ Allah herkesi kâfir yapsaydı bu insanlar imanı ve hidâyeti nereden bulabileceklerdi? Ya da Rabbi-miz herkesi melek yapsaydı bu insanlar isyana nasıl güç yetirebileceklerdi? Herkesi taş yapsaydı bu insanlar Allah'a nasıl kafa tutabileceklerdi? Ama Rabbimiz böyle dilemiş ve yeryüzünde böyle bir yasa koymuştur. İşte insanlar Allah'ın yeryüzünde koyduğu bu yasa gereği iradelerini kullanıp dileyen imanı, dileyen de küfrü ve şirki tercih edebilmektedirler.

Bir de bu âyetiyle Rabbimiz mü'minlere İslâm'ı tebliğ ederken karşılarındaki muhataplarının hemen etkilenip Müslüman olmayışları, hemen istenilen noktaya gelmeyişleri karşısında ümitsizliğe düşmemeleri konusunda uyarıda bulunmaktadır.

Ey peygamberim! Biz seni onlar üzerine muhafız da kılma-dık. Yâni ey peygamberim, senin onlar hakkında böyle bir sorumluğun da yoktur. Onları zorla mü'min yapmak, onları zorla basîret sahibi yapmak, ya da onları zorla küfür ve körlük sahibi yap-mak gibi bir yetkin ve selâhiyetin yoktur senin. Gücün de yoktur buna. Sen onlar üzerine vekil de tayin edilmiş değilsin. Yâni sen hiçbir zaman onların küfür ve şirklerinden sorumlu değilsin. Onların işledikleri suçlardan ötürü seni sorumlu tutmayacağız. Dileyen Müslüman olur ve Müslümanlığının sonucu kendisine ait olur, di-leyen de küfreder ve küfrünün sonucuna kendisi katlanmak zorunda kalır.

Peygamber böyle olunca elbette peygamber yolunun yol-cuları da böyle olacaktır. Yâni bugün insanlardan hiç birisinin, hiç birimizin insanlar üzerinde muhafızlık iddiasında bulunması mümkün değildir. Bu insanlardan biz sorumluyuz, bunları hidâyete biz ulaştırıyoruz, bunun sorumlusu bizleriz, bu insanlar bizden sorulur gibi bir iddiada bulunmamamız gerekmektedir. Ancak bizler de tıpkı peygamberler gibi onların misyonlarını yüklenerek, onların sorumluluklarını kuşanarak, insanları Allah'ın âyetleriyle karşı kar-şıya getirmek, ya iman ya da küfrü rahat bir şekilde tercih edecek ortamı sağlamakla görevliyiz. İşte bizim en büyük görevimiz budur.
108."Allah'tan başka yalvardıklarına sövmeyin ki, onlar da bilmeyerek aşırı gidip Allah'a sövmesinler. Böylece her ümmete işini güzel gösterdik, sonra dönüşleri Rablerinedir. O, işlediklerini haber verir."

Onların Allah berisinde tapındıkları putlarına sövmeyin. Allah berisinde ilâh bildiklerine küfretmeyin, Allah'tan başka hayatlarında söz sahibi bilip yalvardıklarına sövmeyin ki onlar da cahillikle aşırı gi-derek sizin Allah'ınıza sövmesinler. Ya da siz o müşriklere sövmeyin ki onlar da Allah'a sövmesinler. Şu Allah berisinde Allah gibi olmadıklarını bile bile bir kısım varlıklara dua ve davetiye çıkaranlar var ya, şu müşrikler var ya sakın o müşriklere sövmeyin, çünkü onlar da bil-meziye Allah'a sövüverirler. Siz o müşrikin kendisine sövüyorsanız bile, o tutar Allah'a söver. İşte şu anda birileri Allah'tan başka birilerine davetiye çıkarıyorlar. Nasıl? Meselâ; Aman sağlığım bozuldu, se-nin şifana muhtacım! Aman senin hükmüne muhtacım! Aman himmetine, yardımına muhtacım! Aman yetiş ekmeğine, suyuna muhtacım yetiş! Diye Allah'tan başkalarını yardıma

çağıranlar, onlara kul köle olmaya çalışanlar var ya, bu insanların çağırdıklarına sövmeyin, ya da bu insanların kendilerine sövmeyin, çünkü onlar da cahilce Allah’a sövmeye kalkışırlar.

Yâni birincisi adamın inancına sövmek, putuna sövmek, ötekisi de kendisine sövmek. Peki acaba bunun birincisi doğruysa, yâni adamın putuna sövmek yasaklanıyorsa kendisine sövebilecek miyiz?
Veya eğer yasaklanan kendisine sövmekse, o zaman putuna sövebilecek miyiz? Adamın kendisine sövmenin zaten yasak olduğunu biliyoruz. Gözü kör diye, boyu kısa diye adama söveceksiniz. Filan aileden, falan şehirden diye söveceksiniz. Ne hakkınız var buna? Çünkü sen öyle sövdün mü, o da Allah'a söver. Peki acaba onun inancının yanlışlığını, kötülüğünü söylemek anlamına bir sövgü olabilir mi? Eh bakıyoruz kitabımız hep söylüyor bunu. Onlar görmezler, bilmezler, anlamazlar, akletmezler, taştırlar, hayvandan beterdirler vs vs nice hakaret ifade eden sözler söylüyor. Öyleyse biz de onların yanlışlarını söyleyeceğiz tabi. Peki onlar da bize? Onlar zaten yaparlar, o ayrı şeydir de bizim ahlâkımız güzel olmalı, asla onlar gibi sövmemeliyiz.

İslâm en güzel strateji tespitidir. Onun içindir ki bütün insanlar, babalar, analar, evlâtlar, kadınlar, erkekler, talebeler, hocalar, idareciler, idare edilenler, kısacası herkes her gece ve her gündüzde, dururlarken, hareket ederlerken, yatarlarken, kalkarlarken, kazanırlarken, harcarlarken, dinlerlerken, konuşurlarken hep Kur'an'a ve Kur'-an'ın yol göstermesine muhtaçtırlar. Zira Allah'ın mesajı en güzel ve en doğru mesajdır.

Ancak hadiseler tek kişiye, tek insana ircâ edilemez, çünkü hadiseler tek kişinin iradesine bağlı olarak cereyan etmez. Meselâ bir adam düşünün ki beş dakika önce geçen dolmuşa binemediği için on dakika sonra meydana gelen bir kazada dolmuşa binenlerin tamamı ölmüş olduğu halde bu adam ölmemiştir. Beş dakika önce o dolmuşa binmeyen bu adam için kendisini ölümden kurtarmıştır diyemeyiz. Zi-ra ölümden geri kalış kurtuluş olmadığı gibi, Allah onu belki de çocuklarının babası olarak sağ bırakmış olabilir. Yahut da filanın kocası olarak, falanın dostu ve hâmisi olarak veya falanın ağzının payını ve-ren düşmanı olarak sağ kalmasını istemiş olabilir. Veya gazi olarak, kulağı şöyle olarak, bacağı böyle olarak insanlara örnek olması için Allah onu sağ bırakmış olabilir.

Evet, insanların günlük aylık ve ömürlük olarak nasıl hareket edeceklerini belirleyen İslâm, onların başka din mensuplarına karşı da nasıl davranmalarını gerektiğini belirleyendir. İşte bu âyet-i kerîmesinde Rabbimiz mü'minlerin kâfirlere karşı, müşriklere karşı stratejilerini şöyle anlatır: Onların putlarına, saygı duyup kutsâdıkları şeylere, değer verip bağlandıkları şeylere sövmeyin ki, ya da sizler putçulara sövmeyin ki onlar da cahillik edip sizin Allah'ınıza sövmesinler.

Bir kere bilelim ki yeryüzünde müşrikler vardır ve olacaklardır. Bunun bütünüyle ortadan kaldırılması da mümkün değildir. Rabbimiz onların tümüyle

yok olup İslâm'a girmeleri için çırpınan peygamberine sûrenin evvelinde hatırlarsanız şöyle buyurmuştu:

"Eğer Allah dileseydi onların topunu doğru yolda toplardı. Hal böyleyken ey peygamberim sakın cahillerden olma!"

(En'âm 35)

Demek ki bu insanlar da olabilecektir yeryüzünde.

İkinci olarak Müslümanın görevi put sövücülüğü değildir. Put sövücülüğü yolunda çaba harcanması caiz değildir ve zaman israfıdır. Putun kötülüğü anlatılır, ama sövülmez. Bu, o müşriklerin, o kâfirlerin dinlerinin, yollarının, hayatlarının, inanışlarının kötülüğünü gündeme getirmeyin, onları tenkit etmeyin, onlara ilişmeyin anlamına bir emir değildir. Aksine her fırsatta onların dinlerinin ve hayatlarının bozukluğunu, yollarının yanlışlığını ortaya koymakla birlikte, onların tanrılarının, ilâhlarının sahteliğini ısrarla gündeme getirmekle birlikte, onlara sövmememiz, hakarette bulunmamamız gerektiği anlatılıyor burada. Çünkü eğer bizler onların kutsadıkları, yücelttikleri tanrılarına, ilâhlarına, putlarına ve kutsal değerlerine söversek, onlar da bilgisizce bizim Allah'ımıza söverler ve zâlimce Allah'a hakaret etmeye cüret bulurlar, hak kazanırlar.

Bir Müslüman için bu sözler hiç de duyulacak, işitilecek ve da-yanılacak sözler değildir. Hiçbir Müslüman insanları Allah'ına sövdür-me makamında olmamalıdır. Hiçbir Müslümanın buna hakkı yoktur. Ama Müslüman böyle bir şeye sebep olmadığı halde, yâni onların putlarına sövmediği halde, onlar karşısında edepli davrandığı halde yine de Müslümanların Allah'ına da, Allah'ın kitabına da, peygamberine de, Allah'ın sistemine de bugün olduğu gibi her gün küfrediyorlarsa, o zaman bilelim ki Allah onların belâlarını verecektir.

Bir de İslâm'ın tebliğinde, tebliğ edilen insanların bağlandıkları şeyleri ilk defa hedef alıp işe oradan başlamak hatalıdır. Adamın tut-tuğu takımından, partisinden, derneğinden, gazetesinden, modasından, liderinden vs. işe başlamak hatadır. Zira eğer siz söze buradan başlarsanız, ona daha sonra sunacağınız mesajınızı dinlemeyecektir adam. İslâm'ı tebliğde Allah ve Resulünün istemediği odak noktalarından tebliğe başlamak, İslâm'a hücumlara sebep olmaktadır. Meselâ adam karşısındakine İslâm'ın aslı, esası, rüknü cumadır diye işe başlıyor. Kılmayacaksın cumayı diye işe başlıyor. Odak nokta olarak bunu alıyor veya darü'l harp'tir diye başlıyor. İşte muhatabın sevdiği, bağlandığı şeyle işe başlayınca bu sefer karşısındaki de onun İslâ-m'ına hakaret etmeye başlıyor. Sizin Müslümanlığınıza da, size de demeye başlıyor.

Meselâ adamın Allah ve peygamber makamında gördüğü, kendisini kutsayıp sığınmaya çalıştığı falan ve filan zâtın kötülüğü ile başlanır, bunun

İslâm'da olmadığının anlatılması odak noktası yapılırsa, adamın Allah'a sayesinde dua ettiği varlığın sövme konusu edil-mesi, onun indinde doğruya sövme işini gerektirebilir. O halde mü'-mine düşen küfür ve şirki reddetmek, küfür ve şirk ehliyle peygamberlerin yaptığı gibi en güzel biçimde mücâdele etmektir.

İşte biz böylece her ümmete, her topluma amellerini süslü gösterdik. Evet onlara amellerini süslü gösteren Allah'tır, ama sonunda onlar buna lâyık olduklarından dolayıdır bu. Değilse Allah herkese İslâm'ı süslü gösterir. Ama insanlar kendi hür iradeleriyle ille de öyle istiyorlarsa, o zaman da; alın bakalım dercesine Rabbimiz sizin için öyle olsun buyurup kendi amellerini de süslü gösteriveriyor. Madem ki pislikten hoşlanıyorsunuz, haydi öyle olsun deyiverir. Tabi bir anlamda da şeytana izin verildiği için böyle olacaktır.

Evet, bakın konu biraz daha net anlaşılıyor böylece. Niye titiz davra-nacakmışız bu kâfirler ve müşrikler karşısında? İşte nedeni. Demek ki her ümmet, her topluluk, her din mensubu, her inanç sahibi kimseler kendi dinlerinin, kendi yollarının doğruluğuna, kutsallığına inanır, kendi değer yargılarının sıhhatine inanırlarmış. Rabbimiz diyor ki herkese kendi yolunu biz süsledik. İneğe tapınan adam da, sineğe tapınan kişi de kendi dininden, kendi inancından ve yolundan mutmain olmuş. Müslüman bu tür insanlara hakkı duyururken hikmetle ve güzellikle duyurmalı, kırıp dökmeden, sövüp saymadan anlatmaya, onları hakka, doğruya, güzele çağırmalıdır.

Evet bu âyet-i kerîmeden kâfirlerin Allah'a ne için sövmeye kalkıştıklarının sebebini anladık. Niçin sövermiş kâfir Allah'a? Öncelikle düşmanlık ve cehaletinden. Bunu âyetin önceki bölümünden an-ladık. Kâfirin vazgeçilmez iki özelliğidir bu. Düşmanlık ve cehalet. Pe-ki niçin bu böyledir? Onu da Rabbimiz âyetin ikinci bölümünde anlatıyor. Biz her ümmetin, her grubun amellerini kendilerine süslü gösterdik. Adam bâtılın, pisliğin, şirkin içine batmış ama yine de kendi di-nini, kendi yolunu doğru ve güzel görmektedir. Kendini haklı görmek-tedir. Öyleyse sövmeye gerek yoktur. Anlatın hakikati, âhireti, anlatın Allah huzuruna çıkıp sonunda hesabı ona ödeyeceğimizi, ama asla sövmeyin. Çünkü ne onlara, ne de onların dinlerine, inanışlarına, put-larına sövmeye hakkınız yoktur. Bakın Rabbimiz âyetin sonunda şöyle diyor:

Onların dönüşü Rablerinedir. Ve sonunda onların yapıp ettiklerini Allah onlara haber verecektir. Herkes ne yapacaksa yapsın. Sonunda herkes Allah'a dönecek ve Allah onlara yaptıklarının tümünü haber verecek olunca, sanki bunları söyledikten sonra Rabbimiz insanları serbest bırakıveriyor.

Evet, hepimizin Rabbi Allah'tır ve her an O'na doğru gidiyoruz. Yaşadığımız sürece yapıp ettiklerimizin hesabını Allah'a ödeyeceğiz. Sorumlu olduğumuz varlık O'dur. Hayatımızın sebebi, varlığımızın kaynağı O'dur. Bizi yaratan, yaşatan ve öldüren O'dur, sonunda bizim karşımıza amellerimize göre

cennet ve cehennemi çıkaracak olan da O'dur. Öyleyse sadece O'na kulluk yapmak zorundayız. Sadece O'nu dinlemek ve O'nun gösterdiği yere gitmek zorundayız. Sadece O'nu hesaba katmak ve sadece O'nu razı etmek zorundayız. Gelin minnet borcumuz olmayan, bizim gibi yaratılmış âciz varlıkları güçsüz ve ölümlü yaratıkları Rab ve ilâh kabul etmeyelim. Çünkü iyi düşünün ki sizin tapındıklarınızın hiçbirisinde bu özellikler yoktur. Bunların hiçbirisine karşı ödeyeceğimiz bir bedel yoktur. Hiç birisinin cenneti de cehennemi de yoktur. Hiç birisine minnet borcumuz da yoktur. Hiç birisi de bizi yaratmamış, bize hiç bir şey de sağlamış değildir diyerek, tatlılıkla, kırıp dökmeden insanları uyaralım inşallah.

Allah onların yaptıklarını yarın onlara haber verecek, tek tek anlatacak. Bizim yaptıklarımızı da elbette bize anlatacak, haber verecek. Allah'tan dileğimiz ve duamız odur ki, yarın ondan öğreneceğimiz haber cennet haberi, rıza ve rıdvan haberi olur da en büyük kurtuluşa erer ve Rabbimizin cennetine ve rahmetine ulaşma imkânımız olur inşallah.

109. "Kendilerine bir mûcize gösterilirse, mutlaka ona inanacaklarına dair bütün güçleriyle Allah'a yemin ederler. De ki: "Mûziceler ancak Allah katındadır; onların, muzice geldiği zaman da inanmayacaklarını anlamıyor musunuz?"

Evet bir de onlar tüm güçleriyle, tüm gayret ve ciddiyetleriyle Allah'a yeminler ederek dediler ki; "Eğer Rabbimizden bize bir âyet gelir, bir mûcize gösterilirse mutlaka biz de ona iman edeceğiz!" Eğer kendilerine Allah'tan bir âyet gelirse inanacaklarına dair yemin ediyorlar.

Allah'tan yeni bir âyet istiyorlar, âyet bekliyorlar. Tabi bekledikleri bu âyet Kur'an âyetlerinden yeni bir âyet olabileceği gibi, Rab-bimizin mûcize âyetlerinden bir âyet de olabilir. Enteresan bir olay olursa o zaman iman edeceklerini söylüyorlar.

Âyet mi istiyorsunuz? Şu elinizdeki Allah'ın âyetleri yetmiyor mu size? Allah'ın kitaplarında gönderdiği âyetler yetmiyor mu? Bu ki-taplardaki âyetler âyet değil mi? Sûrenin az önceki bölümlerinde Rabbimizin sunduğu âyetler âyet değil mi sanki? Şu kâinatta Allah'ın serpiştirdiği gördüğümüz âyetler yetmiyor mu? Allah'tan âyet istiyor-lar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler. Allah'ın kendileriyle konuşmasını istiyorlar, halbuki şu âyetlerle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da sahtekârlık yapıyorlar. Farklı âyetler bekliyorlar hainler. Nasıl meselâ? Meselâ gökyü-zünden Allah'ın emriyle yağmur yağdıran bulutlar aslında Allah'ın âyetlerin-den bir âyettir, ama onlar bu bulutlardan üzerlerine farklı bir âyet yağdırılmasını, ateş yağdırılmasını bekliyorlar veya güneşin alışılmışın dışında kendilerine taş yağdırmasını bekliyorlar.

Allah bu tür âyetleri de gönderir onlara ama eğer bu tür âyetlerini göndermiyorsa, bu onlara rahmetinden dolayıdır, ama hainler bunun farkında değiller. Çünkü geçmiş toplumlara yaptığı gibi reddedilemeyecek bir âyet gönderir de onlar yine inanmazlarsa sonları gel-miş olacaktır. Halbuki bu tür âyetleri göndermeyerek, aslında Rabbi-miz onlara süre tanımakta, imkân vermektedir. Ama bu hainler bunu anlamıyorlar.

Bu tür âyetler bekliyorlar Allah'tan. Bir anda dağlar altın olsun, çöller yemyeşil birer arazi haline gelsin. Aslında bu tür âyetleri de görmüyor değiller; örneğin kışın yeryüzü kupkuru bir çöl haline geldikten sonra Allah'ın izniyle bahar mevsimiyle birlikte ölü toprakların canlanıp yemyeşil hale geldiğini de görüyorlar. Ya da dedikleri gibi dağlardan altın madenlerinin çıktığına da şâhit oluyorlar. Zaman zaman isyan eden toplumlara bulutlardan ateşlerin yağdırıldığını da gö-rüyorlar. Buna rağmen yine de Allah'tan iman etmek için farklı âyetler istiyorlar. Bu aynı zamanda her toplumun kendi peygamberlerinden istedikleri ve Allah elçileriyle alay ettikleri konudur.

Meselâ Mûsâ'nın toplumu konuşmaya şâhit oldular, bu defa da bizzat Allah'ı görelim dediler. Bunlar da Allah'ın konuşmasına şâ-hit oldular, bu defa da ne diyeceklerdi? Allah'ı bizzat görmemiz lâzım.

Allah'tan yeryüzüne bir sofra indirmesini mi bekliyorsunuz? Allah'ın yeryüzünde sizlere sunduğu şu nîmet sofrasını görmüyor musunuz? Elmasıyla, armuduyla, buğdayıyla, yağlısıyla, tuzlusuyla, tatlısıyla, ekşisiyle Allah'ın size sunduğu şu sofrayı görmüyor musunuz? Kim verdi bütün bunları size, bütün bunlar âyet değil mi? Ama hayır hayır, tüm yeryüzü birer âyetken bunlar yine iman etmiyorlar; öyleyse bunların iman etmeyişlerinin sebebi âyetlerin eksikliği değil sadece inattır. Onların iman etmeyişlerinin sebebi sadece kendileri de değildir, zira bu iş kendilerine bağlı bir iş değil, hidâyet Allah'tandır ve Allah izin vermedikçe bunların inanmaları da mümkün değildir.

Bu tür insanları bugün de çok görürsünüz. Gelir yanınıza ve der ki, eğer bana âhireti ispat edersen ben de inanacağım. Veya işte eğer bana kader konusunu ispat edersen inanacağım. Bir başkası, eğer filan konuyu ispat edersen inanacağım. Ümide kapılarak ağırlığıyla o konuyu anlatıyorsunuz ama sonunda yine inanmazlar. Peygambere de aynı teklifle gelmişler, ama yine aynı halleriyle dönmüşlerdir. Evet âlimlerimiz uzun uzun anlatmışlar bu konuları, ama bu tür insanlara en son söyleyeceğimiz söz şu olmalıdır. Bütün bu hususlarda tek söz sahibi Allah'tır. Allah'ı Allah olarak kabul edip O'na itimat etmezsen inanman da mümkün değildir. Bu, Allah'ı Allah olarak tanıyıp O'na güvenmeye bağlıdır. Örneğin Allah deseydi ki kadın üç alacak mirasta, erkek bir alacak, biz bu defa böyle diyecektik ve böyle inanacaktık, çünkü biz O'na güvenmiş ve O'na

dayanmışız. Rabbi-miz de bizim bu adamlara söylememiz gerekeni zaten bundan sonraki bölümde şöyle anlatır:

De ki tüm âyetler Allah'tandır. Biz size nasıl bir âyet gösterebileceğiz de? Yâni ey peygamberlerim! Ve ey Müslümanlar! Siz bu tür âyetler getireceğiz de onları ikna edeceğiz diye kendinizi yormayın. Tüm kâinat âyet kesilse de bunların dertleri o değildir. Bunlar yine de inanmayacaklar. Siz üzülmeyin! Siz bu konuda kendinizi sorumlu zannetmeyin. Dileyenler iman eder, cennete gider; dileyenler küfreder cehennemi boylar. Cennet de cehennem de açıktır onlar için. Bir Müslümanın onları razı edebilmek için yeni deliller, yeni âyetler peşinde koşmasına da gerek yoktur. Allah'ın elçileri hiçbir zaman onları memnun edecek bir âyet getiremediler ki bizler getirsek.

Unutmayalım ki binlerce âyet de getirsek zaten bu adamlar iman etmeyecekler; çünkü bakın Rabbimiz bundan sonraki âyetinde şöyle buyurur:

110. Onların kalplerini, gözlerini ona ilk defa inanmadıkları gibi çeviririz; onları taşkınlıkları içinde şaşkın şaşkın bırakırız.

Onların kalplerini ilk defa inanmadıkları gibi çeviririz de onları azgınlıkları içinde bocalar vaziyette bırakıveririz. Biz biliriz iddialarında şaşkın bir vaziyette dolaşır bırakıverdik onları. Yâni Allah yeryüzünü hiç bir zaman âyetsiz, vahiysiz bırakmamıştır. Hz. Âdem'den bu yana sürekli peygamberler göndermiş ve sürekli âyetler göndermiştir. İnsanlık tarihinin hiç bir dönemi kitapsız, sahifesiz ve vahiysiz kalma-mıştır. Peygambersiz, vahiysiz, kitapsız bir dönem düşünmek mümkün değildir. Bir başka deyişle insanlık sürekli Cenâb-ı Hakkın ortak bir rahmetine, ortak bir nîmetine lâyık olagelmiştir. Rahmeti bol olan Rabbimiz bu insanların bu vahye lâyık mı, değil mi olduklarına bakmadan, bu nîmete ehil mi, değil mi olduklarını hiç hesaba katmadan, her dönem insan topluluklarına mutlaka peygamber göndermiştir. Ve onlara bu peygamberleri vasıtasıyla mesajını, vahyini, muhtaç oldukları hak bilgisini ulaştırmıştır.

Bu insanlar kendilerine gönderilen bu peygamberi ve onun getirdiği mesajı kabullenmişler veya reddetmişler, bu ayrı bir problemdir. Şimdi o konuya giremeyiz. Rabbimizin büyük lütfu böylece gerçekleşmiştir. Şimdi düşünmemiz lâzım: Acaba Rabbimiz bize böyle bir lütufta bulunmamış olsaydı, bize kulluğumuzu anlatan böyle bir kitap göndermemiş ve "ne yapın, yapın beni bulun! Beni bilin! Ve beni razı edecek kulluklar yapın!" buyurmuş olsaydı ne yapardık? Ne ederdik sorusunun cevabını bulabilirsek, o zaman Rabbimizin bize ulaştırdığı bu mesajın, bu kitabın değerini anlayabiliriz.

Rabbimiz rahmeti gereği biz kullarına sürekli kitaplar ve âyetler gönderdiği halde, bu insanlar bu kitaplara, bu âyetlere inanmama konusunda sabitleştiler ve Allah da bu konuda işte bu yasasını koyuverdi. Zaten onlar inanmaktan yanaydılar, oylarını inkârdan yana kul-landılar; Rabbimiz de onların

inanmamalarını, küfürlerini ve şirklerini kesinleştirmelerini onayladı. Allah onların küfürlerini, şirklerini onayla-dı, böylece onlar azgın bir hayatın insanı oldular. Küfür ve şirk içinde şaşkın şaşkın yaşadıkları bir hayatı bitirirlerken, ateşin, cehennemin onları beklemekte olduğunun farkında değildirler.

111. "Eğer biz onlara melekleri indirsek, ölüler onlarla konuşsa ve her şeyi karşılarına toplasaydık, Allah dilemedikçe, yine de inanmazlardı; fakat onların çoğu bunu bilmiyorlar."

Âyet istiyorlardı ya, hani "Bize farklı âyetler gelmeli ki inanalım, peygamberler melek olmalı, peygamberlerin yanında onları destekleyen veya kendilerinin gerçekten peygamber olduklarına şâhitlik eden melekler olmalıdır, bir melek desteklemeli peygamberleri" diyorlardı ya. Sûrenin önceki bölümlerinde peygamberden bunu istemişlerdi. Kur'an'ın başka yerlerinde de anlatılır bu husus. Onlar, Allah'tan farklı âyetler istemişlerdi.

Bakın Rabbimiz bu bölümde diyor ki: "Eğer onlara melekleri de indirmiş olsaydık, yahut onların gözleri önünde ölmüş insanları da diriltseydik, babalarını, dedelerini diriltip onlarla konuşma imkânını da onlara lütfetseydik, hattâ her şeyi derdest edip onların karşılarına ge-tirseydik, ölüleri dirileri, dağları taşları, canlıları cansızları, kuşları kurtları her şeyi toplayıp onların karşılarına dizseydik yine de bu adamlar iman edecek değillerdir. İman etmezler, etmeyecekler. Ancak Allah'ın dilemesi müstesnâdır. Allah dilerse bu insanlar iman ederler, Allah izin vermezse asla iman edemezler. Yâni iman etmek sizin elinizde değildir. Lâkin onlar cahildirler.

Âyet istemişlerdi Allah'tan. Bir mûcize, bir alâmet olsun ki iman edelim demişlerdi. Yeminler etmişlerdi bu konuda. Allah buyurdu ki; bütün âyetler Allah katındadır. İyi bilsinler ki istedikleri her şey kendilerine gelmiş de olsa, ancak Allah'ın yasasına göre inanacaklar inanır, inanmayacak olan da yine inanmaz. İman için gerekli şartları Allah'tan başka bilecek kim var da? Yâni bu insanlar taş yürüsün, ba-lık uçsun, yıldız kaçsın inanırız diyorlar. Allah da buyurur ki, hayır si-zin nasıl iman edeceğinizi ben daha iyi bilirim. Çünkü imanı da, imanın şartlarını da ben ortaya koyuyorum. Bu benim ortaya koyduğum şartlar sebebiyle inananlar inananlardır, inanmayanlar da inanmayanlardır. Çünkü benim ortaya koyduğum şartlarla inanmayanlar başka hangi şartlarla inanırlarsa inansınlar ben onları inanmış kabul etmi-yorum. Meselâ melekler gelseydi yanlarına, ölüler konuşmuş olsaydı kendileriyle kesinlikle inanmayacaklardı onlar. Çünkü kendi yasa-larıyla bu imana iman demiyor Rabbimiz. Allah kendi dediği gibi, kendi istediği gibi iman edenlere iman ehli diyor. Meselâ şu anda herkese cehennemi gösterse ve herkes bir bir iman etmeye başlasa, eh Allah böyle bir imana iman demiyor ki. Gıyaben Allah'a itimat edecek, gıyaben ondan gelen haberleri kabul edecek ve işte Allah yasasına göre

bu kişiye mü'min denecek. Bu yasayı koyan O'dur ve kimsenin O'na bu konuda hesap sorma yetkisi de yoktur.

112,113. "Aldatmak için birbirlerine cazip sözler fısıldayan cin ve insan şeytanlarını her peygambere düşman yaptık. Bu şeytanlar, âhirete inanmayanların kalplerinin o sözlere yönelmesi, ondan hoşnut olması ve kendilerinin işledikleri suçları işlemeleri için böyle yaparlar. Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı, sen onları iftiraları ile baş başa bırak."

Rabbimiz, her bir peygamber için insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık, onları peygamberlere musallat ettik diyor. Öyleyse anlıyoruz ki Hz. Adem aleyhisselâmdan bu yana bütün peygamberler bir savaşın, bir mücadelenin içinde olmuşlar. Bir başka ifadeyle dâvetçi olmuşlar. Allah'tan haberci ve Allah'ın habercisi olmuşlar. İşte bu peygamberlerin her birine mutlaka insanlar ve cinlerin şeytanlık yapanları düşman kesilmişler. Ta ataları İblisle başlanış bu iş. Peki şeytanlık nedir? Şeytan; Allah'ın emrini anlayıp, kavrayıp ona karşı gelmek, dinlememek demektir. İblis denen ve cinlerden olan o varlık sonradan şeytan olmuştur. Yâni şeytanlık yapınca ona özel şeytan denmiştir. Değilse aynı özelliği taşıyan herkes şeytandır. Nitekim işte bu âyet ve Nâs sûresinin son âyeti insanların da, cinlerin de şeytanlık yaptıklarını anlatır bize. Şeytanlık bir özellikse, bir misyon, bir karakterse, bir yapıysa, bir tavırsa bunu kim ortaya koyuyorsa işte o şeytan olacaktır. Hattâ anamız babamız bile olsa, karımız kocamız bile olsa şeytanlık yapıyorlarsa, onların yaptıkları şeytanlıktır. Çünkü İblis Allah'ı tanıyordu. Kitabımızda bunun çok açık ve net beyanları var. Hem de "Ben âlemleri Rabbi olan Allah'tan korkarım" diyecek kadar net. İblis ölümü, âhireti, hesabı kitabı tanıyordu. Allah'ın etkinlik ve egemenliğini, hükümranlığını, hikmet ve hâkimiyetini biliyordu. Ama bu bilgisi yetmedi ona, teslim olmadı. Allah'ın secde emrine karşı dik kafalılık etti, boyun eğmedi. İşte bir varlık kendisine tanınan iradesiyle Allah'ın net bir emrine karşı dik kafalılık eder, boyun eğmez, secde etmezse bu iş şeytanlıktır. Kim bunu yaparsa ona şeytan diyoruz. Ve işte o günden sonra artık İblis şeytan oldu. İster cinlerden, isterse insanlardan o gibi olan her şey ve herkes şeytandır.

Demek oluyor ki her bir peygambere iki ayaklı insan şeytanlarından ve cin şeytanlarından düşmanlar kılınıyor, Rabbimiz onları peygamberlerin peşine takıyor. Eğer peygamberler böyle oluyorsa, peygamberlerin peşine insan ve şeytan cinleri musallat ediliyorsa, biz haydi haydi insan ve cin şeytanlarıyla sürekli karşı karşıyayız demektir. Bizim peşimizde de insan ve cin şeytanları var demektir. Onlar önce peygamberlerin düşmanları, sonra da bizim düşmanlarımızdır. Çünkü peygamberler Allah'ı dinlemenin, Allah'a itaatin sembolü olan, tâbiri caizse meleklerin yaptıkları işin yapılmasını anlatan, örnekleyen insanlardır. Ve tabi peygamberler bu görevlerini en güzel bir biçimde ortaya koydukça artık meydanda şeytanlara yer kalmayacaktı. Artık

şeytanlar müşteri kaybına uğruyorlardı. Elbette onların en büyük potansiyel düşmanları şeytanlar olacaktı.

Bu ve buna benzer âyetlerden anlıyoruz ki şeytan sadece cin-lerden değildir; insanlardan da şeytanlar olabilmektedir. Ancak Kur'-an'ın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki şeytanların lideri ve reisi olan İblis, cinlerdendir. İblis cinlerdendir ama onun emrine giren, onun di-rektifleriyle çalışan, yeryüzünde onun rolünü ve misyonunu üstlenen, İslam dinini karıştırmaya çalışan, insanları Allah'a kulluktan ve secdeden uzaklaştırmak için çırpınan iki ayaklı şeytanlar da vardır. Bu iki ayaklı 'insan' şeytanlarının yeryüzünde bütün dertleri peygamberleri ve mü'minleri Allah'tan, Allah'ın kitabından uzaklaştırmak, Allah'a kul-luktan çıkarmak ve Sırât-ı Müstakîmden uzaklaştırmaktır.

Gerek cin şeytanları ve gerekse bunların rollerini üstlenen iki ayaklı insan şeytanları, insanları Allah'a kulluktan koparabilmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. İnsanların önlerine farklı secde makamları çıkarırlar. Çünkü cin ve insan şeytanları kesinlikle bilirler ki insanlar mutlaka secde edeceklerdir. İnsanlar yaratılış gereği birilerine kulluk yapmaya, birilerine secde etmeye müsait yaratılmışlardır. Bunu çok iyi bilen şeytanlar, insanların önüne secde edecek sahte ilahlar çıkarırlar. Futbolculara, sanatçılara, yıldızlara, güneşlere, büyüklere, büyük bilinenlere, tâğutlara, tâğutların yasalarına, mallara, makamlara secde ettirirler. Onların tüm dertleri insanlar Allah'a secde etmesinler de kime ve neye secde ederlerse etsinler fark etmez. İnsanların önüne öyle hayat programları çıkarırlar ki, bu programlar içinde insanların Allah'a ulaşmaları mümkün değildir. Cin ve insan şeytanlarının düzenledikleri hayat programı, insanların Allah'a ulaşmalarını baştan bitirmektedir.

Yine insan ve cin şeytanları, insanların dinle tanışmamala- rı, kitaplarıyla ve peygamberleriyle tanışmamaları için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Din eğitimini yasaklarlar, kitaba ve peygambere yasak koyarlar. İsterler ki dinleriyle tanışamayan insanlar Allah'a kulluktan kopup başka şeylerin kulu kölesi olsunlar. Eğer her şeye rağmen insanlar dinleriyle tanışma eğilimi göstermişlerse, bu defa da onların karşılarına bozuk bir din, kitaba ve sünnete dayanmayan bir din çıkarırlar ve "işte din budur" derler. Ne yapar yapar insanları İslâm'dan saptırmaya çalışırlar. Bunu beceremezse eğer, yâni muhatabı her şeye rağmen yine de İslâm'a girerse, bu sefer de o kişinin girdiği yolu, girdiği İslâm'ı eğri büğrü yapmaya çalışır. Muhatap aldığı kimsenin İslâm'ını bozar. Din yaşıyorum diye bid'atleri karşısına çıkarır onun, ya da din diye insanların sunduğu, aslını bir türlü öğreneme-diği bir yığın felsefenin içine çeker onu.

Muhatabını Allah'ın kitabına, peygamberin sünnetine değil de insanların kitaplarına, insanların sözlerine sevk eder. Biraz daha açık söyleyelim, Allah'a değil de güneşlere, güneş gibi büyüklere secde etmelerini sağlar. Allah dururken büyüklerin önünde secde ettirir.

Güneş aslında büyük yıldızdır değil mi? Böyle güneş gibi piyasada yıldızı parlayan niceleri vardır ki, niceleri onlara secde etmektedirler, onlara secde etmek için çırpınmaktadırlar Allah korusun.

Demek ki, Allah elçilerine ve mü'minlere düşman olan, onları imandan ve Allah'a kulluktan çıkarmak için çırpınan, buna karşılık kâfirleri de küfürlerinde, şirklerinde ve isyanlarında sabırlı olmaya, yollarında sabit olmaya teşvik eden, onların amellerini kendilerine süslü ve mantıklı göstermeye çalışan insan ve cin şeytanları vardır. İnsanları kendi kötü âkıbetlerine, kendi secdesizliklerine, kendi küfürlerine, kendi şirklerine ve en sonunda da kendi cehennemlerine çağıran şeytanlar vardır. Zaten şeytan da bu demektir. Bu gayeyle hareket eden her şey şeytandır ve şeytan fonksiyonunu üstlenmiş demektir.

Bu şeytanlar birbirlerine vahyediyorlar. Birbirlerine bilgi aktarıyorlar, bilgi fısıldıyorlar. Birbirlerini aldatmak niyetiyle sözün yaldızlısını söylüyorlar. Yaldızlı, parlak, aldatıcı sözler söylüyorlar. İçten içe, ta içe, merkeze, damara doğru nüfuz edici bir seslenme, bir fısıldama gerçekleştiriyorlar. Allah peygamberine yapar, vahiydir, şeytanlar bir-birlerine ve dostlarına yaparlar, o da vahiydir. Böylece de hem peygamberleri, hem de Müslümanları yanıltarak, aldatarak dinden, imandan ve Allah'a kulluktan uzaklaştırmak, kâfirleri de küfürlerinde, şirklerinde ısrarlı hale getirmek istiyorlar.

O halde "zuhrufel kavil'e" çok dikkat edeceğiz. Süslü sözlere, damara ulaşan yaldızlı ifadelere çok dikkat edeceğiz. Hani biliyoruz ki zehiri teneke kapta vermezler, altın kapta verirler. Yâni böyle bize hoş gelen, kalbimizi okşayan nice hoş sözler eğer âyet ve hadis değilse bunlar konusunda daha bir uyanık davranmak zorundayız. Acaba kim ne için söyledi bunları? Belki de bizi ta damarımızdan vuran şeytan sözleridir bunlar. Şeytanlar belki de bizi de kendilerinden eylemeye çalışıyorlar bu sözlerle. Kitabımızın beyânıyla münâfıklar da öyle sözler söylerler. Münâfikûn sûresi bunu çok hoş anlatır.

"Onları gördüğün zaman kalıpları hoşuna gider, konuşurlarsa sözlerini dinlersin. Onlar sanki dayanmış keresteler gibidir. Her sayhayı kendi aleyhlerinde zannederler. Onlar düşmandır, onlardan sakın. Allah onları kahretsin! Nasıl da döndürülüyorlar?"
(Münâfikûn 4)

Sen onları bir görsen cisimleri, kalıpları, kaportaları pek hoşuna gider. Cisimleri, cüsseleri hoşuna gider. Kellifelli adamlardır. Kelle kulak yerinde.

Konuştukları zaman dinlersin, çünkü çok yerinde oturaklı sözler söylerler. Yani onların boşlukta işgal ettikleri bir yerleri, bir konumları var ki, bir makamları, bir statüleri var ki işte bu konumları dikkat çeker. Amirdirler, âlimdirler, fazıldırlar, bilgiçtirler, öğretmendirler, müdürdürler, patrondurlar filan ya, işte onların bu durumları senin pek hoşuna gider. Dikkat ederseniz burada "Ecsâmuhum" deniyor. Yani onların mânâları değil, akılları değil, bakışları, görüşleri, basiretleri değil cisimleri hoşuna gider diyor Rabbimiz. Bu adamların cisimleri hoşuna gidiyormuş Rasûlullah'ın. Onların cisimlerini, kalıplarını, konumlarını görünce keşke şu adamlar Müslüman olsaydı diyormuş Allah'ın Resûlü. Niye böyle diyordu Allah'ın Resûlü? Bakıyordu güçlü kuvvetli gibi, etrafına söz geçirecek gibi, kellifelli görünüyorlardı. Ra-sûlullah'ın yanına geldiklerinde ciddi ciddi, iddialı, iddialı laflar ediyorlardı. Büyük büyük laflar ediyorlardı.

Rabbimiz diyor ki konuştukları zaman neredeyse onları dinlemek istersiniz. Fasih konuşurlar, düzgün konuşurlar onları dinleyen birileri fesahat ve belâgatların ötürü sözlerine kulak verip dinlemek ister. Şimdi de görüyoruz işte adamlar kellifelli çıkıyorlar milletin karşısına ekonomi mekonomi diye başlıyorlar, ülke idaresi filan diyorlar, dinleyince bayağı bayağı düşünen birisi filan zannediyorsunuz, ama adamların ciğeri beş para etmiyor. Allah diyor ki, onlar sanki duvara dayanmış keresteler gibidirler. Sanki kenara dayanmış kalaslar gibidir adamlar.

Bu adamlar Rasûlullah'ın meclislerine gelir gâyet ciddi, ağırbaşlı bir şekilde Allah'ın Resûlünü dinler görünürlermiş. Söze kulak verirler, sözü almaya ve anlamaya çalıştıkları tavrını sergilerlermiş. Ama bu tavırlarının tamamen aksine kulaklarına asla söz gitmiyor, kalplerine inmiyordu. Sanki söz duvara çarpıyor ve söyleyene geri dönüyordu. Allah buyurur ki sanki onlar duvara yaslanmış kütükler, keresteler gibiydi. Kalplerinde hiçbir şey yoktur, kafaları bomboştur onların. Kalbinde imanı olmayan bir kimsede bilgi, izzet, şeref de yoktur. Dökülen elbiseler içinde de olsa, evi barkı, parası pulu olmasa da, konuşması da insanların alkışlayacağı bir şekilde olmasa da Allah için hayatını feda eden bir Müslüman üstündür Allah katında. Ama beri tarafta boylu, poslu, malı mülkü var, kavmi kabilesi var, güzel konuşma yeteneği var, ama kalbinde Allah'a iman ve teslimiyet yoksa o kimse Allah katında beş para etmez.

Âyetteki kereste, kütük benzetmesinden anlıyoruz ki sanki bu adamlar ruhu olmayan cesetler gibidirler. Yani ağaca bir insan elbisesi giydirilmiş Rasûlullah'ın karşısında oturuyorlardı. Ağaçtan adamlardı bunlar. Ruhu olmayan, aklı olmayan, idraki olmayan, zerre kadar düşünceleri olmayan cisimlerdir bunlar. Aldatıcı süslü sözler söyleyerek insanları aldatmaya çalışıyorlar.

İşte görüyoruz ki tüm insan ve cin şeytanları izinleri kaldırmışlar, gece gündüz durup dinlenmeden dostlarına, birbirlerine vahiy ulaştırıyorlar. Şu ülkenin her tarafına uzanan yayın şebekeleri, şu ba-sın yayın, şu insanların yatak odalarına kadar uzanan medya, kendi vahiyleriyle, kendi bilgi aktarımları, kendi yorumlarıyla insanlar üzerinde istedikleri gibi egemenlik kurabilmektedirler. İnsanları bu şeytan vahiyleriyle istedikleri gibi yönlendirebilmektedirler. İşin garip olan ta-rafı, Allah vahyine inandıklarını iddia eden Müslümanlar da, "aman bunların haberlerini, aman bunların yorumlarını kaçırmayalım" diyerek onların aktardıkları vahiy araçlarına gönüllü olarak teslim olmuşlar, mekteplerinde, çarşılarında, pazarlarında, hattâ yatak odalarında bile bunların vahiylerinin hakimiyeti altına girmişlerdir.

Sanki bu halleriyle Müslümanlar diyor ki: "Ey şeytanlar! Ey insan ve cin şeytanları! Biz size teslim olduk! Bizim hayatımızı düzenleyenler sizlersiniz! Biz yediğimiz yemekten, içtiğimiz sudan daha fazla sizin vahiylerinize muhtacız! Çocuklarımızın eğitimini, hanımlarımızın konumlarını biz sizin vahiylerinize bıraktık! Gece gündüz biz sizi izliyoruz, sizin vahyiniz olmadan biz yaşayamayız. Aman bizi ihmal etmeyin, aman bizi vahiysiz bırakmayın. Bizi terk ederseniz biz ne yaparız? Nasıl ederiz? Biz hayatımızı neyle ve nasıl düzenleriz?" diyerek gözlerini, kulaklarını, kalplerini açıp bu şeytanların vahiylerine yönelmişler. Allah'ın vahyini terk ederek, Rablerinin kitabını terk ederek bu şeytan vahiylerine itibar ediyorlar.

Ama bizler elhamdülillah Kur'an'ı tanıyoruz, onunla şeytanı ta-nıyoruz. Kitabımız sayesinde şeytanı ve şeytanın vahiylerini, taktiklerini tanıyoruz. Onun vahiylerinden Rabbimize sığınırız. Kur'an'ı tanımayan, Allah'ın vahyinden haberdar olmayan hiç kimse şeytanı da, şeytanların vahiylerini de tanıyamaz, onlardan nasıl sığınması gerektiğini de bilemez.

Hem insan şeytanları hem de cin şeytanları el ele vermişler, Allah kullarını dinsizleştirmenin kavgasını veriyorlar. Peki acaba Allah bu şeytanlara neden bu izni tanıyor? Acaba neden Allah kendi vahyine rağmen onların vahiylerine müsaade ediyor? Neden Allah kullarını kendi vahyinden uzaklaştırıp gündem değiştirerek kendi vahiylerini insanlara empoze fırsatı veriyor bu şeytanlara? Niye bu kâfirlere Allah imkân veriyor? diye aklımıza bir soru gelirse deriz ki, Rabbimiz imtihan gereği yeryüzünde buna imkân tanımıştır. Âyetin sonunda diyor ki Rabbimiz:

Onlar böyle vahy ediyorlar diye sakın onlara bir güç ve kuvvet filan izafe etmeye, onları güçlü filan zannetmeye kalkışmayın. Ne yapayım, onlar geliyorlar, kalbimin derinliklerine vahy ediyorlar, ben de çaresiz onların dediklerini yapmak zorunda kalıyorum filan demeye kalkışmayın. Eğer Allah

dileseydi onlar bunu yapamazlardı. Ama bu bir imtihandır ve Allah imtihan dünyasında buna müsaade etmiştir. Unutmayalım ki şeytan, kendisine sen güçlüsün demeyen bir kimseye hiçbir şey yapamaz. Şeytan, sen güçlüsün, hadi bana emret de senin çalgına göre oynayayım diyenlerden başkası üzerinde asla etkili olamaz. Bakın tarihte bunun çok hoş bir örneği Enfâl sûresinde anlatılır.
"Şeytan onlara işlediklerini güzel gösterir ve "Bugün insanlardan sizi yenecek kimse yoktur; doğrusu ben de size yardımcıyım" dedi. İki ordu karşılaşınca da, geri dönüp, "Benim sizinle ilgim yok; doğrusu sizin görmediğinizi ben görüyorum ve şüphesiz Allah'tan korkuyorum, Allah'ın azabı şiddetlidir" dedi"

(Enfâl 48)

Evet, Cebrâil Müslümanların safında, mü'minlerin meleklerle desteklendikleri bir ortamda kâfirlerin, Kureyş ordusunun tek dostları var, o da şeytan. Allah'la savaşın içindelerken şeytan onlara bu yaptıklarını süslü gösteriyordu. Şeytan onlara amellerini süslü ve mantıklı gösterdiği için ne yaptıklarının farkında değillerdi alçaklar. Şeytan kendilerine gelip cesaret vererek, destek va'dinde bulunarak diyordu ki, bugün insanlardan size galip gelebilecek kimse yoktur. Ben de size destek verdikten sonra artık sizin karşınızda durabilecek hiç bir güç yoktur diyordu. Yaldızlı ve aldatıcı vaatlerde bulunuyordu. Derdi neydi şeytanın? Tüm derdi onları Müslümanlarla savaştırıp Müslümanlara bir yenilgi tattırmak. Ya da ne fark eder her iki tarafın da ka-nını döktürmek. Çünkü ister o taraftan ister bu taraftan hepsi düşmanı olan Adem'in çocukları ya. Çünkü Allah dostlarının ezelî düşmanıdır şeytan.

Bakın kâfirlere doğrusu ben size yardımcıyım, ben size müzâhirim, size destek vereceğim. Ama ne zaman ki iki ordu karşı karşıya geldi, şeytan hemen ökçeleri üzerinde gerisin geriye dönerek kaçarken şöyle diyordu: Ben sizden beriyim. Ben sizden uzağım. Benim sizinle bir ilgim yoktur. Çünkü ben sizin görmediklerinizi görüyorum. Ben Cebrâil'i görüyorum. İçinde Cebrâil'in bulunduğu bir orduyla savaşılmaz. Bu orduyla baş edilmez. Böyle bir ordunun karşısında durmaktan Allah'a sınırım. Ben Allah'tan korkarım zira Allah'ın azabı çok şedittir.

Dikkat ediyor musunuz? Bu sözleri kim söylüyor? Şeytan. Ben Allah'tan korkarım diyor. Vay bugün Müslümanlardan başınıza geleceklere diyor. İşte böyledir şeytan. İşte kâfirlerin dostu bu kadardır. Teşvik eder, cesaret verir, dürtükler, oraya kadar getirir, sonra da dostlarını terk ederek kaçıp gider. Tabii bizzat bir insan sûretinde mi geldi onlara? Yoksa bu vesveseleri kâfirlerin gönlüne mi attı? Bunu bilemiyoruz. Bu âyetler bize şunu söylüyor: Ey Müslümanlar, işte kâ-firlerin destekçisi bu kadardır. Eğer sizler bir kâfir ordu karşısında sabreder, direnir, dayanır ve yılgınlık göstermezseniz onların kalplerine geçici bir cesaret veren şeytanları onları terk edecek, mutlaka onların

kalplerini korku dolduracak ve Rabbiniz desteğiyle sizi galip getirecektir. Kâfirlerin dostları sahtedir, sizin dostunuz Allah'tır bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın.

Ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, siz onları iftiralarıyla baş başa bırakın. Sizler Rabbinizin vahyiyle beraber olun ve yolunuza devam edin, onların size yapabileceği hiçbir şey yoktur. Eğer siz onların gündemlerine değer vermez, onların programlarıyla ilgilenmezseniz, kesinlikle bilesiniz ki onların size yapabileceği bir şey yoktur. Çünkü onlar ancak kendilerine değer veren, kendilerine teslim olan kimseler üzerinde etkili olabilecekleridir.

Allah'ı, O'nun kitabını tanımayan insanlar çaresizlik ortaya ko-yuyorlar bugün. Diyorlar ki; efendim ne yapalım, bir yandan örf ve âdetler, bir yandan yönetmelikler, bir yandan moda, bir yandan çevre, nefis ve şeytan öyle bir asılıyor ki mecalimiz kalmıyor. Evet bir elinden her şey seni cehenneme doğru çekiyorsa, öteki elinle sen Allah'ın kitabına öyle ciddi bir tutun ki, bak o zaman hangi taraf kuvvetliyse o tarafa gideceksin.

Peki bu insan ve cin şeytanları bu vahiyleri neden insanlara ulaştırıyorlar? Dertleri ne bu şeytanların? Ya da neden izin veriyormuş bunlara Rabbimiz?

Âhirete inanmayanların gönülleri onlara, onların vahiylerine meyletsin de, yarın; ya Rabbi bizim bunlardan haberimiz yoktu, bizim şeytanlardan ve onların vahiylerinden haberimiz yoktu, bizim senin kitabından da, senin vahyinden de haberimiz yoktu demesinler, böyle bir mâzeretleri kalmasın diye Allah onlara müsaade ediyor.

Rabbimiz iki vahyi de haber veriyor. Hem kendi vahyini, hem de şeytanların vahiylerini haber veriyor. Tüm detaylarına kadar bunları ortaya koyuyor. Buna göre Allah vahyine uyanların hem dünyada mutlu, güzel bir hayat yaşayacağını, hem de âhirette cennete, Allah'ın rahmetine ulaşacağını; şeytanların vahiylerine teslim olup, hayatlarını onlardan aldıkları mesajlarla düzenlemeye çalışanların da dünyada bedbaht bir hayat yaşamak zorunda kaldıkları gibi, âhirette de cehenneme yuvarlanmak zorunda kalacaklarını haber veriyor.

Allah vahyinden kaçanlar unutmasınlar ki, bu kaçışla birlikte onlar şeytan vahiylerine teslim olmak zorunda kalacaklardır.

Allah'a kulluktan kaçan, Allah'ın velâyetini kabul etmeyen insanların başına kuzgun gibi tâğutlar çöker, şeytanlar ve şeytan vahiyleri gündeme gelir ki zorlamayla, dayatmayla, hile ve aldatmalarla on-ları her taraflarından kıskıvrak bağlarlar, ağlarına düşürürler. Onların yularlarını ellerine alırlar ve onların

velileri olurlar. Onları nûrdan, imandan, İslâm'dan, Allah'a kulluktan, yaratılışlarından, fıtratlarından, insanlıklarından, doğru yoldan çıkarıp karanlıklara, küfre, inkâra, ilhâ-da ve karanlıklara sürüklerler. Gidilmeyecek yollara sürüklerler onları. Çünkü tâğutlar aydınlık yolları sevmezler. Aklı, ilmi, düşünceyi fesâda verirler, ahlâkı ve fıtratı bozarlar. Allah ve Resulüyle yarış iddiasıyla yapılmayacak şeyleri yaparlar. Peşlerine taktıkları insanları belâların kucağına taşırlar. Boyunlarındaki ipin ucunu, o ipin de, kendilerinin de sahibi olan Allah'a vermeyerek kendi ellerinde tutmak isterler, onları kendilerine kul, köle edinirler.

İnsanlar güya Allah'a kulluktan kaçarken bu defa tâğutların ve şeytanların kulu, kölesi olurlar. Allah'ı inkâr eden, velâyetini Allah'a vermeyen kişi binlerce tâğutun ve şeytanın kulu olur. Bir tek Allah'a kulluktan kaçarken birçok tâğuta kulluğa razı olur. Meselâ Allah'a kul-luktan kaçan kişi evvela kendisini Allah'a kulluktan koparıp ayaklarını kaydırmak için fırsat kollayan şeytanın kulu durumuna düşer. Sonra onu Allah'ın arzularından koparıp, kendi arzu ve şehvetlerinin kulu kölesi durumuna düşürmek isteyen nefsinin kulu durumuna düşer. Daha sonra başkalarının, karısı, babası, anası, çocukları, akrabaları, kavmi, kabilesi, milleti, devleti, politik ve dinî liderleri, ağası, patronu, çevresi, âdetleri, töreleri, modası ve daha yüzlerce tâğutun kulu, kölesi durumuna düşecektir.

İşte görüyoruz ki, Allah'ın velâyetini kabul etmeyen insanlar bir tek Allah'a kulluktan kaçarken yığınlarla tâğutun kulu kölesi olmuşlar. Kimisi şeytanın kulu, kimisi nefsin kulu, kimisi modanın kulu, kimisi şehvetlerinin, kadının, âdetlerin, törelerin, kanun koyucuların, çevrenin, ağaların, patronların kulu. Kimisi bu âlemde sebepler nizamı üzerinde galip ve müessir zannettikleri, zarar ve felâketler anında kendilerinden medet umdukları, kendilerine sığındıkları, kendilerini kurtarıcı olarak bildikleri kimselerin kulu. Bir tek Allah'a kulluktan kurtulup özgürlüğe kavuşacaklarını zanneden bu insanlar, boyunlarına pek çok sahte ilahın kulluk iplerini takmışlar ve onların çektikleri yere gitmek zorunda kalmışlardır. Hepsini aynı anda razı etmek zorunda kalmış, kalpleri parça parça olmuş, burunlarına vurulmadık zincir kalmamış, zillet ve meskenetin dibine düşmek zorunda kalmışlardır.

O halde Allah dışındaki tüm tâğutları inkâr edip, hayatımızda onlara karışma alanı bırakmayıp, boyunlarımızdaki kulluk ipinin ucunu sadece Allah'ın eline verip, sadece Rabbimizi velî kabul etmek zorundayız. Sadece Allah'ı velî kabul edip, kulluğumuzu sadece Allah'a yapıp, Allah'ın bizim adımıza aldığı kulluk maddelerine sımsıkı sarılıp bu karanlıklardan kurtulmak zorundayız. Bundan başka çaremiz de yoktur. Allah yardımcımız olsun inşallah.

İşte bu âyet-i kerîmede Rablerinin velâyetinden çıkıp, kendilerine Allah dışında bir takım veliler bulup onların himayesine girmeye çalışan insanlara deniyor ki, onların hesaplarını Allah tutmaktadır. Onların sicillerini, amel defterlerini tutan Allah'tır, onların yaptıklarının hesabını soracak olan da Allah'tır. Bu yüzden ey peygamberim, sen onların üzerlerine vekil değilsin! Yâni bu insanların kaderleri senin elinde değildir, bu insanların kalplerine hükmeden sen değilsin ki on-ları hemen bu dine kazandırasın. Bu insanların kaderleri senin elinde değil ki, sen sana karşı gelen bu insanların defterlerini hemen dürüp onların işlerini bitiriveresin.

Rabbimiz burada peygamberin konumunu ve fonksiyonunu belirlemektedir. Ama anlıyoruz ki bu hitap peygamberden çok onun muhataplarınadır. Yâni bilesiniz ki ey insanlar, bu Allah'ın elçisinin elinde bile bir şey yoktur. Hâl böyleyken sizin hayatınızda etkili zannettikleriniz, Allah dışında kendilerini veliler edindiğiniz, hayatınıza karışma yetkisi verdiğiniz bu varlıklara da ne oluyor? Sizin Allah dışında keramet sahibi zannettikleriniz, Allah yanında kendilerinde güç ve kuvvet var zannedip kendilerine dua edip imdadınıza çağırdığınız, kendilerine sığınmaya çalıştığınız bu varlıklar da ne oluyor? denmektedir.

Evet demek ki Allah peygamberlerine vahy ediyor, şeytanlar da birbirlerine vahy ediyor. Cin şeytanları insan şeytanlarına vahy ediyor, insan şeytanları da insan şeytanlarına vahy ediyor. İnsan şeytanlarının cin şeytanlarına vahy ettiğini bilmiyorum. Yaldızlı, süslü, parlak sözlerde bulunuyorlar. Ne dersiniz? Bazen kalbinize şöyle ılık bir sesin aktığını duydunuz mu? "Yatak odanızı değiştirin! Yâni artık bu devir de öyle yatılmaz ki!" Bu ses ister iki ayaklı insan şeytanlarından gelsin, isterse cin şeytanlarından. Sana ne? Nasıl yatarsam yatarım, keyfimin kahyası mısın be? Ama bakın hem aldatıcı, hem de yaldızlı sözler. Sizi düşünüyoruz efendim. Sizin için yâni. Daha bir huzur ve sükununuzu düşünüyoruz dercesine. Derken bir başka fısıltı; "Efendim, çocuğunuzun istikbali için, kızınızın geleceğini karartmamanız için şunları şunları öğretmeli, şuralarda okutmalı değil misiniz." Vs vs. Adamlar böylece birbirlerinin şeytanlıklarını devam ettiriyorlar. Müşterilerini kaybetmemeye çalışıyorlar. Yanlışlıkları devam etsin istiyorlar. Âhirete inanmayanların kalpleri bu konuda sağlamlaşsın, imansızlıklarından mutmain olsunlar, sapık yollarından dönmesinler diye böyle yapıyorlar. Bu sözlere kulak kesilsinler de yollarına devam etsinler diye.

Allah için burada hepimize bir uyarıda bulunayım. Duyduğunuz tüm sözler, tüm fısıltılar kimden gelirse gelsin, eğer vahiy değilse dikkat edin, dinlemeyin. Hep şüpheci olalım demiyorum, hep Kurâncı olalım diyorum, hep vahiyci olalım diyorum. Çünkü şöyle sorayım; Allah için söyleyin, duyduğumuz hangi sözün bizdeki etkisinden dolayı yarın hesaba çekilmeyeceğiz? Kitaba ve

sünnete uygun olmayan o sözleri niçin dinledin diye bir hesap gelmeyecek mi yarın? İşte onun için titiz davranmak zorundayız. Bize denilen her şey için; ya bunlar vahye aykırıysa, ya vahye uygunsa demek zorundayız. Kıyafetin şöyle olsun, telefonun, araban böyle olsun. Sevgide ve nefrette, kabulde ve rette hülasa hayatın tüm birimlerinde kim ne diyorsa desin, demeye devam etsin biz onları değil vahyi dinleyeceğiz. Kur'an'la beraberliğimizin ana esprisi işte bu olacak.

Demek ki birileri vahy ediyorlar. Yâni her peygamberin böyle şeytanları vardır. Aslında bunu biraz daha açık söylersek; her bir pey-gamberî anlayışın, her bir peygamberî yaşantının mutlaka bir şeytan düşmanı vardır. Peygamber efendimizden bize intikal eden her bir peygamberî sünnetin mutlaka bir düşman şeytanı vardır. Yâni peygamberimin bana yansıyan her bir hayat bölümüyle ilgili mutlaka bir düşman şeytanı vardır. Peygamberimin bana getirdiği her bir haber programı konusunda insanlar ve cinlerin şeytanları düşmanlık planları sunarlar. O haberleri benim hayatımda diskalifiye etmek, etkilerini kaldırmak isterler. O konuda bizi peygamberî anlayıştan uzaklaştırabilmek için o şeytanlar bize aksi bir şeyler fısıldarlar, vahy ederler. Ya da kitabımızda bizim hayatımız için, bizim Müslümanlığımız için bize sunulan her bir peygamber örnekliğine karşı bir düşman şeytanla kar-şı karşıyayız. Hangi peygamberin bir örnek yönü sunulmuşsa, onu yok farz ettirecek, değiştirecek bir şeytan vahyiyle karşı karşıyayız. Bunu çok iyi anlamak zorundayız. Eğer hayatımızı düzenleyen vahiy Bakara, Âl-i İmrân, Nisâ değilse, Allah vahyi değilse, o zaman kimin vahiyleriyle bir hayat yaşadığımızı iyi anlamak zorundayız.

114. Allah size kitabı açık açık indirmişken O'ndan başka bir hakem mi isteyeyim? Kendilerine kitap verdiklerimiz, onun gerçekten Rableri katından indirilmiş olduğunu bilirler. Öyleyse sen şüpheye düşenlerden olma!

Şeytanlar istedikleri kadar vahyetsinler. İstedikleri kadar bu vahiyleriyle Allah kullarını saptırmaya, küfre düşürmeye çalışsınlar. İstedikleri kadar aldatıcı sözlerine, saptırıcı vahiylerine devam edip tüm dünyayı egemenlikleri altına almaya çalışsınlar. İstedikleri kadar bu sapık vahiyleriyle insanların ekonomik hayatlarına, siyasal hayatlarına, eğitim hayatlarına, beşerî münâsebetlerine, kılık kıyafetlerine egemen olmaya çalışsınlar. Müslüman bunlara hiç değer vermeyecek, her zaman ve zeminde şu sözü söyleyecektir:

Ben kendime Allah'tan başka bir hakem mi bulayım? Ben ken-dime Allah'tan başka bir hakem mi kabul edeyim? Allah'tan başka güç, kuvvet sahibi, üzerimde hâkimiyet sahibi, hayatımda söz sahibi, otorite ve saltanat sahibi olan, 'yap yapma' diyen, 'otur oturma', 'giy-giyme', 'sev sevme' diyen bir hakem mi bulayım? Ben kendime kendi hayatıma Allah'tan başka bir hakem bulup onun emirlerine teslim mi olacağım? İşimi kendisine havale edeceğim, başım daraldığı

zaman hükmüne baş vurabileceğim, benim hakkımda karar verecek Allah'-tan başka bir hakem mi bulacağım? Halbuki benim Allah'tan başka bir hakemim yoktur. Hakem olan, hâkim olan Allah ortada, Allah'ın kitabı ortada iken onun hakemliğini yeterli görmeyeceğim veya beğenme-yeceğim veya fazla bulup budamaya, az bulup eklemeye çalışacağım, hülasa O'ndan başka bir hakem bulacağım öyle mi? Var mı böyle bir hakem? Yok zaten. Semaya gitsem, arza insem bulamam böyle bir hakem. Kendim olsam, hiç lâyık değilim. Önderimiz, örneğimiz böyle söylüyor ve bizim de böyle dememizi istiyor. Öyleyse Kur'an'ı kendisine kitap kabul eden herkes söylemek zorundadır bunu.

Zira yeryüzünde ve tüm kâinatta Allah'tan başka hakem yoktur. O bunu yap diyorsa, onu yapacağız, yapma diyorsa yapmayacağız. Her hususta hüküm ve hâkimiyet sahibi O'dur. Meselâ düşünün ki bir yerde oturuyoruz ve Allah da diyorsa ki burada Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle alay vardır, burada oturmayın, hemen kalkacağız oradan. Niçin? Allah dediği için. Şu kazanç haramdır, niçin? Allah öyle dediği için. Şunlar sevilmeli, şunlar asla sevilmemeli. Niçin? Allah dediği için. İçki yasaktır, zina haramdır, niçin? Allah öyle dediği için. Şu kıyafet güzel, bu kıyafet haramdır, niçin? Allah dediği için. Ev şöyle olmalı, sofra böyle olmalı, niçin? Allah dediği için.

Bütün hayatımızla ilgili hükümleri kitabında açık açık Rabbimiz anlattığı için artık bizim bir başkasına müracaatımız yasaktır. Hayatımızı düzenleme konusunda Allah'tan, Allah'ın kitabından ve sünnetten başka hiç bir kaynağa başvurmamız câiz değildir. Yalnız Kur'an şeklindeki Haricî mantığını reddederiz, çünkü sünnet ve diğer şer'î deliller de müracaat kaynağıdır.

Evet hüküm Allah'ındır, hâkimiyet O'na aittir, bizim ondan baş-ka hakimimiz, hakemimiz olamaz, çünkü O Allah ki bize mufassal bir kitap göndermiştir. O Allah ki hayatı düzenlemek üzere, hayat programı olmak üzere bir kitap göndermiştir. Öyle bir kitap ki tüm sözlerimiz, fiillerimiz, problemlerimiz, ilişkilerimiz, kısacası bütün hayat programımız onda vardır. Tafsilatlı olarak Rabbimiz her şeyi o kitapta anlatmıştır. Bizim hayatımızı, bizim yaşam biçimimizi ortaya koyan eşsiz bir kitap.

Şimdi Allah böyle bir kitap indirecek, ihtiyaç hissettiğiniz her şey olacak o kitapta, üstelik tafsilatlı bir biçimde her şey ortaya konacak, sonra da biz kendimize başka hakem arayacağız öyle mi? Hükmüne müracaat edeceğim, kararını soracağım bir hakem. Çok garip bir iştir bu dedi peygamberim. Şu anda ben diyorum, sizler de deyin. Herkes desin ki göklerde ve yerde hükmüne boyun eğilecek, arzuları yerine getirilecek, yasaları uygulanacak, çektiği yere gidilecek ve adına hayat yaşanacak bir tek hakim vardır, O da Allah'tır. O'ndan başka hakimliğe, hakemliğe, Rabliğe lâyık yoktur. Çünkü göklerde ve yerde varlık olarak, yaratılmış olarak ne varsa hepsi O'nun kulu ve kölesidir.

Bakın bu sûrede üç garip konuya, üç yanlışa dikkat çekti. Birisi velî olarak, karar mercii olarak Allah dururken O'ndan başka bir velî arama yanlışlığı, bir başkası Allah'ın hakem oluşu ve O'ndan başka hakem arama yanlışlığı, ötekisi de Allah'ın tek Rab oluşu ve O'ndan başka program yapıcı rab arama yanlışlığı. Bu dünyada velî olarak, kullarına hayat programı belirleyici olarak Allah dururken başka yasa belirleyiciler arayanlar, hakem olarak, hükmedici olarak Allah dururken başka hakimler, hakemler arayanlar, başka rabler arayanlar sapıkların ta kendileridirler.

Allah'ın hakem oluşu konusunda kitabımızın bir başka sûresinde, Nisâ'da bir âyet okuyalım.

"Ey Muhammed! Sana indirilen Kuran'a ve senden önce indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Putların önünde muhakeme olunmalarını isterler. Oysa, onları tanımamakla emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa saptırmak ister."

(Nisâ 60)

Baksana! Bakmıyor musun? Farkında değil misin? Görmedin mi? Bir düşünsene ey peygamberim. Şu sana indirilen ve senden öncekilere indirilenlere inandığını iddia edenler var ya. Ben Kur'an'a inanıyorum! Ben Allah'ın vahiy gönderdiğine inanıyorum! Ben Allah'ın benim hayatıma karışmasına inanırım! diyenler var ya. Onlar tutmuşlar hayatlarına karışacak Allah'tan başka hakemler arıyorlar. Allah'ın dışında hükmetmeye, karar vermeye, yasa belirlemeye yetkili tâğutlar arayıp, bulup onların hükümlerine müracaat etmek istiyorlar. Halbuki onlar bunu küfretmekle, reddetmekle, inkâr etmekle yükümlü idiler. Bunu gündemlerinden çıkarmalı idiler. Ama heyhat ki şeytan onları çok boyutlu saptırmak istiyor. Bunu Nisâ sûresinde uzun uzun anlattık.

Hakem Allah'tır. Hükmeden Allah'tır. Allah'tan başka hakem yoktur. Kur'an zaten baştan sona bu gerçeği anlatır. Hayata sadece ben karışırım, sadece benim dediğimi dinleyin, benden başka hakem kabul etmeyin demiyor mu Allah? Öyleyse bir düşünün. Ne yaptınız, kim dedi diye? Bugün saat ikide ne yaptınız, kim dedi de yaptınız? Ya da ne yapmadınız, kim dedi diye? Bunu hep kendimize sormalıyız. Bakın yine Zümer sûresinde Allah'tan başka birilerini dinlemenin yasaklığını şöyle anlatıyordu:

"De ki: "Ey cahiller! Bana, Allah'tan başkasına kulluk etmemi mi emredersiniz?"

(Zümer 64)

De ki ey bilgisizler, ey cahiller, ey Allah peygamber tanımazlar bana Allah'tan başkalarına kulluğu mu emrediyorsunuz? Ey tevhid-den gafiller benden böyle bir şey mi istiyor, bekliyorsunuz? Arkadaşlar, bu ifade, onlara

cahiller diye hitap asla onlara bir hakaret değildir. Çünkü işte gerçek cahiller, gerçek bilgisizler bunlardır. Kopkoyu bir cehaletin içinde olanlar bunlardır. Bundan daha büyük bir cehalet olur mu? Yâni yaratıcıya kulluk edilmeyecek de kime edilecek? Kulluk yaratıcının hakkı değil de başka kimin hakkı olabilir? Rızık vericiye kulluk edilmeyecek de başka kime kulluk edilecek?

Evet yaratıcı Allah'tır. Öyleyse kulluk da sadece Ona aittir. Övülmeye, hamd edilmeye ve kulluk edilmeye lâyık tek varlık Allah-tır. Hal böyle iken ey Allah tanımazlar sizler benim Allah'ı bırakıp da başkalarına hamd etmeye, başkalarına kulluk etmeye mi çağırıyorsunuz? Allah'ın yarattığı varlıkları yaratana denk tutmaya mı çağırıyorsunuz? Allah'ın yarattığı maddeleri, Allah'ın yarattığı kulları Allah makamına oturtarak ona denk tutmamı mı istiyorsunuz? Halbuki bunların hepsi birer yaratıktır. Hepsi de Allah'ın yarattığı kulu ve mülküdür. Kulluk bunlara değil tüm bunları yaratanın hakkıdır. Yaratıcı İlâh olmaya lâyık olandır. Yaratıcı kulluğa lâyık olandır. Yaratmayla ulûhiyet arasında böyle bir bağ kuruluyor.

Yaratıcı olan, rızık verici olan Allah'ı bırakıp da başkalarını ha-yatımda söz sahibi kabul edip onların sözlerini dinlemeye, onların ar-zularını gerçekleştirmeye, onların kanunlarını uygulamaya mı çağırıyorsunuz beni? Hiç aklınız yok mu sizin? Hiç düşünmez misiniz? Halbuki İlâh olanın, Rab olanın, kendisine kulluk edilmesi gereken varlığın yaratıcı olması gerekir. Hani var mı Allah'tan başka böyle bir yaratıcı? Gökleri ve yeri yaratan başka birileri var mı? Varsa böyle birileri tamam o zaman ona da kulluk yapalım. Varsa tamam ona da kulluk edelim. Onu da hamd edelim. Onun arzularını da yerine getirelim. Onun programını da uygulayalım, onun kitabını da hamd edelim, onun sistemini de uygulayalım. Var mı böyle birileri? Hayır hayır bir şeyler yaratmak şöyle dursun, beni Allah'a denk tutmaya çağırdığınız bu varlıkların hiç birisi kendilerini bile yaratmamıştır.

Hakemi Türkçe'deki hakem gibi düşünürsek, meselâ sen bir hakem seçtin, ben de aynı adamı veya başka birini hakem olarak ka-bul ettim. Ya da sen bir hakem, ben bir hakem, Allah dururken ben bir hakem mi bulacağım? Hükmüne boyun eğecek Allah'tan başka bi-rilerim mi olacak? Ki O Allah bana böyle her şeyi açık açık, tafsilatlı olarak anlattığı halde. Nereden bulabilirim böyle bir hakemi? Ama işte Rabbimizin bu apaçık beyânlarıyla anlıyoruz ki; gelin biz de hayatınıza karışalım, biz de hayatınıza program yapalım, bizi de dinleyin, Allah'ın dedikleriyle bizimkilerin ne farkı var? Dercesine insanları aldatmaya, kandırmaya çalışan şeytan ve dostları olacaktır. Onların bu çabaları kıyâmete kadar da devam edecektir. Rabbimiz bunu bize baştan anlatıyor.

Birisi öyle diyor: "Kur'an'da her şey vardır diyorsunuz, peki acaba Kur'an'da otoban da var mı? Veya Kur'an'da Fujiyama da var mı?" Evet,

Kur'an'da her şey var. Ama şunu unutmayalım ki bana lâ-zım olan her şey vardır, kulluğum adına bana lâzım olan her şey. Me-selâ gidiyorsunuz bir boyacıya ve diyorsunuz ki ben evimi badana yaptıracağım, kapılar ve pencereler için boya istiyorum. Siz bunu dedikten sonra boyacı her halde size bir ağaç aşılama makinesi, bir bağ budama makası, bir mozaik inceltme makinesi, bir tarla sürme pulluğu vermez değil mi? Her şey değil, sadece boya ile ilgili ihtiyaç maddeleri verir size: Boya, fırça, tiner vs…

İşte Kur'an da böyledir. Onda her şey vardır derken, unutmayalım ki bu dünyada bizim kulluğu yaşamamız adına her şey vardır, bir Müslüman olarak hayatımızı idame ettirme adına her şey vardır. Meselâ suyunu çeşmeden mi içeceksin, yoksa dereden mi içeceksin? Bunu sen bilirsin, bu Kur'an'da yoktur. Ama ne içeceğin ne içmeyeceğin vardır Kur'an'da. Şunları içebilirsin, şunları içmemelisin denmiştir. Meselâ Kur'an'da, "Sabah kalkınca kahvaltında bir bardak çay, on gram zeytin, iki yumurta yiyeceksiniz" diye bir ayet olsaydı, o zaman hayatımız ne olurdu düşünebiliyor musunuz? Her zaman her kahvaltıda bunların dışında bir şey yemeniz mümkün olmayacaktı. Ama Kur'an'da Rabbimiz sadece yenmesi haram olanları ve serbest olanları açıklamıştır. Ya da düşünün ki Kur'an'da evleneceğiniz kızın burnu şöyle olacak, yaşı şöyle, isminin baş harfi böyle olacak diye bir âyet olsaydı, ne yapardınız bir düşünün?.. Oysa Rabbimiz Kur'an'da sadece evlenilmesi câiz olanları ve olmayanları açıklamış, ortaya koymuştur.

Rabbimiz bize her şeyi tafsilatıyla anlatan bir kitap göndermiş-ken ben kendime ondan başka bir hakem mi bulayım?! Burada şunu da unutmadan söyleyelim: Madem ki hayatımızda tek hüküm sahibi, tek hâkimiyet sahibi hakemimiz Allah'tır, öyleyse Rabbimizin hükümlerini uygulayabilmek için bu hükümlerin neler olduğunu bilmek ve tanımak zorundayız. Hem bizim hakimimiz Allah'tır diyeceğiz, hem de hakemin bizim adımıza aldığı kulluk maddelerinden, yâni Allah'ın kitabından habersiz bir hayat yaşayacağız, bu kesinlikle kendi kendimizi aldatmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Maâlesef bugün bu ülkede uygulanan hükümler Allah'ın hükümleri değildir. Ölenleri öldürenleri görüyoruz bu memlekette, neden? Hüküm Allah'ın değil de ondan. Kardeş oldukları halde birbirlerinin gırtlağına sarılanları görüyoruz, neden? Hüküm Allah'a ait değil de ondan. Zinânın, ahlâksızlığın, hırsızlığın, rüşvetin adam boyu yükseldiğini görüyoruz, neden? Hüküm Allah'ın değil de ondan. Adam si-nirlendiği için hanımını boşuyor, neden? Hüküm Allah'ın değil de ondan. Neden boşanır kadın? Nasıl boşanır? Bu konuda insanlar Allah'ın hükmünü bilmiyor. Adam ticaret yapıyor, alıp sattığı şeyler, ürettiği şeyler tamamen israfa yönelik, neden? Allah'ın hükmünü bilmiyor. Halbuki israfa, şerre delâlet eden herkes aynen onu işlemiş gibidir. O halde hüküm Allah'ın olacak. Almamızda vermemizde, sevmemizde-küsmemizde,

ilgimizde-ilgisizliğimizde, yememizde-içmemizde, kısacası her şeyimizde hüküm Allah'ın olacak. Sadece Allah'a soracağız, O'ndan müsaade alamadığımız hiçbir şeyi yapmayacağız. Allah'tan başka veliler, hakemler bulup onların arzularını gerçekleştirmeye çalışmayacağız.

Ama zinhar Allah'ın hakemliğini kabulümüz şartlı olmamalıdır. Ya Rabbi, tamam ben senin hakemliğini kabul ederim, ama benim istediğim gibi hüküm verirsen. Ben senin kitabının hükmüne müracaat ederim, ama benim dediğimi dersen. Adam bana soru soruyor, ben kendi bildiğime göre cevap veriyorum, adamın hoşuna gitmiyor. Tekrar söylüyorum, bu benim soruma cevap olmadı diyor. Bana cevap vermedin ki diyor. O zaman ben de diyorum ki, arkadaş sen istediğin cevabı söyle, ben de sana onu söyleyeyim. Yâni Allah Rahmân olarak, Alîm olarak, Hakîm olarak ortada ama ben O'nu hakem bilme-yeceğim de başka hakemler arayacağım. Ya Rabbi akıl ver, basîret ver bize.

Kitap Allah'tan gelmiştir ve kendilerine kitap verilenler yâni eh-l-i kitap bilirler ki, bu kitap Allah'ın kitabıdır. Zaten kitaba âşina olanlar, kitaplarını tanıyanlar bu son kitabın da, onun kendisine gönderildiği peygamberin de Allah'tan gelme bir hak, bir gerçek olduğunu baştan bilirler. Hattâ yine bu sûre bize avuçlarının içini bildikleri gibi, kendi isimlerini, kendi çocuklarını bildikleri gibi bildiklerini anlatıyordu. Aslında onlar bu kitabın Allah'tan hak olarak, hakikat olarak geldiğini, hak açığa çıksın diye, hakikat yaşansın diye geldiğini çok iyi biliyorlar. Yani kitap niçin gelir? Allah kitabı ne diye indirir? Allah'ın tek Rab ve İlâh oluşu hakikati ve insanların O'na kul köle olmaları gerçeği anlaşılsın diye. Kitabın bundan başka bir geliş amacı olmaz. Kitap yasa demektir, yazgı demektir, insanlığın hayat programı demektir, değiş-tirilemez prensipler demektir.

Meselâ ben size bir mesaj göndersem. Desem ki, ben Salı gü-nü saat iki de sizin şehrin otogarındayım, beni o saatte oradan alın. Benim bu mesajımı aldınız, duydunuz ve sevindiniz, coştunuz. Bir dostunuz geliyor diye sevinçten yerinizde duramaz hale geldiniz. Benim mektup, mesaj elden ele dilden dile dolaşıyor. Herkes birbirine haber ediyor. Mesajı bilgisayarlarda yazıyorsunuz, yazı karakterini değiştiriyor, çıktılar alıyor, duvarlara asıyor, panolarda sergiliyorsunuz. Hattâ en güzel okuyanlara ödüller veriyorsunuz. Namelendiriyor, bestelendiriyorsunuz. Ama Salı oluyor, saat iki oluyor ve ben oradayım. Bakıyorum ki otogarda hiç kimsecikler yok. Etrafa bakınıyorum, tanıdık bir sima arıyorum, devam ediyorum beklemeye, bir iki daha oluyor, ama gecenin ikisi. Tekrar bir iki daha oluyor ertesi günün gün-düz ikisi. Ben ikiler ikiler beklemeye devam ediyorum, benim dostlar da benim mektubu okumaya, okudukça kendilerinden geçmeye devam ediyorlar. Sanki Allah'ın kitabını şu anda Müslümanlar da aynen böyle mi okuyorlar dersiniz? Ben garajda bekliyorum diye haber gönderiyorum, Allah farklı haberler gönderiyor. Kullarım sizi şu

gönderdiklerimi anlayarak, öylece bir hayat yaşayarak cennette bekliyorum diyor. O beklesin biz bildiğimize devam ederiz diyorlar.

Tarih boyunca tüm peygamberlerin en büyük dertleri işte budur. Peygamberlerin en büyük mücâdeleleri şu olmuştur: Ben Allah tarafından görevlendirilmiş bir insanım ve bu kitap da Allah'tan gelmiştir. Rabbimiz, kendilerine kitap verilenler, yahudi ve hıristiyanlar kesinlikle bu kitabın Allah'tan geldiğini bilmektedirler diyor. Onların bu konudaki bilgileri kesindir, Öyleyse ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, sakın bu konuda şüpheye düşmeyin. Yâni acaba bu yahudiler, bu hıristiyanlar bu kitabı tanıyorlar mı, tanımıyorlar mı? Acaba bu kitap kendilerine duyuruldu mu, duyurulmadı mı diye sakın şüpheye düşmeyin; onlar kendi öz oğullarını bildikleri gibi bu kitabın Allah'tan geldiğini bilmektedirler, bu konuda en ufak bir tereddüdünüz olmasın diyor Rabbimiz. Ya da Allah tek hakemdir, O'ndan başka hakem yoktur, sakın bu konuda zerre kadar bir şüpheniz olmasın.

Bir de acaba bu insanlar bu kitabı anlayabilirler mi anlayamazlar mı diye veya ben bunu bu insanlara anlatabilir miyim, anlatamaz mıyım diye sakın şüpheye düşmeyin. Çünkü hakim Allah'tır, hâkimiyet sahibi, hikmet sahibi O'dur. O diyorsa ki bunu yapın, yapmak zorundayız. O diyorsa ki bu kitabı herkese ulaştırın, ulaştırmak zorundayız; gerisini düşünmeye hakkımız yoktur. O, hikmet sahibidir. Her hususta hüküm ve egemenlik sahibi O'dur.

115. Rabbinin sözü, doğruluk ve adâletle tamamlandı. O'nun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O, işitir ve bilir.

Rabbinin hükmü, Rabbinin hâkimiyeti tamamlandı. Bu konuda artık tartışmaya gerek yoktur, hüküm ve hâkimiyet sadece Allah'a ait-tir. Hâkimiyet sadece Allah'ın hakkıdır. Yeryüzünde ve tüm kâinatta egemenlik, söz hakkı Allah'a aittir. Rabbinin kelimeleri tamamlanmıştır, kimse onu değiştiremez, kimse onu yok edemez. Kimse ondan daha tutarlısını, ondan daha güzelini kesinlikle ortaya koyamaz.

Allah'ın sözleri, Allah'ın kelimeleri adâlet ve sıdık olarak tamamlanmıştır. Bunu şöyle anlamaya çalışıyoruz: İki tür söz söylenir. Bunlardan birisi hüküm cümlesidir, ikincisi de haber cümlesidir. Meselâ "Bunun adı Ahmet'tir" haber cümlesi, "Ahmet çok iyi bir insandır" cümlesi de hüküm cümlesidir. "Bu güneştir", haber cümlesi, "güneş insanlar için faydalıdır" cümlesi de hüküm cümlesidir. Allah'ın sözleri, Allah'ın kelimeleri haber vermek yönünden de hüküm ortaya koymak yönünden de sâdık ve âdildir. Hem sadâkati, hem doğrulanması, hem tasdiki açısından, hem de adâleti ve dengesi açısından tastamamdır.

Sıdkın, sadâkatin zıddı kizbdir, yâni yalancılıktır. Adâletin zıddı da zulümdür. Öyleyse buna göre bir haber cümlesi söyleyen kişi bu sözünde ya sâdıktır ya kâzibdir. Ama bir hüküm cümlesi söyleyen, bir hüküm koyan kişi bu cümlesiyle ya âdildir ya da zâlimdir.

Bir haber cümlesi söyledik. Meselâ "bu bardağın içindeki içkidir" dedik. Onun mahiyetinin içki olduğu haberini verdiğimiz bu sözümüzde ya sâdık olduk ya da kâzib olduk. Eğer verdiğimiz bu haber doğruysa, yâni o bardağın içindeki gerçekten içkiyse biz sâdığız, değilse biz kâzibiz, yâni yalancıyız demektir. Bu bir haber cümlesidir. Ama meselâ bir hüküm cümlesi söylesek, örneğin "içki insanlar için faydalı bir şeydir" veya "Televizyonsuz bir hayat olmaz" ya da "Meslek adına sakalı kestirmek gerekir", "Moda adına şöyle şöyle giyinmeliyiz", "Burada namaz kılınmaz" dersek bir hüküm cümleleri söylemiş oluruz. İşte bu cümlelerimizle biz ya âdil olduk, ya da zâlim olduk. Çünkü biz hüküm verdik, hüküm ortaya koyduk. Eğer verdiğimiz bu hüküm Allah'ın hükmüne uyuyorsa biz âdiliz, değilse Allah korusun biz zâlimiz demektir. Öyleyse söylediğimiz hüküm cümleleriyle günde kaç defa zâlim olduğumuzu, farkında olmadan kendimizi kaç kez zalim durumuna düşürdüğümüzü bir düşünelim. Allah'ın hükümlerini bilme-yen insanların konuştukları her sözlerinde ne hâle geleceklerini artık siz düşünün…

Basit bir cümleyi bile söylerken unutmayalım ki, âdil de olabiliriz zâlim de, âdil olmamız kesin değildir. Çünkü âdil olmamız, Allah'ın hükümlerini tam olarak bilmemize bağlıdır. Bu, bizim Allah'ın kitabını ve o kitabın pratiği olan Resûlünün sünnetini bilmemize bağlıdır. Vah-yi ne kadar biliyorsak o kadar âdil olma imkânımız var demektir. O halde söylediğimiz her hüküm cümlesinde zâlim de olabiliriz âdil de. Ama biliyoruz ki sözlerinin tümünde Allah âdildir. Rabbimiz haber cümlelerinin tamamında sâdık olduğu gibi, hüküm cümlelerinin tama-mında da âdildir. Namaz kılın demiş, oruç tutun demiş, fâiz haramdır, açık giyinmeyin haramdır, cihad farzdır, ilim farzdır demiş ve hüküm cümleleri söylemiş, Rabbimiz bu sözlerinin tamamında âdildir. Yine Rabbimiz kitabında haber cümleleri söylemiş, Nuh'tan, İbrahim'den, Nemrut'tan, Firavun'dan haber vermiş. Tüm bu haber cümlelerinde Rabbimiz tam sâdıktır, tam sıdk sahibidir.

Evet, Rabbimiz bir şey demişse, bir âyet göndermişse, bir sû-re göndermişse veya bir on âyette, bir beş âyette bir konu anlatmışsa, bütün bir Kurân'da bir aile, bir sosyal yapı, sosyal ilişkiler, sadece Allah'a kulluk, şirkten uzak olmak, tevhidi kabullenmek, yarın âhiretin varlığı, yeniden dirilip hesaba çekileceğimiz gerçekleri gibi hangi konu anlatılmışsa işte o anlatılanlardan her biri sıdkan ve adlen tastamamdır. Yâni Allah haber vermişse doğru, olsun dediyse doğru, var dediyse doğru, yok dediyse doğru, olmalıdır dediyse doğrudur. Var dediği bir şeyin olması gerektiğini anlatıyorsa doğru, yanlışlığını anlatıyorsa da doğrudur. Adem'i topraktan yarattım dediyse doğru, tarihte âd

kavmi diye bir kavim vardı dediyse de doğrudur. Ne demişse, ne söylermişse hem haber olarak doğru, hem de hüküm olarak doğrudur. Bunlar Allah'ın tastamam kelimeleridir.

Allah'ın sözleri, Allah'ın kelimeleri adl ve sıdk olarak tamamlanmıştır. Kimse onları değiştiremeyeceği gibi, hiç kimse de onun gi-bisini va'z edemez. Hiç kimse onun gibisini söyleyemez, onun gibisini ortaya koyamaz. Rabbimiz hükümlerini, yasalarını kullarına bildirmiştir. Gönderdiği bu dinini, bu yasalarını uygulayan insanların ve toplumların yeryüzünde yaşadıkları sürece mutlu olacaklarını ve yaşadıkları bu hayatın sonunda da cennette yine mesut bir hayatın onları beklediğini ortaya koymuştur. Ama Allah'ın dinini yok farz ederek, kitabını ve elçilerini yok sayarak kendi bildiklerince bir hayat yaşayanların da dünyada cehennemî bir hayat yaşayacağı gibi, bu hayatın sonunda da kendilerini cehennem azabı beklemektedir. İşte Allah böylece hükmedip işi bitirmiştir, bunu değiştirecek de yoktur.

Peki acaba Allah'ın bu sözleri on dört asır önce söylenmiş ve bitmiş midir ya da günümüze kadar değişmemiş midir bunlar? Hayır hayır! Onun kelimelerini değiştirecek yoktur. Peki Allah âyetlerini, ke-limelerini, kelâmını, yasalarını göndermiş peygamberimize. Acaba peygamber aleyhisselâm Rabbinden kendisine gelen bu âyetlerin ta-mamını yazdırdı mı ki? Evet. Peki acaba unuttuğu, atladığı var mı ki? Peki sana göre zaten hangisi kalmış da? Yâni keşke insanlar biraz daha ciddi olsalar. Eğer gerçekten Kur'an konusunda şüpheleniyorlarsa buyursunlar incelemeye alsınlar. Yâni o incelemenin sonunda ne çıkınca ne yapacaklar? Yok yok kendilerini aldatıyor insanlar.

Evet, Allah'ın kelimelerini, kelâmını değiştirecek yoktur. Ama bakıyoruz değiştiriyor insanlar. Kimisi yakıyor, kimisi yırtıyor, kimisi yarısını yakıyor, kimisi tamamını yakıyor, kimisi bozuk para gibi har-cıyor. Kim ne yaparsa yapsın, unutmayalım ki onun aslı asil olarak or-tada kalacaktır. İnsanlar o asla ulaşmak isterlerse kıyâmete kadar onu bulabileceklerdir. Yâni kıyâmete kadar insanlardan her biri; ben Rabbimden gelen Ku'an'ın baştan sona tümüne ulaşmak istiyorum, onu bulup onunla dinimi tamamlamak, Allah'ın istediği bir hayatı yaşamak ve sonunda cenneti hak etmek istiyorum derse, bilelim ki ondan bu imkânı hiç kimse alamaz, çatlasalar patlasalar da. Belki bir meâlden okur, o zaman acaba o meâl yazarının eksikliklerinden doğan yanlışlıklar ne olacak? Adam eğer bıkmadan, usanmadan ben peygamberimin anlatıp yaşadığı dini, peygamberimin kendisine dayanıp da Müslümanlığı gerçekleştiği dini öğrenmek istiyorum diyorsa bir müslüman kesinlikle o din, o kitap ona ulaşır. Bir meâl daha, bir de Riyâzu's Sâlihîn arada. Sonra bir meâl daha, arada bir Buhârî, sonra bir meâl daha, arada bir Tirmizî okur. Sonra Taberî'den Razi'ye, Kurtubî'den Zenahşerî'ye, Elmalı'dan Tefhim'e kadar tefsirlerle benden önce Kur'an'ı öğrendiğine inandığım selef âlimlerimizin anlayışlarını da oku ki hepsi beraber

sende peygamberin getirdiği İslâm'ın, Kur'an'ın anlayışını sağlayacaktır. Çünkü Kur'an'ın böyle bir özelliği var. Israrla ve samimiyetle kendisine müracaat edenlere en doğru yolu, kıvamında bir kulluğu gösterme, anlatma, hidâyet etme özelliği vardır.

Allah'ın sözlerinde değişme yoktur ifadesini şöyle de anlıyo-ruz: Dün Allah dostlarına yardım etmiş ve onları destekleyerek tüm düşmanlarına karşı galip getirmiştir ve kıyâmete kadar dostlarına, mü'minlere yardım vaadinde bulunmuştur. Rabbimiz Mûsâ (a.s)'a, Nuh (as)'a, İbrahim (as)'a yardım edip desteklemiş; acaba bugün mü'minler olarak bize de yardım eder mi? diye bir derdiniz varsa, şu-nu kesinlikle unutmayın ki, Allah'ın kelimelerini, Allah'ın vaadini ve ya-salarını değiştirecek yoktur. Bizler de yasalara riâyet ettiğimiz sürece, biz de tıpkı o Allah elçileri gibi Allah yolunda olduğumuz sürece, onların misyonlarına sahip çıktığımız sürece bilelim ki Allah bize de yardım edecek, bizi de destekleyecek ve tüm düşmanlarımıza karşı bizi de galip getirecektir.

Rabbimiz âyetin sonunda buyurur ki;

Değilse siz bilirsiniz, unutmayın ki Allah her şeyi işiten ve bilendir. Sizin ne durumda olduğunuzu, neye muhtaç olduğunuzu en iyi bilen O'dur. Yâni sonunda sizi hesaba çekecek olandır. Üzülmeyin, korkmayın ve şartlar ne olursa olsun Rabbinizin kitabına tâbi olarak, Rabbinizi hakem bilerek, velî bilerek yolunuza devam edin buyuru-luyor. Öyleyse Allah'ın tüm yasaları, haberleri, hükümleri tastamam doğrudur. Bunu değiştirecek hiç kimse de yoktur. Yâni Allah bu kelimelerini boşuna göndermemiştir. Bu gönderdikleriyle sizden kulluk istemektedir. İşiten ve bilen olarak sizden haberdardır ve sonunda si-zi hesaba çekecektir.

116. "Yeryüzündekilerin çoğunluğuna itaat edersen seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar, sadece tahminde bulunurlar."

Yol, çoğunluğun yolu değildir. Yol ekseriyetin yolu değil, Allah'ın yoludur. Eğer sen yeryüzündekilerin ekseriyetinin yolunda gidersen seni Allah yolundan saptırırlar. Allahu Ekber. Sözün ilk muhatabının kim olduğunu biliyoruz. Peygamberimize söyleniyor. Sen onların ekseriyetini dinlersen seni yoldan ederler. Çünkü herkes kendi inancının davetçisidir. Kim neye inanıyorsa herkes öyle olsun istiyor. Hattâ adamlar kendilerinin zanna uyduklarını bile bilmiyorlar. Halbuki onlar zannediyorlar ve sadece atıyorlar. Varsın onlar be yaptıklarını fark etmesinler, ama Allah peygamberine fark ettiriyor.

Yeryüzünde yaşayan insanların pek çoğunun, kısm-ı âzâmisinin, ekseriyetinin hakkı kabule yanaşmadığı, insanların çoğunun Allah'ın hükümlerinin dışında kalıp Allah'a kulluktan kaçtığı gerçeğinden hareketle, kâfirlerin ve müşriklerin yeryüzünde çokluğuna bakarak; madem ki insanların

çoğu Allah'ı tanımıyor, madem ki inanların çoğu Allah'ın dinini reddediyor, madem ki insanların çoğunluğu Allah'ı ve Allah'ın yasalarını hesaba katmadan yaşamayı yeğliyor. Madem ki çoğunluk böyledir, mademki çoğunluk böyle düşünüyor, böyle inanıyor öyleyse biz de çoğunluğun yolunda olmalıyız. Öyleyse biz de ço-ğunluğun tasvip edip benimsediği bir hayatı yaşamalıyız diyebilir insanlar.

Eğer insanlar Allah'a gönül vermemişlerse, eğer insanlar inanç boyutunda peygamberle bütünleşmemişlerse, iradelerini, Benliklerini, kimliklerini vahye teslim etmemişler, vahiyle oluşturmamışlarsa, kesinlikle bilelim ki onları dinleyen peygamber bile olsa, imkân bulurlar onu bile saptırmaya çalışırlar. O zaman ey müslüman, toplum içinde tavrın şöyle olsun, kadınlığın böyle, kocalığın şöyle olsun, sofran şöyle, kazanman harcaman böyle olsun diyenleri dinlerken çok dikkat edin. Hayatında ticareti kocalarından gören nice kadınlar, sonunda ticarette kocalarının baş danışmanı oluyorlar. Birilerini dinlemeye başladınız mı size yol gösterirler. Yâni o dinlediğiniz insanlar, akıl sorduğunuz insanlar gel beraber bu konuyu Allah ve Resûlüne soralım demezler. İşte konunun odak noktası da burada düğümleniyor. Yâni âyetin anlatmak istediği işte budur. Sosyal hayatın problemlerini çözmeye çalışanlar problemi herkese sorarlar, objektif bir çözüm için bunu ana prensip kabul ederler. Allah'a ve peygambere sormayı akıllarının ucundan bile geçirmezler. Acaba bu konuda Kur'an ne diyor? Peygamber ne öneriyor? Hiç ilgilenmezler. Acaba Allah bu konuyu bilmez diye mi sormuyorlar, yoksa bunun da Allah'a sorulacağını mı bilmiyorlar? En iyimser ifadeyle söyleyelim; Allahu âlem bu insanlar Kurân'da ve sünnette de bunun çözüme ulaşacağını bilmiyorlar.

Peki bırakın beni, peygamber bile danışsa saptıracak olan bu insanların kendileri ne yapıyorlar? Allah diyor ki; onlar sadece zanna tabi oluyorlar. Galiba, zannederim, herhalde, farz ederim, bana göre, diyelim ki, atıyorum, meselâ… diye başlıyorlar. Adamların yaptıklarının hepsi bu. Soruyorsunuz, beyefendi bunları söylerken nereye dayandınız? Adam gayet rahat koltuğuna yaslanıyor ve konuşuyor. Bakara'ya, Âl-i İmrân'a, En'âm'a, Nisâ'ya, Buhârî'ye, Müslim'e dayanacak değil ya. Allah diyor ki:

Sadece atıyorlar adamlar. Kur'an'ın beyanına göre talan söyleyip saçmalamak anlamına gelen bu atmasyon işini, şeytan müs-lümanların diline yerleştiriverdi. Dinleyin insanları, misâl verecek adam, atıyorum diyor. Yahu sen atıyorsan ben de tutmuyorum, dinle-miyorum. At gitsin bana ne? Yâni senin bu atmasyonunun benim dünyamda yeri ne? Niye dinleyecekmişim seni? Atana itibar edilir mi? İşkembeden atanlar dinlenir mi? Atan bir adam neresinden atarsa at-sın hiçbir değeri yoktur. Çünkü Allah'la yarışmaya kalkışan bir adam nereden atar da? Allah bir konuda bir şey dedikten sonra, doğruyu yanlışı ortaya koyduktan sonra ve Onun ortaya koydu gerçekler tastamam doğruysa Onunla yarışa kalkışanlar nereden atarlar? Bakın Resûl-i Ekrem Efendimiz sahâbe-i

kirâm efendilerimize bir şey sorduklarında, onlar şöyle diyorlardı; "Allahu ve Resûlühü a'lem." Allah ve Resûlü daha iyi bilir. Bunu en bilen Allah ve Resûlüdür. Söyle ey Allah'ın resûlü biz sizden öğrenmeye hazırız diyorlar.

Öyleyse pek çok insanı dinleseniz onlar sizi saptırırlar. Ev mi yaptıracaksınız? Dükkan mı açacaksınız? Evlenecek misiniz? Sorun sağdan, soldan komşularınıza. Akrabalarınıza, amcanıza, dayınıza, halanıza, teyzenize. Neler diyecekler onlar? Neler demeyecekler ki? Peki Allah'a ve Resûlüne sorsanız acaba bilirle mi ki? Bir fikirleri var mı ki bu konuda? Mеselâ çok derin bir hoca efendi talebesine nasihat ediyor; evlâdım, evleneceğin kız kesinlikle Üniversite mezunu olsun. Hangi bölüm olursa olsun, yeter ki yüksek okul mezunu olsun, çünkü senin evden çıkarken gösterdiğin kitaptan fişleri akşama kadar evde yazarsa, senin için hazırlayacağı baldan, baklavadan daha hayırlıdır.
Fe sübhanallah, sekreter filan mı alıyordu ki? Yoksa asistan mı? Öy-leyse evlenecek olanlar, ev yaptıracak olanlar, dükkan açacak olanlar, hülasa hayatının her bir döneminde, pozitif ve negatif eylemlerinin tümünde pek çoğu saptırıcı olarak ortaya konan insanları değil, Allah ve Resûlünü dinleyin. Allah ve Resûlüne sorun.

Demokrasiye göre, demokratik anlayışa göre, demokrasi dinine göre her ne kadar çoğunluğun egemenliğini kabul edip bunu yasallaştırmışlarsa da görüyoruz ki tüm demokratik ülkelerde toplumlara hükmedenler hiç de dedikleri gibi çoğunluğu temsil etmiyorlar.

Meselâ bu milletin yüzde doksan sekizi bir araya gelip; biz İs-lâm'ı istiyoruz, biz Allah'ın dinini istiyoruz, biz Allah'ın sistemini yaşamak istiyoruz, biz sadece Rabbimize kulluk yapmak, sadece Rabbi-mizin yasalarını uygulamak istiyoruz deseler, yine de bu hak onlara verilmez. Niye? Çünkü onlar ayrılıkçıdır. Ötekiler toplumun yüzde iki-sini teşkil etseler bile bu yüzde ikiyi teşkil edenler ayrılıkçı değil, ama yüzde doksan sekiz ayrılıkçıdır. Yüzde ikiyi teşkil edenler birlikten ya-nadır, ama bu yüzde doksan sekizi teşkil edenler bölmeden, bölücülükten yanadır. Halbuki ayrılıkçının kim olduğunu Allah söylüyor. İslâm'dan ayrılan kişi ayrılıkçıdır. İslâm köktür, İslâm asıldır; kim ondan ayrılmışsa, kim onu terk etmiş başka şeylerin peşine takılmışsa işte o ayrılığa düşmüş demektir.

Aslında asıl olan İslâm'dır. Hz. Âdem'den ve Hz. İbrahim'den bu yana kök İslâm'dır. Kim ondan ayrılırsa onlar ayrılığın içine düşmüş olacaklardır. İslâm asıl olunca, nerede olursa olsun İslâm'dan yana olan, İslâm'dan söz eden kişi, birlikten ve beraberlikten söz ediyor demektir. Ama ne gariptir ki bugün birileri bir yerlerde İslâm'dan, dinden bahsedince birileri hemen onun ayrılıkçı olduğunu, ayrılık tohumları ekmeye çalıştığını söylüyorlar. Dinden, İslâm'dan bahsedenlere fitne çıkarıyorsunuz, ayrılık yapmaya çalışıyorsunuz diyorlar.

Allah diyor ki, bakmayın siz onlara, asıl ayrılıkçı olanlar, asıl fitne çıkaranlar, asıl bölücü olanlar kendileridir. İslâm asıl olduğuna göre İs-lâm'dan kopanlar, İslâm'dan ayrılanlar ayrılık tohumları ekenlerin tâ kendileridirler.

Şunu demek istiyorum, tüm demokratik ülkelerde öyle yutturmaya çalıştıkları gibi toplumlara hükmedenler hiç de çoğunluğu ve çoğunluğun görüşünü temsil etmiyorlar, çok küçük bir azınlık çoğunluğa hükmediyor. Müslümanlar onlar nazarında yüzde doksan dokuzu da temsil etse onlar yine azınlıktır, kendileri de yüzde biri ifade etse de egemenlik onların ellerindedir. Yâni yüzde doksana karşı yüzde beşin, yüzde onun hükmettiğini görüyoruz. Ama durum tamamen bunun aksine olsa, yâni yaşadığımız bu ülkede insanların tamamı küfrü tercih etmiş olsalar bile ve biz de tek başına kalmış olsak bile, yanımızda bizimle yürüyecek bir tek insan kalmamış olsa bile hiç önemli değildir. Biz Allah ve Resulünün tarif ettiği yolda yürümek zorundayız bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız. Kur'an'la biliyoruz ki İbrahim (a.s) tek başına bir ümmetti. Yanımızda bizi destekleyenlerin olup olmaması bizim için hiç de önemli değildir. Önemli olan bizim Allah'ın kitabına uyup uymamamızdır. Allah'ın dinine göre Allah'ın hak dediği haktır, bâtıl dediği de bâtıldır. Demokrasilerde ise çoğunluğun hak dediği haktır, bâtıl dediği de bâtıldır. Allah'ın sistemiyle demokrasi temelde birbirine zıttır. İşte Rabbimiz âyet-i kerîmesinde bunu anlatıyor.

Eğer Allah'a değil de yeryüzündekilere, insanların çoğunluğuna itaat ederseniz, baba, ana, eş, dost, menfaat, çevre ve piyasaya uyarsanız, onlar saptırırlar sizi diyor Rabbimiz. Üstelik bu söz peygambere söyleniyor. Peygamberini kendisi desteklediği halde ve onun sapması mümkün olmadığı halde Rabbimiz onu bile uyarıyor. Bu desteğine rağmen bu istikâmetine rağmen Allah'ın Resulü bile azıcık Allah'a kulluktan taviz verip onlara meylediverse, onu bile saptırırlar diyor Rabbimiz.

Toplumu ve ekseriyeti dinlemeye kalkıştığımız zaman bizi ke-sinlikle haktan saptıracaklarını unutmamalıyız. Çünkü hakka istinat etmeyen çoğunluk zanna uymaktadır. Her hangi bir bilgiyle, hakka is-tinat eden bir ilimle değil, sadece zan ile hükmediyorlar, zanla hareket ediyorlar. Onlar gerçek bilgiyi reddetmişler, vahyi reddetmişler, Allah'ı ve Allah'tan gelen bilgiyi reddetmişlerdir. Sadece zannı ve yalanı temel kabul edip hayatlarını ona bina etmişlerdir. Bunlar zanna tâbi olduklarından bugün bir kanun yaparlar, ertesi gün tamamen aksine bir görüş ortaya koyarlar. Bugün güzel dediklerine yarın çirkin derler. Meselâ dün bu çoğunluk, doğan bir çocuk en az altı ay anasını emmeli diyordu, şimdi ise imal ettikleri mamaları satılsın diye çocuk annesini hiç emmemeli diyorlar. Şu şöyle olmalı, bu böyle olmalı diyorlar ve dediklerinin tamamında da sadece zanna uyuyorlar ve atıyorlar. Öyleyse kesinlikle İslâm'da çoğunluğa uymak yoktur.

Efendim ne yapalım herkes böyle düşünüyormuş, herkes böyle yaşıyormuş, herkes çocuklarını filan filan okullara gönderiyormuş, herkes şöyle giyiniyormuş, böyle soyunuyormuş bunların hiç birisi bizi ilgilendirmez. Çünkü bunların hiç birisi bizi cennete götürecek yollar değildir. İnsanlar böyle düşünüyor diye, insanlar şöyle yaşıyorlar diye eğer biz de onlar gibi düşünmeye, onlar gibi yaşamaya kalkarsak o zaman unutmayalım ki sonunda biz de o çoğunluğun gittiği yere gitmek zorunda kalacağız bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız.

Sadece yaşadığımız bölgede değil, şu anda dünya üzerinde altı yedi milyar insan yaşıyorsa bile ve bunların tümünün istediği, razı olduğu ve arzu ettiği bir sistemi oturtmak zorundayız deseler bile, Rabbimizin âyetine göre bu caiz değildir. Madem ki çoğunluk böyle istiyor, madem ki toplum böyle istiyor, madem ki insanlık böyle istiyor öyleyse biz de bu insanların yaptıklarını yapmak zorundayız düşüncesinin bâtıl olduğunu anlatıyor Rabbimiz. Çünkü çoğunluk ölçü değildir. Çoğunluk için istenmez, Allah için istenir. Çoğunluk için yapılmaz, Allah için yapılır. Bir amelin yaptırıcı Allah değilse, kim olursa olsun o amel bâtıldır.

Rabbimiz diyor ki ey kullarım! Dünya üzerinde çoğunluğun ya da azınlığın istediği, razı olduğu bir hayatı yaşamayı kabul ederek bir dünya yaşarsanız, hayat programınızı buna bina ederseniz bu size asla felah getirmeyecektir. Tüm dünya insanlığı Müslüman olsa bile, ya da tüm dünya kâfir olsa bile bize düşen onların çoğunluğu adına bir hayat yaşamak değil, Allah adına ve Allah'ın belirlediği biçimde bir hayat yaşamaktır. Çünkü şunu asla unutmayalım ki yeryüzündeki in-sanların tamamı kâfir olsa da onların içinden bir tek insan Allah'ın is-tediği hayatı yaşadığı zaman nasıl cennete gidecekse, bunun zıddını yapan bir kimse de cehenneme gidecektir.
117. «Doğrusu Rabbin, yolundan kimin saptığını daha iyi bilir. Doğru yolda olanları da en iyi O bilir. „

Muhakkak ki Allah yolundan, dininden sapanları da, o yol üzere, hidâyet üzere olanları da en iyi bilendir. Sapanı da, sapıtanı da, hidâyette olanı da en iyi bilen Allah olduğuna göre bize düşen de öy-leyse her şeyi bilen âlim ve her şeyden haberdar olan Habîr olan, Ha-kîm olan Allah'ın yargısını, değerlendirmesini temek kabul edip O'nun dediği gibi yaşamaktır. İnsanlar ister çoğunluk olsunlar, ister azınlık olsunlar onların hiç birisinin hüküm verme ve değerlendirme hakları da, güçleri de yoktur. Tüm yeryüzü insanlığı toplansalar hattâ cinleri de yardıma çağırsalar, şu iyidir, şu kötüdür, şu haktır, şu bâtıldır demeye hakları yoktur. İyiliklerin ve kötülüklerin tespitinde, hakkın ve bâtılın tespitinde kıstas insanlar değil, toplum değil vahiydir. İnsanlar hidâyete mi erdiler, cennet yolunu mu buldular, cehennem yolundan mı kaçmayı becerdiler

bunu en bilen, eksiksiz bilen, yanılmaz bilen Allah'tır. Her şeyi tam bilen Allah elbette hayata karışmaya tam yetkilidir. Onun hayata karışma yetkisine sınır yoktur ve bu yetki Onun Rab ve İlah oluşunun ta kendisidir.

Çünkü insanlar ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir zaman geleceği hesap edemedikleri gibi, yarını göz önünde bulunduramadıkları gibi, kâinat planında da düşünme imkânına sahip değillerdir. Evet insanlar yarını asla hesaba katamazlar. Bugün iyi bildikleri bir şey bin yıl sonra kötü görülebilir. Veya burada iyi görülen bir şey dünyanın başka bir ikliminde kötü görülebilir. Yarınları hesaba katma ve kâinat planında düşünme imkânına sahip olan sadece Allah'tır. O halde nasıl olur da böyle ellerinde bir yetkileri bulunmayan insan topluluklarının çok olanlarını, çokluk tarafında olanlarını tanrı makamında kabul edip onların istediği bir hayatı yaşayalım? Nasıl olur da Allah'ın istediği hayatı terk ederek çoğunluğun istediği bir hayatı yaşamaya razı olarak şirke düşelim?

Evet ne insanların ne de kendimizin değerlendirmeye, değer yargısı ortaya koymaya hakkımız yoktur. Buna böylece inanmak zorundayız. O zaman neye göre hareket edeceğiz? Allah'ın yasalarına ve Allah'ın değerlendirmesine göre hareket edeceğiz. Çünkü hidâyeti ve hidâyette olanları en iyi bilen Allah'tır. Yolu en iyi bilen Allah'tır. Sapıklığı da sapanları da en iyi bilen Allah'tır. Hidâyette olanı da dalâlette olanı da en iyi bilen O'dur. Öyleyse hayatımızı sadece O'na soracak ve sadece O'nun istediği bir hayatı yaşayacağız başka çaremiz yoktur.

İşte bakın hayatlarını sadece Allah'a sorarak, Allah'ın değer yargılarına göre bir hayat yaşamaya karar vermiş Müslümanlara, bu hükümlerinden, bu değer yargılarından birini şöylece ortaya koyuyor Rabbimiz. Ya da Rabbimizin hayata karışıcı tek Rab ve İlah oluşunun bize yansıyan bir yönü:

118. "Allah'ın âyetlerini inanıyorsanız, üzerine Allah'ın adı anılmış olan şeyden yiyin."

Allah'a, Allah'ın değer yargılarına, Allah'ın sizin adınıza aldığı kulluk maddelerine inanıyorsanız, üzerine Allah'ın adının anıldığı şeylerden yiyiniz. Eğer Allah'ın âyetlerini iman iddianız varsa, eğer o âyetlerin sizi Allah'ın tek Rab ve İlah oluşu gerçeğine götürdüğünü kabul ediyorsanız, böyle bir imanın, emanın altında, güvencesinde ol-duğunuzu iddia ediyorsanız haydi öyleyse Allah'ın adının anıldığı şeylerden yiyin. Yâni yemek olarak size sunulan, önünüze konulan şeyler eğer Allah adına, Allah'ın adıyla, Allah gündemde tutularak hazırlan-mış, getirilmiş, konulmuş, sunulmuş, ikram edilmişse ancak ondan yiyin. Değilse Onun adının anılmadığı, zikir konusu yapılmadığı, gündemde tutulmadığı şeylerden yemeyin. Bunu aşağıda gelecek 121. âyet şöyle anlatacak:

“Üzerine Allah'ın adının anılmadığı kesilmiş hayvanları yemeyin, bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Doğrusu şeytanlar sizinle tartışmaları için dostlarına fısıldarlar, eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz müşrik olursunuz.”

En’âm 121)

Öyleyse, buraya kadar anlatılanları anladıysan, haydi ancak Allah’ın adının anıldığı, Allah adının gündemde tutulduğu şeylerden yiyin. Eğer Allah’ın âyetlerine inandığınızı iddia ediyorsanız. Eğer si-zin imanınızı, düşüncenizi, bakışınızı, eylemlerinizi, hayatınızı Allah’ın âyetleri düzenliyorsa böyle yapmak zorundasınız. Hakem olarak, ha-kim olarak, Rab ve İlah olarak Allah size haber veriyor. Benim adım gündemde tutularak hazırlananlardan yiyin.

Peki acaba bu koyunun, ya da sığırın kesimi esnasında besmele çekilmeyi mi anlatır? Evet, ayan beyan öyledir. Ama işi biraz da-ha genellersek; eğer bir şey yama konusuysa, sizin içinse, önünüze getirilmişse, ister kendiniz hazırlamış olun, isterse birileri sizin için hazırlamış olsun, onun orada var kılınması, önünüze konulması Allah namı hesabına değilse yemeyin ondan. Yâni onun ikramı Allah’tan dolayı değilse kesinlikle yemeyin onu.

Neyi yiyeceğiz, neyi yemeyeceğiz? Bu konuda bir probleminiz varsa, elbette bunu en iyi bilen Allah bakın şöyle buyuruyor: Kesilen hayvanlardan üzerine besmele çekilmiş, yâni Allah adına, Allah namına, Allah için, Allah’ın rızasına uygun olarak kesilmiş olanlardan yiyin eğer mü'min iseniz. Eğer Allah’a teslim olmuş, O’nun yasalarına, O’nun değer yargılarına, O’nun sizin adınıza aldığı kulluk maddeleri-ne teslim olmuşsanız Allah’ın dediğini temel kabul edin, mutlak doğru bilin.

Rabbimiz bu konuda, her konuda benim dediğim geçerlidir buyuruyor. Ben benim dediğim gibi isterim buyuruyor. Hayata tek yet-kili benim diyor. Benden başka hayatınıza karışacak yoktur diyor. Ve bunun bir açılımı olarak da; buyurun işte hayvanlar, işte yiyecekler. Eğer ben dedi diye sofranızda var kılınmışsa bütün bunlar, haydi on-lardan yiyin. Eğer önümüze konanlar Allah adına, Allah adının gündemde tutulmasının sonucu ise ondan yiyeceğiz, değilse yasaktır. Önümüze konan hayvanlar eğer para adına, tâğutlar adına, putlar adına, birilerinin memnun edilmesi adına kesilmişse onlar yenmeyecektir. Aslında kesilen hayvanlar açısından Allah adına kesilenlerle başkaları adına kesilenler arasında bir fark yoktur. Fark bizde olacaktır. Biz Allah dedi diye, Allah böyle istedi diye birisini kabul edip diğerini reddedersek o zaman kul olacağız. Yaptığımız bu eylem bizim adımıza kulluk olacaktır. Çünkü bizim hareket noktamız Allah’ın rızasıdır. Bizim tüm eylemlerimizin tek yaptırıcısı Allah’tır. O yap derse yaparız, yapma derse terk ederiz. İşte böyle yapan kişiye müslüman denir. Tümüyle iradesini Allah’a teslim eden kişi müslümandır.

Yok eğer Allah’a değil de şeytanlara teslim olduysanız, o zaman onların vahiylerini uygularsınız. Önceki âyetlerde anlatmıştı Rab-bimiz, şeytanlar da farklı vahiylerde, farklı yorumlarda bulunuyorlardı. Diyorlardı ki insan ve cin şeytanları; Nasıl oluyor da Allah’ın öldürdükleri yenmiyor da bizim kestiklerimiz yeniyor? Nasıl oluyor da vadesiyle ölen, yâni Allah’ın öldürdüğü hayvanlar yenmiyor da, bizim kesip öldürdüklerimiz yeniyor? diyorlardı. İşte bu konuda onların değer yargıları, onların vahiyleri buydu. Şeytanlar da bu vahiylerini, bu yorumlarını insanlara ulaştırmaya ve insanları etkilemeye çalışıyorlardı. Nelerin yeneceği, nelerin yenmeyeceği konusunda şeytanların da vahiyleri vardır. Ama hayatını Allah’ın değer yargılarına göre yaşamaya karar vermiş Müslüman ne Mecusilerin, Mecusi şeytanlarının, ne müşrik şeytanların, ne hıristiyan ve yahudi şeytan dünyanın vahiylerine kulak vermeyecektir. Müslüman sadece Allah vahyine kulak veren insandır. Kim ne derse desin önemli olan Allah’ın helâl dedikleri helâldir, haram dedikleri de haramdır. Bir önceki âyette de ifade ettiğimiz gibi haramı ve helâli belirleme hakkı sadece Allah’a aittir başka hiç kimsenin bu konuda söz söyleme hakkı yoktur.

İşte bu konuda tek yetkili makam diyor ki; üzerine besmele çe-kilmiş hayvanları yiyin. Öyleyse kesilen hayvan üzerine besmele çekilerek kesilmiş, Allah adına, Allah’ın meşru gördüğü bir biçimde kesilmişse o hayvan helâldir, değilse o hayvan haramdır.

"O size ölü hayvan etini, kanı, domuz etini, ve Allah’tan başkası adına kesilen hayvan etini haram kılmıştır."

(Bakara 173)

Helâl olan şeyler çoktur. Onun için helâller tek tek sayılmaz. Ama buna mukabil haramlar az olduğu için isimleri tek tek belirtilir. Yâni haramlar sayılır ve haram olduğu belirtilenlerin dışında kalan ların hepsinin helâl olduğunu anlarız. Onun içindir ki bir şeyin helâl oluşuna delil istemez, haram oluşuna delil istenir.

Bakın burada sayılan haramlar şunlardır:

1- Meyte yâni lâşe. Kendiliğinden ölmüş veya şer’î bir usulle kesilmemiş hayvanlar lâşe hükmündedir ve yenmez. Yâni Müslüma-nın besmele çekerek veya ehl-i kitabın kestiklerinin dışındaki hayvanlar haramdır.

2- Kan necistir ve yenilmesi haram kılınmıştır. Ancak bu âyette sadece kandan genel olarak söz edilmiştir. Fakat En’âm sûresinde bu konu biraz açıklığa kavuşturulmuştur.

"Akan kan size haram kılındı."

(En’âm 145)

Buyurulmaktadır. Öyleyse haram olan akan kandır. Değilse et ve kemik içinde kalan kan haram değildir. Bir de Rasulullah'a izâfe edilen ama kimilerince zayıf kabul edilmiş bir hadis-i şerifte: "Benim için iki ölü ve iki kan helâl kılındı." İki ölü, balık ve çekirge, iki kan ise dalak ve karaciğerdir.

3- Domuz eti haramdır. Domuzun sadece eti değil yağı, kılı, derisi, kemikleri her şeyi haramdır.

4- Allah'tan başkaları adına kesilen hayvan da haramdır. Meselâ filan türbede filan kişi adı zikredilerek veya işte başkan için, bakan için, reisi cumhur için diyerek bunların adına kesilen hayvanlar haramdır. Allah için ve Allah'ın meşru gördüğü bir niyetle kesilen hay-vanlar keserken de Allah adı anılarak kesilirse bu haram değildir.

"Ama her kim de mecbur kalır ve yemediği takdirde öleceği muhakkak olursa"

"Başkasının hakkına tecavüz etmediği sürece"

Yâni kendisi gibi zaruret içinde bulunan diğer birisinin ölümünü önleyecek kadar elinde bulunana saldırmamak ve onun ölümüne sebep olmamak kayd u şartıyla bir. Bir de:
"Taşkınlık yapmadığı sürece."

Yâni ölmeyecek kadar yediği, zaruret ölçüsünden fazlasına uzanmadığı müddetçe.
"Ona da bir günah yoktur. Çünkü Allah bağışla-yandır, merhamet edendir."

Böyle darda kalmış, zaruret içinde bulunan kimse için bunlar-dan hangisini bulursa zaruret miktarı, yâni diri kalacak kadar, ölme-yecek kadar yemesinde bir beis yoktur.

Hani fıkıhtaki:

"Zaruretler haram olan şeyleri mubah kılar."

Hükmü işte bu âyetin mânâsını içerir.

Besmeleyle alâkalı fakihlerimizin ifadesine göre; yenmesi haram olan hayvanlar şu şekilde özetlenmiştir:

Allah adından başkaları için, Allah'tan başkalarını tazim ve ululamak için onlar adına kesilen hayvanlar kesinlikle yenmez. Bile bile besmele terk edilirse o hayvan da yenmez. Ama fakihlerimizden bazıları eğer kesen Müslüman ise zaten onun hayatında Allah vardır, binaenaleyh kesim esnasında ister besmele çeksin isterse çekmesin bu hayvanın yenebileceğine hükmederlerken, bazıları da besmele çekilmeyen hayvanın yenmeyeceğine hükmetmektedirler. Bazıları da eğer bir Müslüman unutarak besmeleyi çekmemişse bu hayvanın ye-nileceğine hükmetmişledir.

Lâkin burada şunu ifade edelim ki, tüm amellerde niyet çok önemlidir. Yâni yapılan bir amelde o amelin yaptırıcısı çok önemlidir. Yaptırıcısı İslâm olmayan her şey İslâm'da bâtıldır. Unutmayalım ki yarın her yaptığı iş konusunda sorulacak adama: Bu konuda Rab-biniz kimdi? denilecek. Bunu yaptıran kimdi sana? Neden kestin bunu? Kim adına kestin? Neden aldın bunu? Neden sattın? Neden yaptın bu işi? Kim dedi de yaptın? Ya Allah dedi de öyle yaptım! diyecek adam ya da işte bilmiyorum, Zerdüşt buyurdu da onun için yaptım! diyecek. İşte ihtiyacımdı ya Rabbi! Güzel görmüştüm ya Rabbi! Uygun bulmuştum ya Rabbi. Veya işte bunu Firavun adına yapmıştım, bunu toplum adına yapmıştım, bunu âdetleri memnun etme adına yapmıştım diyecek. Unutmayalım ki yaptırıcısı Allah olmayan her iş boştur. Allah adına yapılmayanlar ne adına ve kim adına yapılmış olursa olsunlar hepsi boştur. Hiç birisinin yarın Allah huzurunda karşılığını istemeye hakkımız olmayacak. Hattâ bir hadis-i kutsi'de mahza Allah-tan başkaları adına yapılanlar değil, Allah adına başkalarının da ortak edildiklerinin bile Rabbimiz tarafından kabul görmeyeceği anlatılır. Meselâ bir adam bir ameli yaparken hem Allah benden razı olsun, hem de başkaları beni beğensin diye yapmışsa, Allah'a başkalarını da ortak etmişse bu amel bile kabul edilmeyecektir. Çünkü Rabbimiz; ben ortaklıktan beriyim buyuruyor. Bir kul hem beni hem de benim dışımdakileri memnun etme adına bir amel işlemişse ben ondan da, onun bana ortak kıldıklarında da beriyim, o ameli bana değil ortağına aittir, karşılığını da ondan istesin buyuruyor.

Meselâ bakın namaz, namaza kimse laf edemez değil mi? Bunun bile yaptırıcısı Allah değilse bu bile bâtıldır. Diz kireçlenmelerini önlemek için, jimnastik hareketi için kılınan namaz, yâni yaptırıcısı Allah olmayan namaz da bâtıldır. Öyleyse yaptırıcısı İslâm olmayan bütün eylemler bâtıldır.

Öyleyse söyle diyelim. Firavunlar adına, tâğutlar adına kesilen bir hayvanın, yapılan bir amelin başında bin besmele çekilse bile yine de bu boştur. Zaten bu tür eylemlerin başında besmele çekmek Allah'a yol göstermek, Allah'a akıl vermek anlamına geleceği için, ya da meşru olmayan bir niyete Allah'ı karıştırma anlamına geleceği için Al-lah'a yapılmış en büyük bir iftira olacaktır. Birilerini ululamak adına, birilerinin şerefini yüceltmek adına veya putlar adına

kesilen bir hayvanın kesimi esnasında bin besmele çekilse bile bu hayvan asla yen-meyecektir. Ve bu kesim işini yapan kişiye de besmele çekiyor denmeyecektir.

119.“Size ne oluyor ki, Allah size darda kalmanızın dışında, haram olanları genişçe anlatmışken adının üzerine anıldığı şeyden yemiyorsunuz? Doğrusu çoğunluk, hevâ ve heveslerine uyarak, bilmeden sapıtıyorlar. Aşırı gidenleri en iyi bilen Rabbindir.”

Evet size ne oluyor da başında besmele çekilerek Allah adına kesilen hayvanları yemiyorsunuz? Allah tarafından size helâl olarak belirlenmiş, Allah yasalarına göre size helâl kılınmış bu hayvanları yememe konusunda neden ayak diretiyorsunuz? Haram ve helâlleri belirleme hakkı sadece Allah’a aittir. Neyin haram neyin helâl olduğunu öğrenmek istiyorsanız buyurun Allah’ın sizin adınıza haram ve helâlleri belirlediği kitabına ve o kitabın pratiği olan Resulünün sünnetine bakın. Bu iş insanların yetkisinde olan, çoğunluğun elinde olan bir iş değildir. Muhakkak ki haram olanlar da, helâl olanlar da Rabbiniz tarafından size açıklanmıştır.

Rabbiniz kitabında her şeyi size apaçık anlattıktan sonra sizler kendi kendinize haram ve helâller belirlemeye mi kalkışıyorsunuz? diyor Rabbimiz. Haram ve helâl belirleme hakkı sadece Allah’a ait iken bugün maalesef bu konu çoğunluğun elindedir. İnsanların, toplumun, çoğunluğunun helâl dediği, güzel dediği helâl, haram dediği, yasak dediği de haram ve yasak sayılmaktadır.

Rabbimiz buyurur ki ey yahudiler! Ey hıristiyanlar! Ey kitap ehli olanlar! Ve siz ey Kur’an kitabıyla karşı karşıya gelenler! Haram ve helâl konusunda ne diye Allah’a kafa tutarsınız da kendi kendinize haram ve helâl belirlemesine kalkarsınız? Ne diye kendi kendinize hüküm çıkarırsınız? Allah bir şeyi haram ya da helâl kılarsa ne âlâ, nerden çıkardınız bu işi? Allah haram kılmamış da siz daha mı iyi bi-liyorsunuz? Düşünün hayatımıza koyduğumuz haramlar. Bugün kendi hayatımıza kendi ellerimizle koyduğumuz negatif ve pozitif haramları bir düşünün. Meselâ ne gibi haramlar? Adam diyor ki gardaş, sen o elbiseyi giyme! Neden? Yakışmıyor. Yahu İslâm yakıştırıyorsa sana ne bundan? Ya da ben bir daha evlenmem! diyor adam. Neden? Toplumun baskısı var da ondan. Allah’ın baskısı yoksa sana ne? İki evlenenleri Allah kınamıyor ve bu işe haram demiyorsa sana ne bundan? Veya diyor ki ben böyle bir evde oturamam! Ben bunu misafirime ikram edemem! Ben aileme böyle bir şeyi giydiremem! Neden o? Yâni neden var o yasaklar bizim hayatımızda? Neden var o haramlar, o hürmetler? Kim koydu bu haramları? Kim haram etmiş bütün bunları? Kendi kendimize kendi hayatınıza koyduğumuz haramlardır bunlar.

Ayrıca haramın bir de hürmet anlamını düşünürsek, yâni do-kunulmazlık yüklediğimiz şeyler varsa. Yâni düğünde şöyle olacak, nişanda böyle olacak,

giyimde böyle olacak, sosyal ilişkilerde böyle olacak... Şöyle saygılar, böyle eğilmeler, şöyle törenler, böyle bay-ramlar diye kutsadığımız şeyler varsa hayatımızda, o zaman bu âyeti bir daha anlamaya çalışacağız. Allah tüm bunları haram kılmadığına göre size ne oluyor ey kitap ehli? Size ne oluyor ey Müslümanlar? Üstelik yasak kılınanlar da Tevrat'tan önceydi. Siz bunu Yâ'kub oğulları olarak yapıyorsanız, ama bu iş Tevrat'tan önceydi. Allah ondan sonra Tevrat'ı gönderdi de Hz. Yâ'kub onunla amel etti. Veya ey bugünün ehl-i kitabı olan Müslümanlar! Eğer sizler de kitabınız ve peygamberinizin sünnetiyle tanışmadan önce hayatınıza bir kısım yasaklar koymuşsanız... Ama Kur'an'ı tanıdıktan sonra artık o yasakların ne anlamı kalır? Niye hâlâ o hesabın peşindesiniz? Allah yasak demişse yasaktır, dememişse yasak değildir.

Ama köle ruhlu insanlar hem efendilerinin yasaklarına uyarlar, efendilerinin görüşlerine müracaat ederler. Acaba efendim ne der bu konuda? derler, hem de Allah'ın yasaklarına uymaya çalışırlar. İşte günümüz Müslüman köleleri de böyledir. Ama sadece efendimiz Samed olan Allah olunca artık, Allah'ın yasağından başka yasak kabul etmeyeceğiz demektir.

Evet Allah size haram ve helâlleri belirlemiştir. Allah'ın ha-ramlarını haram, helâllerini de helâl bilecek ve o istikâmette bir hayat yaşayacaksınız.

Haramları, Allah'ın haram dediklerini de şu şartla yiyebilirsiniz; ancak bunu belirleme hakkı da yine size değil Allah'a aittir. Bu ruhsattır ve bu ruhsatı da yine Rabbimizin yasalarından almak zorundayız. Peki neymiş bu ruhsat? Muzdar durumda kalmış ve çaresizlik sebebiyle yemek zorunda kalmışsanız, o haram kılınanlardan da yeme hakkımızın olduğunu anlatıyor Rabbimiz. Bakara'daki âyet bunu anlatır. Zaruret durumuna düşmüşsek, onsuz olmaz durumuna düşmüşsek Rabbimiz bu haramları yemeye de izin veriyor.

Meselâ içki yasaktır. Ama susuz kalmış ve ölüm tehlikesiyle karşı karşıya bulunuyorsak, sadece susuzluğumuzu giderecek ve ölümden kurtulabilecek kadar ve de başka birisinin hakkına tecavüze yeltenmeden haram olan içkiyi içebiliriz.

Evet Rabbimiz kitabında haramlarını ve helâllerini açık açık haber verdiği halde, buna rağmen insanların çoğu kendi zanlarına dayanarak, kendi hevâ ve heveslerine tutunarak ilimsiz bir biçimde helâl haram belirlemeye kalkışarak insanları saptırmaya çalışıyorlar.

Mecusiler, müşrikler, yahudi ve hıristiyan dünya gece gündüz uğraşıyorlar. Kendilerine göre haramlar helâller belirleyerek, kendilerine göre emirler ve yasaklar belirleyerek tüm yeryüzüne beyanatlar-da ve vahiylerde bulunuyorlar. Böylece Müslümanların zihinlerini idlal etmeye çalışıyorlar. Mü'minleri haram ve helâl belirleme konusunda Allah'tan koparıp kendilerine kul köle edinmek istiyorlar.

Ama bu kâfirler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar biz Müslümanlar kesinlikle onlara uymayacağız. Kesinlikle onların vahiylerine kulak vermeyeceğiz. Çünkü onlar bilgisizce kendi akıllarına, kendi zanlarına kendi hevâ ve heveslerine dayanmaktadırlar. Çünkü onlar insanları kendi sapık hayatlarına ortak etmek istiyorlar. İnsanları kendi cehennemlerine çağırıyorlar.

İşte görüyoruz her gün ve her gece büyük şeytanla el ele vermişler çeşit çeşit haram ve helâl belirlemeye çalışıyorlar. Şunlar yenir bunlar yenmez! Şunlar giyilir bunlar giyilmemelidir! Şunlar içilir bun-ların modası geçmiştir! Bu devirde şöyle yaşanır böyle yaşanmaz! Şunlarsız olmaz! Bunlarsız hayat çekilmez! Şurada okunur, burada okunmaz! Şöyle kazanılır böyle harcanmaz! Şu meslekler seçilir! İn-sanlar şöyle yönetilir, bu devirde bu tür bir yönetim olmaz! Yönetime şunlar şunlar esas alınır, bunlar, bunlar alınmaz! Hukukun temel di-namikleri şunlardır, bunlar hukuk yönünden kabul edilmez! Eğitimin il-keleri şunlardır bunların modası geçmiştir gibi gece gündüz insanlara vahiyde bulunarak insanları Allah ilkelerinden uzaklaştırmak istemek-tedirler. Tüm dertleri, İnsanları Allah'a kulluktan koparıp kendi yasala-rına, kendi hevâ ve heveslerine kul köle edinmek.

Gece ve gündüz bu adamların, bu insan ve cin şeytanlarının vahiyleriyle beraber olanlar, bu şeytan vahiylerinden beslenenler, on- ların kulu ve kölesi olmaktan asla kurtulamayacaklardır. Ancak gece gündüz Allah vahyiyle beraber olup, Allah vahyinden bilgilenenler bu şeytan vahiylerinden kurtulup Rablerinin kulu olarak kalmayı başarabileceklerdir, bunu asla hatırımızdan çıkarmayalım.

Muhakkak ki Allah sapanları, taşkınları en iyi bilendir. Evet yoldan geçenler, sana bakanlar, yemez misin diyenler, içmez misim diyenler, sana zorla ikram etmeye çalışanlar ne için ikram ediyorlar, bunu düşünmeden yemeyeceğiz o zaman. Eğer ikramın hedefi Allah'sa, Allah adına ikram ediliyorsa hemen yiyeceğiz, değilse vazgeçeceğiz.

Meselâ bir koyunumuz var ve biz onu Allah izin verdi diye, Al-lah cana ve mala hakimdir diye, Onun iznine binaen şöyle güzelce kıbleye doğru yatırdık, önceden bilediğimiz bıçakla bismillah Allahu Ekber diyerek kestik. Ya Rabbi senin adınla, senin izninle, sen dediğin için, senin yetkinle, sana boyun eğiyorum diyerek kestik. Yâni so-nunda kan aktı ve hayvan öldü. Bir başkası da aynısını yapıyor. Tutuyor, getiriyor hayvanı, biledikleri bıçakla o da kesiyor. Lâkin o, Allah dedi diye, Allah'tan böyle bir yetki aldık diye değil. İşte ikisinin farkı bu. Yâni işte Allah'ın hayata karışmasının temel esprisi budur. Böyle görüntülenir bu iş. Söyleyin, bu ikisi arasında ne fark var? Yâni bizim yaptığımız gibi Allah dedi diye besmeleyle kesilen önceki hayvanın etiyle, Allah dedi diye kesilmeyen, ya da Allah'tan başkası dedi diye kesilen bu sonraki hayvanın etlerinin ne farkı var? Yâni kesimde bes-mele çekilmenin, niyet farkının dışında

başka hiçbir farkı olmayan bu hayvanların etlerinin ne farkı olacak? Hayatın tüm konuları da aslında aynen böyle değil mi?

Meselâ Allah'a, Allah dedi diye, Kur'an ve sünnete dayandırılarak kıyılan bir nikahla, bir birleşmeyle onun dışındaki birleşmelerin ne farkı var aslında? Yâni erkek kadına, kadın erkeğe; ben sana vardım, ben de seni aldım, haydi beraber olalım demesiyle, bunu Allah adına yapıyoruz, değilse Allah izin vermemiş olsaydı asla yapmazdık diyenlerin farkını anlayabildik mi? Veya meselâ düşünün tertemiz bir tavuk kestiniz Allah adına, kesen de müslüman, güzel yolunmuş, şoklama filan yapılmamış, içini de çıkarmış, temizlemiş ve güzelce pişirmiş. Tam yiyecekleri sırada bir hırsız gelip çalmış, evine götürmüş ve çoluk çocuğuyla yiyecek. Bakın tavuk aynı tavuk. Ama önceki sofrada iken tertemiz olan bu tavuk, beriki sofraya geçince haram olmuştur. Peki ne farkı var? Neden birine helâl de ötekisine haram? Allah öyle dedi diye, bunun başka bir izah tarzı yoktur.

İşte Allah'ın yetkili oluşuyla, Allah'ı yetkili bilişle Allah'a yetkisizlik izafesinin temel espirisi budur, başka yok. Bütün bir din, bütün bir hayat işte böyle anlaşılmalıdır. Allah tek Rab'dir, Allah tek İlah'tır, Allah hayata tek karışandır, Allah hayata tek program yapandır, Allah hakemdir, Allah hakimdir, Allah alîmdir, Allah istediğini yapandır, Allah yol gösterendir. İşte Allah'ın böylece yetkili olduğuna inanan ve Onun istediği gibi bir yaşayanlara müslüman, aksini yapanlara da kâfir denir. Yaşantısını Allah dedi diye ayarlayanlar müslüman, Allah ayarlar, ama ben de ayarlarım diyenler müşriktir. Ve işte hayata Allah'ın karışma yetkisini net anlatan bir örnek sunuldu burada. O dedi diye kesilince yiyoruz, o demedi diye kesilince de yemiyoruz.

Kâfirler işte burada müslümanları yormaya, bunaltmaya, aldatıp saptırmaya çalışıyorlar. Geliyorlar müslümanlara diyorlar ki; efendim besmeleyle kendi kestiğiniz, kendi öldürdüğünüz hayvanları yi-yorsunuz, ama Allah'ın öldürdüklerini yemiyorsunuz. Bu nasıl bir iş? Sizin öldürdükleriniz yeniyor, ama Allah'ın öldürdükleri yenmiyor? Ha-ni vadesiyle, kendiliğinden ölen hayvanlar yenmiyor ya. Yâni kendi mantık oyunlarıyla müslümanları şaşırtmaya çalışıyorlar. Halbuki bizim kestiğimiz de Allah'ın öldürdüğü, Allah'ın öldürdüğü de Allah'ın öl-dürdüğüdür. Yâni ben, benim kestiğim Allah'ın öldürdüğünden daha iyi olduğu için onu yiyorum demiyorum. Böyle bir iddiam yok. Zaten bunu ben belirlemiş değilim ki. Hangi hayvanın, hangi kesimle kesilmiş bir hayvanın yenileceğini, yenilmeyeceğini Allah belirliyor. Diyor ki Rabbim; Vadesiyle, kendiliğinden, benim öldürdüklerimi yemeyin, siz benim dediğim gibi öldürdüklerinizi yiyin. Allah böyle deyince artık yetki Onun olarak ben, tamam ya Rabbi, can baş üstüne ya Rabbi, çünkü can da senin, mal da senin. Cana hakim olan da, mala hükmeden de sensin. Sen nasıl istersen

öylece yaparım diyor ve sadece Onun dediğini dinliyorum. Bu konuda, her konuda sapkınları, sapanları, haddi aşanları asla dinlemem.

120. "Günahın açığını da gizlisini de bırakın. Günah kazananlar, kazandıklarına karşılık şüphesiz ceza görecek-lerdir."

Bir de günahın açığını da gizlisini de terk edin diyor Rabbimiz. Evet günahın açığını da gizlisini de terk etmek zorundayız. Günah mı? Hepsini terk edeceğiz. Günahın her cinsinden uzak duracağız. Peki günahın açığı ve gizlisinden ne anlayacağız?

Günahın açığını, yâni açıktan açığa herkesin gözü önünde iş-lenenleri de terk edeceğiz, gizlide bir tenhada işlenenlerini de terk edeceğiz. Umumî yerlerde işlenenlerini de, tenhâlarda işlenenleri de terk edeceğiz. Birisi sokakta içer ötekisi evinde. Bunların her ikisini de terk edeceğiz.

Allah'ın haram deyip toplumun da haram kabul ettiği, açıkça bilinen günahları terk ettiğimiz gibi, Allah'ın kitabında haram dediği halde toplumun çoğunun artık bunu yapmayan kalmadı diyerek ya-sallaştırdıkları ve haram olmaktan çıkardıklarını da, bilinmeyen gizli günahları da işlemekten uzaklaşacağız.

Veya meselâ zina haramdır bu bellidir. Ama bir adam düşü-nün ki karısını boşamış. Karısı kendisine haram olmuş, ama bunu kimse bilmiyor ve o kimse de evliliğine devam ediyor. İşte böyle kimsenin bilmeyip de bizim bildiğimiz gizli günahları da işlemekten sakınacağız. Veya adam oturur sofranın başına helalden kazanmış gibi yer içer, kimse bilmez onun haramdan çalıp çırparak topladığını.

Bir günaha delâlet eden aynen onu işlemiş gibidir. Adam diyor ki İslâm'a hizmet temel prensiptir. Binaenaleyh kızlarımızı İslâm'a hizmet için şu şu okullara göndermeliyiz. Çocuklarımızı devrin bilgilerinden mahrum etmemeliyiz diyerek, içinde taşıdığı niyeti çaktırmadan, Allah'ın günahlarından birini işlemeye teşvik ediyor insanları. İşte böyle niyeti gizli günahları işlemekten de sakınacağız.

Evet gizli açık tüm günahları terk edeceğiz. Unutmayalım ki mayın tarlasında geziyormuşçasına günahların üstüne üstüne giderek bir hayat yaşayan kimseler, işledikleri bu günahların karşılığını mutlaka göreceklerdir. O günahlarının karşılığıyla mutlaka bir gün karşı karşıya geleceklerdir. Ondan kaçıp kurtulmaları kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Evet böyleleri günahlarının tümüyle cezalandırılacaklardır. Hani adam bir suç işler affedilir, ama aynı suçu ikinci defa işleyince evvelki suç aynen avdet eder ya, işte aynen bunun gibi ceza görecektir böyle davrananlar.

121. "Üzerine Allah'ın adının anılmadığı kesilmiş hayvanları yemeyin, bunu yapmak Allah'ın yolundan çıkmaktır. Doğrusu şeytanlar sizinle tartışmaları için dostlarına fısıldarlar, eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz müşrik olursunuz."

Allah adına kesilmemiş hayvanları yemeyin. Yâni bu kesim Allah'tan değil mi? Üzerine Allah adı anılmadı mı? Besmele çekilme-di mi? Allah'tan dolayı değil mi? Allah'ın gündemde tutulmasının gereği değil mi? Allah'ın bir olurundan kaynaklanmıyor mu bu kesim, ya da önümüze sunulan bu yiyecekler? Bunlar asla yenmeyecektir. Çünkü bu fısktır, günahtır, isyandır ve itaatten çıkıştır. Bunu icra eden fâsık olacaktır, Allah'a itaatten çıkmış olacaktır.

Kesim işlemi esnasında bile bile besmele çekip Allah adını anmaya yanaşmayan bir müşrikin kestiği yenmez. Eğer hayvanı kesen kişi bir müşrikse onun kestiği yenmemelidir. Çünkü bu büyük günahtır veyahut da dinden çıkıştır.

Ama dünkü dersimizde de söylediğimiz gibi, bundan sadece kesim esnasında mücerret besmele çekivermeyi anlamayacağız. Al-lah'ı, Allah'ın hayata etkin ve egemenliğinin gündemi adına kesilenleri yiyeceğiz. Allah'ın gündemi adına olmayanları yemeyeceğiz.

Bunun biraz daha net anlaşılması için bir örnek verelim: Meselâ sizin dinsiz, ateist bir komşunuz var. Bir gün bahçesinde beslediği koyununu kesmeye karar vermiş. Dedi ki size; komşu sana da ikram etsem. Hayır dediniz, yemem. Bir şartla yerim, ya kelime-i şehadet söyleyeceksin, ya da hiç olmasa keserken bismillah diyeceksin. Adam geri durdu, ısrar ettiniz, tekrar ettiniz ve nihayet dayanamayarak iyi hadi öyleyse diyerek bismillah dedi ve kesti, şimdi bu adam size göre müslüman oldu mu? Kesimi Allah adına yaptı mı? Kalpten demedi, müslüman oluyorum olarak demedi, sizin için söyledi, sizin hatırınıza söyledi, size gösteriş için, sizi memnun etmek için söyledi. Yiyecek misiniz bu eti? Peki ne dersiniz, nice bismillahlardan sonra açılan kapılarda Allah'ın kesin yasakladığı para kazanma yollarıyla kazanılan paraların ürünü ikramları kabul edecek misiniz? Bunu yerken düşünmeyecek misiniz? Evet adam bismillah diyor. Her kapıyı açarken taze bismillah diyor. Ama dükkanına Allah'ı karıştırmıyorsa, kazanmasına harcamasına peygamberi karıştırmıyorsa, hayatında Allah gündemde değilse nasıl yiyeceksiniz? Öyleyse hayvanı keserken besmeleyi çekmeyenin yemeğini yemeyin değil, hayvanı keserken, hayatını yaşarken Allah adını gündemde tutmuyorsa yemeyin diyor. Allah dedi diye değilse yemeyin diyor. Allah ben bu model kesime, bu model kazanmaya, bu model hazırlamaya, bu model ikrama izin veriyorum deme şartıyla yiyeceğiz. Değilse yenilmeyecektir. Buna göre yiyenler, yedirenler ve yenenler bir kere daha düşünülmelidir.

Fâsık bulunduğu yerden zarar vermek için ayrılan demektir. Fâsık lügatte itaatten çıkan demektir. Nitekim bunun için deliğinden çıkan fareye de *fuveysıka* denmiştir. Fâsık büyük günahları işleyerek Allah'a itaatten çıkan kişi demektir. Bakara sûresinin anlattığına göre fısk şu anlamlara gelmektedir:

Allah'la yaptıkları anlaşmayı bozmak. Allah'la anlaşma metin-
lerini imzaladıktan sonra bozmak, bozmaya çalışmak. Yâni Allah'la anlaşma yapıyorlar: Ya Rabbi ben senin kulunum, sen benim Rabbimsin, sadece senin dediğini yapacağım! Senden başkasının dediklerine gitmeyeceğim! Sen ne istersen tamam! Benim hayatıma sadece sen program çizeceksin! Ben de bu anlaşmaya sâdık kalacağıma ve karşılığında cennet bulacağıma inanarak söz veriyorum ya Rabbi! değilse cehennem konusunun farkındayım! diyerek Allah'a söz veriyor adam, ondan sonra da nakzediyor. Antlaşma konusuna aykırı hareket ediyor. Evet demek ki fâsıkın birinci sıfatı Allah'la ahdini boz-makmış. Bu ahdi şöyle de anlamaya çalışmışlar.

2- Emirlerine itaat, nehiylerinden kaçınmak hususunda Allah-ın kitaplarında açıkladığı konulara ait ahitlerini bozmak demektir bu. Allah'ın dediklerini yapmamak, demediklerini, haram kıldıklarını yapmak gibi.

Demek ki böyle Allah adı anılmadan, besmele çekilmeden ke-sim yapmak ve de o kesimden yemek fıskmış. Ama dikkat ederseniz âyet-i kerimede herhangi bir kesimden söz edilmemektedir. Öyleyse bunu sadece kesimle sınırlı düşünmeyeceğiz. Bunu genel düşünece-ğiz. Yâni Allah adı anılmadan, Allah adına olmadan yapılan tüm hazırlıklar soframıza yemek diye sunulmuşsa bunları da asla yemeyeceğiz. Meselâ ne gibi? Meselâ yiyecek ki hazırlanması, oraya getirilmesi, bize ikram edilmesi konusunda Allah hakim değilse, Allah adına hareket edilmemişse, Allah'tan dolayı ikram edilmemişse onlar da yenmeyecektir. Düşünün ki önünüze getirilen yemeğin hazırlayıcısı onları hazırlama adına namazı terk etmişse. Düşünün ki namaza en-gel kazançların ürünü olan yemeklerse. Namaza, zikre, Kur'an, sünnete ayrılacak zamanların öldürücüsü olarak yapılan kazançların ürü-nü olan yemekler de Allah adına olmayan yemekler değil mi?

Evet fıskı anlattıktan sonra Rabbimiz fıskın kaynağı olan şeytanlara dikkat çekiyor. İnsanların sapmasında, fıska düşmesinde şeytanların en büyük rol oynadığını anlatıyor. Tüm günahlar şeytandan-dır. Şu anda yeryüzünde varolan kin, haset ve düşmanlıklar hep şeytandandır. Allah'ın kullarını zikirden, Rablerinin kitabını hatırlamak-tan, Kur'an ve sünnetle iştigalden alıkoyan şeytandır. İnsanları namazdan alıkoyan şeytandır. İnsanların Allah elçilerini Allah ve Rab olarak düşünmelerine sebep şeytandır. Îsâ'yı Allah makamına koyduran şeytandır. Veya müşriklere Allah'ın meleklerinin kızlar olduğunu düşündüren ve onları saptıran yine şeytandır. İnsanların karşısına Al-lah'tan

başka secde makamları çıkarıp onlara secde ettiren yine şeytandır. İnsanların karşısına Allah sisteminden başka sistemler çıkarıp insanların onlara kul köle olmasını öğütleyen yine şeytandır.

Unutmayalım ki bizi Allah'a kulluktan, bizi namazdan alıkoyan her şey şeytandır. Meselâ bir merkep kaybettin ve onu ararken namazın mı geçti? bilesin ki o merkep senin için şeytandır. Veya meselâ bir şey ki seni kine, düşmanlığa sevk ediyorsa o şey senin için şeytandır. Veya bir şey ki senin ilim öğrenmene, Kur'an ve sünneti tanımana engel oluyorsa, bu senin dükkanın olabilir, malın, mülkün, makamın, mesleğin, karın, kızın, arkadaşların olabilir bilesin ki bunlar se-nin şeytanındır.

Öyleyse aman şeytana dikkat edin! Zira unutmayın ki yeryüzünde sizlerin en büyük düşmanınız odur. Ve o şeytan:

Sizinle mücâdele etsinler diye kendi dostlarına vahiy ederler. Hem kafalarınızda, kalplerinizde, düşünce ve imanlarınızda şüphe ve sarsıntılar meydana getirmek, hem de kendi dostları sizinle mücâde-lelerini sürdürsünler için sürekli vahiyde bulunurlar. Evet şeytanlar, Allah'ın secde emrine kafa tutanlar, dostlarına, yardımcılarına, yeryü-zünde kendi misyonlarını üstlenmiş insanlara, iki ayaklı şeytanlara il-hamlarda bulunup süratlice onlara mesajlar ulaştırırlar. Haber merkezlerine, dostlarına, kendilerini dinleyenlere haberler gönderirler.

Eviniz şöyle olsun, ev tefrişleriniz şöyle olsun, perdeleriniz mobilyalarınız şöyle olsun, kazanmanız harcamanız şöyle olsun, eğitiminiz, hukukunuz şöyle olsun, oturmalarınız kalkmalarınız şöyle ol-sun, sofranızda şunlar şunlar bulunsun vs vs. dostlarına uygulasınlar diye sürekli vahiy ulaştırırlar.

Tıpkı Rabbinin peygamberine, hayatın şöyle şöyle olsun, şunları, şunları yap, ama şunlar şunlar haramdır diye vahiy gönderdiği gibi, bu Rabler de dostlarına, kullarına uygulanmak üzere vahiy gönderirler. Cebrâil ve Allah'ın Resulü nasıl ki Allah'tan gelen vahyi kendi aralarında birbirlerine tekrar ediyorlarsa, bu vahiy programlarını seyredenler de birbirlerine bu programları anlatıyorlar bugün. Ve Rasu-lullah'a gelen vahyi sahâbe birbirlerine nasıl aktarıp, birbirlerini nasıl bilgilendirmeye çalışıyorlarsa bugün bakıyoruz ki bu şeytan vahiylerini seyredenler de sabahleyin birbirlerine bu programları anlatıp duyuruyorlar. Seyrettin mi? Bu gece filan filana şöyle yaptı, filan filana şunu dedi diyerek şeytan vahiy programlarının gündem maddelerini bir-birlerine aktarıyorlar.

Âyetin nüzûl sebebiyle alâkalı âlimlerimiz bize şunu anlatır: Medineli yahudiler din konusunda, Allah konusunda ve peygamber bilgisi konusunda kendilerinin akıl hocası konumunda bulunan yahu-di bilginleri, yahudi

Hahamları Mekke'deki müşriklere vahiy aktarıyorlar, bilgi ulaştırıyorlardı. Diyorlardı ki sorun bakalım o Müslümanlara. Allah'ın öldürdüğü hayvanı niçin yemiyorlar da kendi kesip öldürdükleri hayvanları yiyorlar? Olacak şey midir bu? Allah'ın kesip öldürdüğü yenmiyor, insanların kesip öldürdüğü hayvanlar yeniyor diyerek onlara akıl vermeye çalışıyorlar, vahiy ulaştırmaya çalışıyorlardı. İşi mantık oyununa dökmeye çalışıyorlardı.

Ya da başka bir rivâyete göre İranlı Mecusiler ulaştırıyordu Mekkeli müşriklere bu vahyi. O dönemim şeytanları, yahudiler, hıris-tiyanlar ve Mecusiler vahy ediyorlardı dostlarına, peygamber karşı-sında mücâdeleyi sürdürsünler de Müslüman olmasınlar diye. Aman peygamber karşısında şöyle yapın, böyle davranın diye birlikte kararlar almaya çalışıyorlar ve birlikte hareket imkânları arıyorlardı dostlarıyla. Birlikte Müslümanlarla mücâdele ortamı arıyorlardı. Dostlarına Müslümanlarla mücâdele metotları ulaştırmaya çalışıyorlardı.

Bakıyoruz bu şeytanlar hiç değişmemiş. Bugün de bu insan ve cin şeytanlarının el ele vererek şu andaki yeryüzü Müslümanlarıyla mücâdelede birlikte hareket kararları alıyorlar. Müslümanları terörist ilân ederek birlikte terörle mücâdele kararları alıyorlar, anlaşmalar imzalıyorlar. Halkı Müslüman olan ülkelerdeki dostlarına, o Müslümanlarla mücâdeleye devam etsinler diye vahiyler ulaştırarak akıllar veriyorlar. Aman şu İslâmî gelişmeye dikkat edin! Aman şu hareketi ne yapıp, yapıp bastırın! Aman şunları, şunları yok edin! Kapatın! Susturun! diyerek onlara fikir babalığı ve şeytanlık yapmaya çalışıyorlar.

Ey Müslümanlar! Ey Allah vahyine mahzar olanlar! Eğer sizler size gelmiş Rabbinizin vahyi dururken bu vahyi bırakır da onlara kulak verir, onların vahiylerine kulak verir, onların yayınlarını izlemeye devam ederseniz, onlara itaat etmeye kalkışırsanız şunu kesinlikle unutmayın ki çaresiz siz de onlar gibi müşrik olmak zorunda kalırsınız, kalacaksınız diyor Rabbimiz. Aynen onlar gibi inanmaya, aynen onlar gibi düşünmeye ve aynen onlar gibi yaşamaya mecbur olacaksınız diyor Rabbimiz. Onların tarzı telakkilerini, onların hayat anlayışlarını, onların haram helâl anlayışlarını kabul ederek aynen onlar gibi şirke düşeceksiniz diyor Rabbimiz.

Evet ey Müslümanlar! Çok dikkat etmek zorundayız. Bu şey-tanların vahiylerine kulak veren Müslümanlar, gece gündüz bu şeytan vahiyleriyle ve yayınlarıyla beslenen Müslümanlar! Rabbimizin ifadesi gerçekten çok vahimdir. Onlar da aynen onlar gibi müşrik olmak zorunda kalacaklardır diyor. O zaman Allah için çok ciddi düşünmek zorundayız. Bu şeytan vahiylerini evlerimize bastırmamalıyız. Çoluk çocuğumuzu bu şeytan vahiylerinin eline bırakmamalıyız. Bununla beraber Allah vahyine de çok sıkı tutunmak

zorundayız. Tıpkı sihirbazların sihri karşısında vahye tutunup sihirlere kapılmaktan kurtulup zafere ulaşan Hz. Mûsâ gibi biz de bugün Kur'an'a çok ciddi sarılmak zorundayız. Eğer bu şeytan yayınlarına karşı kulaklarımızı çok iyi tıkar, Allah vahyine de çok iyi açarsak kesinlikle bilelim ki bu şeytanların bize karşı yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Biz Allah'ın vahyiyle donanırsak, vahiyle silahlanır ve biz güçlü olursak, güç kaynağıyla irtibat kurabilirsek tüm dünya şeytanlarının yapabilecekleri bir şey yoktur. Ama:
122. " Ölü iken kalbini diriltip, insanlar arasında yürürken önünü aydınlatacak bir nûr verdiğimiz kimsenin durumu, karanlıklarda kalıp çıkamayan kimsenin durumu gibi midir? Kâfirlere de, işledikleri güzel gösterilmiştir. "

Bir insan düşünün ki ölü. Bir insan düşünün ki ruhen ölü, bedenen ölü. Bir insan ki ruhtan, Allah'tan, peygamberden, kitaptan, vahiyden habersiz. Hayatı bilmiyor, mematı bilmiyor. Hayrını bilmiyor, şerrini bilmiyor. Yaptığı neye yarıyor, yapmadığı neye yarıyor farkında değildir. Allah diyor ki böyle ölü iken kendisine hidâyet vererek dirilttik. Yâni kâfirken Müslüman yaptık diyor. Artık dirilmiştir. Tıpkı kupkuru bir toprağın Rahmânın rahmetiyle dirilip canlandığı gibi. Artık vahyin, hidâyetin dirilttiği bu kişi Allah'ı tanıyor, kitabı tanıyor, peygamberi tanıyor, kendisini tanıyor, çevresini tanıyor hayatı tanıyor, ölümü tanıyor, varlık gayesini tanıyor.

Evet biz onu dirilttik ve bir de ayrıca ona bir nûr verdik. Ona rehberlik edecek, yaşadığı hayatta onun yolunu aydınlatacak, hayatı boyunca onu yalnız bırakmayacak bir kitap, bir peygamber verdik. Artık yaşadığı hayatta insanlar arasında o nûrla, o kitapla, o vahiyle yürüyor ve o nûr onu karanlıklar arasında bırakmayıp aydınlığa çıkarıyor. Nûr ile bakabiliyor çevresine. Nûr ile değerlendirebiliyor hadiseleri. Ne yaptığını, ne yapmadığını, yaptığının neye yaradığını, yapmadığının ne anlama geldiğini bilebiliyor. Lehine ve aleyhine olanların farkındadır. Çünkü artık nûru vardır onun. Nûr sahibidir. Nûrla bakabilmektedir artık. Farz edin ki evinizde bir anda elektrikler gitti ve karanlıkta kaldınız. O anı bir gözünüzün önüne getirin. Sonra bir mum buldunuz ve yaktınız. Bir anda etrafınız aydınlanıverdi. İşte böyle ölü iken vahiyle dirilttiğimiz, kâfirken hidâyetle Müslüman yaptığımız bu adam hiç karanlıkta kalan bir adamla bir olur mu?

Allah nûruyla aydınlanan, Allah nûruyla gören bir mü'min el-bette karanlıklar içinde bocalayan bir kâfir gibi olmayacaktır. Allah nûruyla aydınlanan mü'min yemek yerken hayrını şerrini görebile-cektir. Komşusuna bakınca ona karşı görevleri aklına gelecektir.

Âyet-i Kerimede iki insan tipi mukayese ediliyor. Erbab-ı ilim arasında sûrelerin, âyetlerin faziletleri, nüzûl hikmetleri hususunda bazı çalışmalar

olmuştur. Hattâ bu hususta insanlar bu sûre ile, bu âyetlerle meşgul olsunlar diye o sûre veya âyetler hususunda hadis uyduranlar bile olmuştur. Bizzat kendileri bunu itiraf etmişlerdir.

Abdullah İbni Mesud derki: Kur'an'da hiçbir âyet yok ki onun nerede? Kimler hakkında? Hangi hadise üzerine indiğini bilmiş ol-mayayım. Ümmetin bahri denilen bu büyük sahâbe hakkında Allah'ın Resulü dua etmişti de Allah onu dinde fakih yapmıştır.

Aslında Kur'an'daki âyetlerin tümü herhangi bir hadise üzerine inmemiştir. Ama bir çoğunun belli bir hadiseyle alâkalı olarak indiğini biliyoruz. Meselâ bir ifk hadisesi olmuştur. Rasulullah bir ay kadar beklemiş ve o hadiseyle alâkalı âyetler gelmiştir. Veya Ebu Leheb İslâm'a ve Rasulullah'a taş atmıştır da akabinde Tebbet sûresi gelmiştir. Veya bir kadın "Ümmü Cemil" Rasulullah'a gelip şeytanın seni unuttu demiştir de Duhâ sûresi gelmiştir. Veya Mekke'nin fethine dair bir âyet gelmiştir... Fakat Kur'an'da öyle âyetler vardır ki hiçbir hadise, hiçbir beklenti olmadan gelmiştir bu âyetler.

Nüzûl sebeplerini bilmek usul açısından o âyetlerin mânâla- rını anlamakta yardımcı olur. Ama bu âyet bunun için inmiştir, bu âyet sadece bu olayı aydınlatmak için gelmiştir dersek o âyeti o döneme, o vakaya hasretmiş ve gömmüş oluruz ki bu İslâm dışı bir anlayıştır. Zira o âyet o dönemde vuku bulmuş bir hadise üzerine inmiş olsa da kıyâmete kadar olabilecek benzer tüm olay ve insanları ilgilendirmektedir. İslâm bu şekilde inanmayı ve düşünmeyi gerektirir.

Meselâ Cenâb-ı Hak ilk emir olarak Kur'an'da Rasulullah'a oku demiştir. Rasulullah o gün okumuş ve kıyâmete kadar okunacaktır. Bu okuma emri sadece o dönemle veya sadece Rasulullah'ın şahsıyla alâkalı bir emir değil, kıyâmete kadar bizimle de ilgili bir emirdir. Yine Rasulullah'a Müzzemmil sûresinde kıyam emredilmiş, kı-yâmete kadar bu emir devam edecektir.

Bu âyette de iki nüzûl hikmeti anlatılır.

1- Birinci rivâyet Allah'ın Resulü Kâbe'nin avlusunda namaz kılarken Ebu Cehil bir devenin işkembesini onun omuzları üzerine koyar. Hz. Fatıma Rasulullah'ın omuzlarından onu kaldırabilmek için uğraşır. Durum Hz. Hamza'ya intikal edince Hz. Hamza, Ebu Cehili hırpalar ve bu hadise üzerine bu âyetler iner. Yâni bu rivâyete göre burada anlatılan ölü, Allah'ın Resulüne bu tür bir tavırda bulunan Ebu Cehildir, Allah'ın kendisini vahiyle dirilttiği de Allah'ın Resulüdür.

2- İkinci rivâyet ise şöyledir. Ammar ve Ömer'in İslâm'la dirilmesine mukabil Ebu Cehil'in ölümünü anlatır bu âyet denmiştir. Va-hiyle diyalog kuran birileri onunla dirilirken, ondan mahrum kalan bi-rilerinin ölülüğü anlatılıyor denmiş.

Kimin hakkında ve hangi olayla ilgili olursa olsun kıyâmete ka-dar âyet bize hitap etmektedir ve edecektir.

Ölü iken kalbini dirilttiğimiz adam, hiç karanlıkta kalan kim-seyle bir olur mu? dendikten sonra, bu insanın sıfatları sayılıyor ve deniliyor ki; biz ona bir nûr verdik de o nûrla insanların arasında yü-rüyor. Yâni bir insan düşünün ki önce ölüdür. Ama bu ölüm canın bedenden ayrılışı şeklinde bir ölüm değildir. Canları bedenlerindey-ken ölüdür bu kâfirler. Akif bunlar için namaz kıldığı caminin imâmına şöyle diyordu:

Hoca bunları canlı zannetme sakın. Bunlar meyyit-i müteharrike lerdir.

Kişi eğer vahiyle, Allah'la, peygamberle beraber değilse, Kur'-an'dan, peygamberden ve onun ashabından örnek alacak kadar onlarla yakınlık kurmuş değilse, Rasulullah'ın ve sahâbesinin tatbikatını bilmiyorsa ölüdür. Kur'an'dan ayrı kalması sebebiyle ölüdür o insan. Rasulullah'ın hayat veren çağrısına uymamışsa hayattan mahrumdur o insan. Çünkü Rabbimiz Enfâl sûresinde öyle diyordu:

"Ey inananlar! Allah ve Peygamber, sizi, hayat verecek şeye çağırdığı zaman icâbet edin."

(Enfâl 24)

Âyet-i kerimeden da anlıyoruz ki Allah ve Resulünün çağırdığı şey hayat veren şeydir ve ondan mahrum olanlar da ölüdür. Yine biliyoruz ki Kur'an'ın bir adı da ruhtur ve bu ruhla ilişkisi kesilmiş insan ölüdür. Zaten irtidat eden, Kur'an'la irtibatını kesen kişi ruh hakkını, hayatiyet hakkını kaybettiği için İslâm'da ölümü hakketmiş insandır. İşte böyle vahiyle, ruhla tanışamamış bir ölüyle, vahiyle dirilmiş kimse bir olur mu? diyor Rabbimiz. Nûr sahibi bir Müslüman ile bu nûrdan mahrum olan kâfir bir olur mu? Eline el feneri verilmiş ve onunla yürüyen bir adamla, karanlıkta el yordamıyla düşe kalka yürümeye çalışan insan hiç bir olur mu? Elbette bu ikisi bir olmayacaktır.

Kur'an ve sünnetle hareket eden, kitap ve sünnet nûruna sahip olan kişi meselâ evine bir misafir geldiği zaman hiç şaşırmaz. Çünkü elinde nûr var onun. Kur'an ve sünnete sorma imkânı vardır. Sorar kitaba, sorar peygambere: Ya Rasulallah ben bu misafirlerime ne ikrâm edeyim? Bunlara ne anlatayım? Nasıl davranayım? Allah'ın Resulü kendisine ne tarif ettiyse, nasıl tarif ettiyse veya Allah'ın Resulü hayatında evine gelen misafirlerine ne ikram ettiyse, nasıl ikram

ettiyse, nasıl davrandı ve neler anlattıysa onu aynen uygular olur biter. Eğer o kimse için Allah'ın Resulü yandaki odada gibi yakınsa, her an ona sorabilecek kadar onunla diyalog halindeyse, her an Kur'an'a sorabilecek kadar Kur'an'a yakınsa nûr sahibidir o ve hiç bir zorluk çekmeyecektir hayatında.

Ya da bir otobüste, trende, başka bir şehirde, çarşıda, pazarda, insanların içinde, tenhada, evinde, talebelerinin arasında bulunurken o anda Allah'ın kendisinden neler istediğini, o konumda Ra-sulullah ve ashabının nasıl davrandığını bilen bir kimseyle bilmeyen bir kimse hiç bir olur mu? Birisi çok rahat bu bildiğini uygularken, ötekisi ise o konumda şaşırıp kalacaktır. Birisinin önü ve arkası alabildiğine aydınlık, öbürü ise karanlıklar içindedir.

İşte iki insan tipi duruyor karşımızda. Birisi nûr sahibi, Kur'an sahibi, diğeri zulmetler içinde bocalamaktadır. Bu iki insan tipini ha-yatımız boyunca hep karşımızda canlı tutmak zorundayız. Meselâ birisiyle karşılaştık diyelim. Ne diyeceğiz bu adama? Yâni değeri ne-dir bu adamın? Ne cins bir adamdır bu? Kaç çocuğu var? Kaç evi, kaç arabası var? Parası, Markı, Doları var mı? Diploması, doktorası var mı? Mesleği, makamı, mansıbı var mı? Adamın değerlendirilme-sinde kesinlikle ölçü bunlar değildir. Peki neymiş o zaman değerlen-dirme ölçüsü? Ölçü, bu adam nûrdan mı, yoksa zulmetten yana mı? Nûr ashabından mı? Yoksa zulümat ashabından mı bu adam? Vahyi tanıyan, vahiyle hareket bir mü'min mi? Yoksa vahiyden habersiz ha-reket etmeye çalışan birisi mi? İşte bir adamın değerlendirilmesinde ölçü budur. Buna göre Ebu Cehiller, Nemrutlar, Firavunlar, tüm kâfirler, kitaptan habersiz yaşayanlar ve kıyâmete kadar bunların karakterlerini taşıyanlar karanlıkta kalmış zulmet ashabındandırlar. Ama vahiyle hareket eden, nûrla yürüyen, tüm peygamberler ve peygamber yolunun yolcusu olan mü'minler de nûrla hareket eden aydınlık dünyasının üyeleridir.

Bir Ömer vardı ölü. Hayatiyeti yok. Zulmette kalmış ve sanki kendi kendisini öldürmüş, kendi kendisini boğmuş. Allah'ın kendisini yeryüzünde insan diye, halife diye, ahseni takvim üzere yarattığı insanlık özelliklerinden bir eser bırakmamış üzerinde. Esfeli safiline sü-rüklemiş kendisini. Ama böyle ölümün şahikasına doğru giderken Al-lah'ın vahyine gönül vermiş, Allah ve Resulünün kendisini kendisine hayat vermek üzere çağırdığı hidâyeti kabul etmiş ve diriltmiş. Ölüden diriyi, diriden de ölüyü çıkaran Rabbimiz onu hidâyetiyle diriltivermiş. Ama bir de Ebu Cehil veya her devirde bulunan Ebu Cehilleri düşünün ki bunlar zulmetler içindedirler.

Evet, buraya kadar söylediklerimizi bir özetleyelim inşallah. Allah'ın ölü iken diriltip kendisine nur verdiği ve onurla insanlar arasında gezen bir adam ve zulümat içinde, karanlıklar içinde ve de ondan çıkış imkânını da kaybetmiş bir adam düşünün. Bu iki insan hiçbir olur mu? Allah'ın kendisine nur verdiği ve o

nurla insanlar arasında gezen bir kişi. Demek ki ölü ve diri mü'min ve kâfir olarak vasfedi-liyor. Diri mü'min, ölü de kâfirdir. Öyleyse ne dersiniz? Kur'an ve sünnetle dirilmek, iman ve İslâm'la dirilmek konusunda; hayır ben başka şeylerle diriyim diyebilenler de çıkacak mı? Desinler, aslında zifiri karanlıktadırlar onlar ve oradan da çıkma imkânları da yoktur onların. Ama diri olabilmek, diri kalabilmek için Allah'ın verdiği nur ile, yâni iman ile, Kur'an ile gezmek, insanlar arasında yürümek, insanlar arasında görünmek, görüntülenmek, insanlara bunu göstermek, duyurmak, anlatmak gerekmektedir. Yâni bir insana Allah nur lütfedecek, Kur'an bilgisi, iman ışığı verecek, kitapla imanla tanışacak, lâkin eğer o kişi bununla insanlar arasında gezip dolaşmaz, insanlara bunu göstermez, tanıtmaz, öğretmez ve yansıtmazsa, bilelim ki o zaman kendisine verilen bu nurun faydasını göremeyecektir. Öyleyse haydi Allah'ın bize verdiği bu nurla insanlara koşalım. Karanlıkta kalmış insanların dünyalarını aydınlatmak üzere bir tebliğ faaliyetinin içine girelim de bu nurdan istifade etmiş olanlardan olalım Allah'ın izniyle.

Peki burada bir soru hatırımıza geliyor. Aydınlıkta yaşamak dururken, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın vahyiyle dünyasını da âhiretini de aydınlatmak varken, bu imkân herkes için geçerliyken acaba bu insanlar neden karanlıklar içinde kalmayı tercih ediyorlar? Neden ha-yatlarını zehir zindan etmeden yana oylarını kullanıyorlar?

İşte böyle. Çünkü biz kâfirlere amellerini süslü gösterdik. Kâ-firlere, müşriklere amelleri süslü gösterilmiştir. Daha önceki âyetin tefsirinde bu anlatılmıştı. Şeytan onlara amellerini süslü göstermektedir. Adamlar hayatlarını güzel görüyorlar, tüm yaptıklarını iyi görüyorlar. Yollarını yol kabul ediyorlar. Bundan daha güzel bir hayat olmaz diyorlar. Bizim yolumuzdan, bizim hayatımızdan, bizim yaşantımızdan daha iyisi olmaz diyorlar. Ve böylece kendilerinden emin olarak Allah'ın dinini, Allah'ın yolunu kabule yanaşmıyorlar. Pislik içinde yaşıyorlar ama bunu çok güzel bir hayat zannediyorlar. Oysa Allah beğenmedikten sonra bizim amellerimizi beğenmemizin ne anlamı olacak da? Allah beğenmedikten sonra bizim beğenmeye ne hakkımız var?

123. "Bunun gibi, her kasabanın bir takım ileri gelen-lerini orada hile yapan suçlular kıldık. Oysa yalnız kendilerine hile yaparlar da farkına varmazlar."

İşte böylece biz her bir karye, her bir kasaba, her bir şehir, her bir kent için o şehrin mücrimlerini yarattık. Her bir şehre müc-rimlerin büyüklerini egemen kıldık. Her memleketin ekabirlerini müc-rimlerden kıldık. Her bir beldenin ileri gelenlerini zulmedenler kıldık. Orada hile yapıp, dümenlerle kirli işler çevirsinler diye. Her bir bel-dede kendilerinde renk gören, kendilerini bir şey zanneden, ben de, biz de biliriz! Biz de yaparız! Bizim de fikrimiz var! Bizim de ege-menliğimiz var! Egemenlik bizdedir! Hâkimiyet bizdedir! Biz istedi-ğimizi yaparız! diyen azgınlar kılarız. Orada tuzak kursunlar diye, orada

insanlara zulmetsinler diye, zarar versinler diye, onları taciz etsinler diye müsaade ettik onlara diyor Rabbimiz.

Onlar orada düzen kurarlar, plan proje yaparlar. Ancak onlar farkına varmadıkları halde kendilerine tuzak kurarlar. Kuyu kazarlar, kendilerine kazarlar. Sanki Allah bu tür insanlara diyor ki; haydi buyurun, istediğiniz plan ve projeyi yapın, nasıl isterseniz öylece yapın, size imkân ve fırsat veriyorum diyor. Ama onlar bu yapıp ettikleriyle ancak kendilerine ederler, kendi aleyhlerine hareket ederler. Peygambere, müslümanlara ve İslâm'a hiçbir şey yapamazlar. Peki acaba Kur'an'la beraber olan insanlar düşünüyor mu? Söyleyin, sizin bu Kur'an'la beraberliğiniz, Allah'la beraberliğiniz konusunda acaba bu insanlar etkili olmuşlar mı? Yâni acaba bu adamlar böyle plan program yaptılar da onun için mi müslümanlar Allah ve peygamberden uzaklaştılar? Kimileri hep böyle yorumlayarak ucuzculuğa gitseler de ben öyle olduğunu zannetmiyorum. Zaten eğer ben müslümanım di-yenler zaten Müslümanlığın temel kitabı olan Kur'an'la beraberliklerini bırakmışlarsa bu, benim anladığım şeytan ve dostlarının plan ve projelerinden kaynaklanmıyor. Çünkü işte Rabbimiz öyle diyor; onlar ancak kendi kendilerine plan ve projeler kurabilirler, ancak kendi ken-dilerini batırırlar, ancak kendi kendilerini saptırırlar, ama Kur'an'la beraber olanlara karşı yapabilecekleri hiçbir şeyleri yoktur. Allah'ın kitabıyla birlikte olmak isteyenlere ne şeytanlar, ne azgınlar, ne büyükler, ne küçükler bir zarar veremeyecektir.

Garip değil mi? Bugün tüm köylerde, tüm kasabalarda, tüm şehirlerde, tüm yerleşim birimlerinde bu tür mücrimleri görürsünüz. Demek ki bunları egemen konuma getiren, onlara bu imkânı veren de yine Allah'tır. Onların suçluluklarını, onların tüm zulüm ve yolsuzluk-larını onaylayan da Allah'tır. Allah bunlara dokunmuyor ki böylece bu mücrimler diğer insanlar için bir imtihan konusu, bir denenme vesilesi olsunlar. Böylece anlıyoruz ki hem bu mücrimler, hem de onların zulümlerine maruz kalan diğer insanlar imtihan edilmektedirler.

Ama âyetin ifadesiyle söyleyelim: Hem bu Allah'ın kendilerine imkân verip güçlü konuma getirdiği mücrimler, hem de onların zulümlerini sineye çekmiş, onların zulümlerini bertaraf etmeyi hatırlarından bile geçiremeyecek kadar onlara boyun bükmüş zavallı insanlar, her iki taraf da kendi kuyularını kazıyorlar. Her iki taraf da kendilerine tuzak hazırlıyorlar. Her iki taraf da kendilerine yazık ediyorlar. Her iki taraf da kendilerine zarar veriyorlar, zulmediyorlar. Her iki taraf da sonunda kendilerine ediyorlar ama bunu bilmiyorlar. Zulmeden zâlimler de zâlimlerin zulümlerine boyun büküp bunu sineye çeken mazlumlar da kendi kendilerine zulmediyorlar. Ama şuurları da olmadığı için bunu anlayamıyorlar diyor Rabbimiz.

Öyle değil mi? Bir memleket insanı Allah'tan, Allah'ın kitabından, Allah'ın elçisinden ve Allah'ın kendileri için gönderdiği hayat programından uzaklaşarak zâlim durumuna gelirlerse elbette Cenâb-ı Hak zulme hak kazanan bu insanlar için bu zâlimleri görevlendirir. Düşününki filan adam Konya'da insanlara zulmediyor, insanların haklarını gasp ediyor, nefes aldırmıyor, yoldan geçirtmiyor. Peki nedenmiş bu? Neden var o adamlar? Neden zulmedebiliyor bu adamlar bu insanlara? Zira bu insanlar onları büyük görüyorlar da ondan. Onları takmayıverseler, onları saymayıverseler, onların üzerlerinde en küçük bir tasallutları olmayacak. Ama berikiler onları adam yerine koydukları için, hattâ adam yerine koymaktan da öte onları yasa koyucu tanrılar bilip, Allah'ı ikinci plana attıkları için Allah da onları bunlara musallat etmektedir. Hani Rasulullah'a ait olduğunu söyledikleri bir hadis vardı.

Zâlim Allah'ın kılıcıdır, Allah onun vasıtasıyla kullarından intikam alır. Ama sonunda iş kılıcın, yâni zâlimin kendisine gelir ve bizzat Allah da ondan intikam alır.

Bilhassa şirk sistemlerinde, şirk ülkelerinde Allah'ın hakimi-yetini reddedip, Allah'ın kanunlarını reddedip Allah'tan başkalarının kanunlarını yasallaştıran ve bu tanrılara kulluk etmeye çalışan tüm demokratik ülkelerde, onların büyüklerini mücrimlerden kılıyor Rab-bimiz. Allah'ı hayatlarından kovmaya çalışan bu ülke insanlarının ba-şına bu tür zâlimleri musallat ediyor. Şirk toplumlarının vazgeçilmez özelliğidir bu. Allah'ın hakim olmadığı devletlerin en üst kademele-rinde bu tür mücrimler vardır. Hep zâlim insanlardır onların reisleri. Çalan, çırpan, soyan, sömüren, zulmeden insan tipleridir onların tepelerindekiler. Ama hem bu adamlar, hem de bu tür insanlara egemenlik hakkı tanıyarak onları tanrılaştıranlar -zavallı insanlar- kendi kendilerine tuzak kurmaktadırlar. İşte zâlim bir Âd kavmi, işte zâlim bir Semûd, işte Eyke'liler, işte bir Nuh kavmi. Ve bu zâlimlerin karşılarında hep ezilen bir Müslümanlar topluluğu. Sonunda bakın görün ki bu zâlimlerin hepsi kahrolup gitmişler ve geride bir avuç Müslüman ve peygamberler kalmışlardır.

Bakın bu mücrimler ve de bu mücrimlerin gönüllü kulları ne derlermiş:
124. "Onlara bir âyet geldiği zaman, "Allah'ın peygamberlerine verilen bize de verilmedikçe inanmayız" derler. Allah, peygamberliğini vereceği kimseyi daha iyi bilir. Suç işleyenlere Allah katından bir aşağılık ve hilelerinden ötürü de şiddetli bir azap erişecektir"

Kendilerine bir âyet geldiği zaman, kendilerine âyetler geldiği zaman, Allah'ın elçileri kendilerine Allah'ın âyetlerini getirip duyur-dukları zaman derler ki bu adâletsizliktir! Olmaz böyle şey! Allah pey-gambere ne göndermişse bize de aynısını göndermek zorundadır! Peygamberlerine gönderdiklerinden bize de göndermedikçe biz kesinlikle ona inanmayacağız! Peygambere ne

gönderdiyse? Vahiy mi geliyordu onlara? Bize de gelmedikçe, melek mi iniyordu onlara? Bi-ze de indirilmedikçe, Allah'la mı konuşuyorlardı o peygamberler? Biz de onunla konuşmadıkça, kitap mı okuyorlardı onlar? Biz de aynısını okumadıkça kesinlikle biz ona inanmayacağız. Yâni hakka inanmama konusunda kendilerine bir haklılık payesi çıkarmak istemektedirler. Madem ki Allah'ın elçilerine gelenler bize gelmedi, mademki Allah elçilerini bizden ayırmıştır, o halde varsın o elçiler ona inansın biz de ona iman etmemekte haklıyız demeye çalışıyorlardı. Allah'a, Allah'ın elçilerine, Allah'ın kitaplarına inanmayışlarına kılıf bulmaya çalışıyorlar hainler. Güya böylece kendilerini sorumluluktan kurtarmaya çalışıyorlar. Eh ne yapalım? Allah'ın elçilerine gelenler bize de gelseydi biz de inanırdık diyorlar.

Halbuki ne fark edecek de? Ha kendilerine gelmiş vahiy, ha da kendi içlerinden birisine gelmiş, ne fark eder? Bu neyi değiştirecek de? Zaten gerçek mânâda vahyi bilselerdi bunu asla diyemezlerdi. Değil mi ki o mesaj peygamberler tarafından kendilerine ulaştırılmıştır. Allahu Teâlâ yeryüzünde herkesi peygamber seçecek ve herkese ayrı ayrı vahiy gönderecek değildi ya. İnsanlardan birisini bu konuda odak nokta seçip onların tamamının hayatına karışmak üzere vahyini ulaştırmıştır.

Bunu tarih boyunca hep istediler Allah elçilerinden. Her dönem toplumu peygamberlerinden istediler bunu. Ama bakıyoruz günümüz insanları bunu istemekle beraber farklı şeyler de istiyorlar. Eh o bir peygamberdi ve elbette öyle yapmak zorundaydı, biz peygamber miyiz ki bunları, bunları yapalım? diyorlar. Biz peygamber miyiz ki ümmet kayıralım? Biz peygamber miyiz ki namaz kılalım? Biz peygamber miyiz ki bu şekilde giyinelim? Biz peygamber miyiz ki sürekli kitapla beraber olalım? Efendim elbette o peygamberdi. Elbette onlar sahâbeydi. Biz sahâbe miyiz ki onlar gibi olalım? Efendim elbette o İmâm Ebu Hanife idi. Elbette o İmam Şafii'ydi. Biz nasıl onlar gibi olabiliriz? Onlar Osmanlıydı, onlar Selçukluydu. Veya işte efendim biz hafız değiliz ki, biz İmam Hatip mezunu, biz İlâhiyat mezunu değiliz ki, biz din dersi öğretmeni değiliz ki vs. vs.

Evet diyorlar ki onlar peygamberdi biz peygamber değiliz. Peygamberlik bekliyorlar beyefendiler. Kendilerinin de peygamber ol-malarını, kendilerine de vahiy gönderilmesini bekliyorlar. Öyle olursa biz de inanacağız diyorlar. Ama kesinlikle dertleri iman değil bu itiraz-da bulunanların. Dertleri kendilerini iman sorumluluğundan kurtarabilmek için mugalata yapıyorlar alçaklar.

Bunu diyen insanlara şunu sormak lâzım: Peki acaba Allah'ın kendilerini elçi seçip vahiy gönderdiği peygamberler kendilerine gelen bu vahiyler konusunda sizden farklı mıdırlar? Bu peygamberlerin sizden farklı bir yönleri var mı bu konuda? Acaba bu peygamberler ken-dilerine âyet gelmiş diye,

kendilerine vahiy gelmiş diye torpilli olarak bu âyetleri yaşamadan, bu vahye teslim olmadan sorgusuz sualsiz direk cennete mi gidecekler? Siz peygambersiniz, siz bunlardan sorumlu değilsiniz, siz direk cennete gideceksiniz diye bu peygamber-lerin getirdiği âyetlerin içinde bir tek âyet gördünüz mü? Hayır. Onlar da tıpkı sizler gibi kendilerine gelen bu âyetlerin ortaya koyduğu kulluğu icra etmekle mükellef değiller mi? Yâni sizler tarih boyunca Allah'ın göndermiş olduğu bu peygamberlerden hiç birisinin diğer insanlardan farklı bir hayat yaşadığını gördünüz mü? Bu insanların sorumlu olduğu kulluğu terk eden bir tek peygamber gösterebilir misiniz? Bu peygamberler kendileri elçi seçilmişler, kendilerine vahiy gelmiş diye kulluk yapmadan direk cennete gidecekler de öteki insanlar cennete gitmeyecekler mi? Bunu mu demek istiyorsunuz? Ne demek istiyor-sunuz siz?

Halbuki iman konusunda, kulluk konusunda, cennet ve ce-hennem konusunda peygamberlerin diğer mü'minlerden hiçbir fark-ları yoktur. Yâni Allah bizi de elçi seçseydi, bize de vahiy gönder-seydi o zaman biz de inanırdık demeye çalışıyorsunuz. Halbuki siz de biliyor ve kabul ediyorsunuz ki Allah'ın peygamberleri hepimizden çok Allah'a kulluk yaptılar, Allah'a, Allah'ın arzularına, Allah'ın yasalarına ters düşme konusunda hepimizden daha çok Allah'tan korktular. Yeryüzünde en tavizsiz, en halis, en ciddi bir hayatı ve kulluğu ilk önce onlar ortaya koydular. En güzel biçimde yeryüzünde kulluk örneğini onlar sergileyip bize gösterdiler. Tüm toplumları, tüm çevreleri getirdikleri vahiyden vazgeçseler bile, yan çizseler bile onlar yeryüzünde asla Rablerine kulluktan ve Rablerinin emirlerini yerine getirmekten vazgeçmediler. Toplumlarının yalanlamalarına, çevrelerinin alaylarına, akrabalarının dışlamalarına kahramanca göğüs gerdiler. Söyleyin bakalım şimdi, peygamberlik bekleyen sizler bunların milyonda birine katlanabilecek misiniz? Böyle bir kulluk yapmaya hazır mısınız?

Onlar böyle yaşadılar. Eğer bizler de onların sarıldıkları kitaba, onların uyguladıkları mesaja, onların gerçekleştirdikleri kulluğa yönelir ve tıpkı onlar gibi Rabbimizin istediği bir hayatı yaşamaya çalışırsak kesinlikle bilelim ki biz de onların ulaştıkları makamlara ulaşacak, onların gittikleri cennetlere gideceğiz demektir. Ve hiç birimizin niye onlara vahiy geliyor da bize gelmiyor diye kendimizi sorumluluktan kurtarmaya hakkımız da yoktur.

Rabbimiz bu risâletini, peygamberliğini kime vereceğini, bu nîmetini kime lütfedeceğini en iyi bilendir. Hangi peygambere ne tür âyetler göndereceğini de elbette en iyi bilendir. Hiç kimsenin ne bu konuda, ne de diğer konularda Allah'a akıl vermeye, Ona yol göstermeye hakkı da, yetkisi de yoktur.

Şunu da unutmayalım ki bu şekilde Allah'a kafa tutan, Allah elçilerine karşı gelen, Allah'ın takdirini ve yasalarını beğenmeyen kimselere bu

hilelerinden ve kirli işlerinden dolayı, bu küstahça karıştırdıkları haltlarından dolayı, bu dalaverelerle insanları Allah yolundan uzaklaştırdıkları ve saptırdıklarından dolayı alçaklık gelecektir. Bunlar yeryüzünde alçaklığın mahkumu olacaklar. Allah gururlarını kıracak ve alçaldıkça alçalacaklar alçaklar. Ama tabi bütün bunlar kendi yapıp ettiklerinden kaynaklanıyor.

Terbiyesiz herifler, peygambere gelen bize de gelmeli diyor-lar. Ya da bizim istediğimiz cinsten âyetler gelmeli diyorlar. Daha önceki peygamberlere gönderilen özel mûcizeler gelmeli. Musa aley-hisselâmın elindeki taştan su çıkaran, isteyince yılan olan, vurunca denizi yaran Âsâ, Sâlih aleyhisselâmın devesi bize de gelmedikçe di-yorlar. Bir de tamam inanalım, ama o peygambere verilenler bize de verilsin. Yâni bu mesaj bizim de olsun, Allah neden bir tek ona gönderiyor? Bize de bir peygamberlik versin, bize de kitap versin diyor-lar. Peygamber olma sevdasına kapılıyor hainler. İnsanların bu mantıkla imandan yüz çevirdiklerini Rabbimiz bize Müddessir sûresinde de anlatıyordu.

“Hayır; her biri önüne açılıvermiş sahifeler verilmesini isterler.”
(Müddessir 52)

İsterler ki her birerine verilmiş özel kitapları olsun. Yâni herkes peygamber olsun. Hayır hayır bunların derdi her birerinin önüne açılmış sahifeleri, kitapları olsun isterler. Hepsinin kendilerine mahsus kitapları olsun isterler. Yâni bunlar hepsi peygamber olsun isterler. Hepsine ayrı ayrı birer kitap verilsin, hepsinin kendilerine mahsus kitapları olsun isterler. Hepsi kendilerinin özel kitapları olsun ve hepsi de kendi kitaplarına bakarak Allah’ın istediği budur! Allah’ın muradı budur! Benim kitapta böyle deniyor! Ben bunu kitabımdan böyle anladım! demek isterler. Dolayısıyla benim anlayışım doğrudur! Benim düşüncem, benim metodum, benim dinim, benim yaşadığım hayat doğrudur! Kesin doğrudur! diyecekler, hiç kimseye bağımlı olmayacaklar. Peygamber bu âyeti nasıl anlamış, sahabe nasıl anlamış bu hiç önemli değil, önemli olan kendi kitaplarından kendi anladıkları olsun isterler. Yâni Allah’ın istediklerini kendi istedikleri gibi yorumlayacaklar ve keyiflerine göre bir din yaşayacaklar.

Galiba Peygamberi ve onun sünnetini diskalifiye etmeye çalışanların çabası da bu gibi görünüyor değil mi? Yâni Kur’an’ı peygam-berin kitabı, peygambere gelen kitap, peygamberin anlayıp yaşadığı, peygamberin anlayıp uyguladığı, örneklediği bir kitap olmaktan çıkarıp kendilerince anlamak istiyorlar. Çünkü Kur’an’ı peygamberin kitabı, peygamberin anlayıp yorumladığı kitap olarak kabul edip peygam-bere bağımlı anlamaya çalıştıkları zaman düşüncelerine, anlayışlarına peygamberî bir sınır gelecektir. Kitabı peygamberin anladığı gibi anlamak, peygamberin uyguladığı gibi pratikte uygulamak zorunda kalacaklar. O zaman hayatlarına yasaklar gelecek, onun anlayışının dışına çıkamayacaklar ve daha bir Müslümanca yaşamak zorunda

kalacaklar. Ama peygamberi ve peygamberin sünnetini, peygamberin anlayışını, peygamberin uygulamalarını diskalifiye ederek Kur'an'ı peygambere bağımlı olmadan anlamaya çalıştılar mı, kendi istedikleri gibi âyetleri yorumlama imkânları olacak, kendi arzularına göre onu yorumlama imkânı bulmuş olacaklar. İşte peygamberi ve onun sünnetini silmek isteyenlerin tek derdi budur. İstiyorlar ki ben benim kitabımdan bunu anladım. Benim kitapta bunlar var. Ben böyle anladım, beni başkası bağlamaz diyecekler ve keyiflerine uygun bir hayat yaşama imkânı bulabilecekler.

Ama sûrede bu âyetin hemen arkasından deniyor ki, hayır hayır, öyle değil:

"Hayır; daha doğrusu âhiretten korkmazlar."
(Müddessir 53)

Hayır hayır! Onların yarın endişeleri yok. Hesap kitap dertleri yok onların. Âhiret endişeleri yok onların da ondan. Peygamberi kenara aldılar mı artık Kur'an'ı, dini istedikleri gibi yorumlayacaklar, istedikleri gibi bir hayat yaşayacaklar. Kendileri dine değil, dini kendilerine uyduracaklar, dertleri budur adamların. Ama âhirette soracağız onlara bunun hesabını diyor Rabbimiz. Allah'ın şöyle bir yasasını ar-tık öğrenme zamanı gelmiştir:
125. "Allah kimi doğru yola koymak isterse onun kalbini İslâmîyet'e açar, kimi de saptırmak isterse, göğe yükseliyormuş gibi, kalbini dar ve sıkıntılı kılar. Allah böylece, inanmayanları küfür bataklığında bırakır."

Rabbimiz En'âm sûresinin bu bölümünde kendi yardımının, kendi hidâyetinin ve yol göstermesinin bizim irademize bağlı olduğu-nu anlatır.

Allah kimi hidâyet etmek isterse, kim hür iradesiyle hidâyeti talep eder de Allah da onu hidâyette devamlı kılmak isterse onun göğsünü, onun kalbini İslâm'a genişletir. Onun sadrını İslâm'a açıverir. Dikkat ederseniz bu âyet-i kerimesinde Rabbimiz hidâyet ve dalâletin kanununu, iman ve küfrün yasasını anlatır. Elbette ki bunun ikisi de Allah'a aittir. Hidâyet de, dalâlet de, iman da, küfür de Rabbimize aittir. Peki o zaman burada hatırımıza bir soru geliyor. Madem ki hidâyet de, dalâlet de Allah'a aittir, o halde biz niye hep hidâyet isti-yoruz Allah'tan? Çünkü kimin hidâyette, kimin de dalâlette kalıcı olduğu belli olmadığı için biz sürekli Rabbimizden bunu istemek zorundayız. Yâni bugün hidâyette olsak bile, yarın bu durumu koruyup ko-ruyamayacağımız belli olmadığı için sürekli istiyoruz bunu Allah'tan.

Rabbimiz bizi yaratmış, bizim karşımıza iki yol çıkarmış. Birisi küfür yolu, ötekisi de iman yolu. Birisi hidâyet, ötekisi de dalâlet. İnsanların önünde bu yolların ikisi de açıktır. İradelerinde serbest bırakılan tüm insanlar iman ya da küfür, hak ya da bâtıl, hidâyet ya da dalâlet bu ikisinden birini seçebilme

özelliğinde yaratılmışlardır. İnsanı ahsen-i takvim üzere yaratan Rabbimiz bu insana aynı zamanda bu ahseni takvim üzere kalmasının devamlı olmadığını, esfel-i safiline de yuvarlanabileceğini vurgular kitabında. Bu durum kişinin kendi hür iradesine bırakılmıştır. Ama şurasını da asla unutmamalıyız ki insana verilen bu irade de onun tekvini iradesinin bir tecellisidir.

Tabi burada kulun hür iradesiyle tercihinin bu işte etkili olduğunu net anlatan âyetler var kitabımızda. Onlardan birisi Zümer sûresindedir:

"Allah kimin kalbini İslâm'a açmışsa, o, Rabbi katından bir nûr üzere olmaz mı? Kalpleri Allah'ı anmak hususunda katılaşmış olanlara yazıklar olsun; işte bunlar apaçık sapıklıktadırlar."
(Zümer 22)

Rabbimiz burada iki insan tipini ortaya koyarak karşılaştırma yapıyor. Allah o kişinin sadrını, kalbini İslâm'a açtırmış ve de bu insan Rabbinden bir nûr üzeredir. Aklı, kalbi, duyuları İslâm'la dolmuştur. İçi, dışı nûrla, aydınlıkla dolmuş ve Rabbinin istediği bir düşünceye, bir imana, bir hayata kavuşmuştur. Evet böyle bir insan tipi var karşımızda. Allah'a yönelmiş, Allah'ın diniyle hoşnut olmuş, Allah'ın dininden razı olmuş. Gönlünde büyük bir ferahlık, büyük bir zevk var. Sadrı İslâm'a açılmış, eline de nûr olan bir kitap almış, nûr olan kitaba kanaat getirmiş, kitaba iman etmiş, kalbi onu benimsemiş, bu nûrla duyuyor, bu nûrla düşünüyor, bu nûrla yürüyor, bu nûrla hareket ediyor.

Bir ikinci insan tipi daha ortaya koyuyor Rabbimiz. Bu insan da kalbi katılaşmış, İslâm'ı görmek, tanımak istememiş. Allah'ın âyetlerine gözlerini, kulaklarını, kalbini kapamış, zikri duymak istememiş, kalbi Allah'ın âyetlerine karşı kasıldıkça kasılmış. Yâni aslında bu adamların kalpleri Allah'ın şu metluv âyetlerini duydukça, Allah'ın meşhûd âyetlerini gördükçe değişmek istiyor, ama adamlar kalplerini kasıyorlar, kalplerini katılaştırıyorlar, değişmesine, tavır almasına im-kân vermiyorlar. Yâni her insanın içinde, kalbinde Allah'a yekîn bir bilgi vardır. Ama bu insanlar kendilerinde var olan Allah kendilerine hatırlatıldığı zaman ister istemez kalpleri bundan etkilenip tavır alıyor. İşte Allah'ın âyetlerinin kalplerinde meydana getirdiği tesiri yok etmek için kasılıp geri çekiyorlar, kasıyorlar. Gerçekten bir şeyler anladıkları halde karşı çıkanlara yazıklar olsun. Kalplerindeki bu kasılmayı aslında dışarıdan da, gözlerinden de, burun kıvırmalarından da anlamak, gözlemlemek mümkündür.

Demek ki insanın kendi iradesi sonucu göksün İslâm'a açılması hidâyet, daralması, kapanması, sıkışması da dalâletle birlik ifa-de ediliyor. Ve yine bir insanın göksünün İslâm'a açılması, o insanın; bana hidâyet ve ya Rabbi diye Allah'a gitmesine, müracaat etmesine bağlıdır. Bütün Kur'an sanki bunu bize ısrarla anlatır. Çünkü âdil bir Allah'a iman ediyoruz.

Öyleyse işi fazla karıştırmadan söyleyeyim Cenâb-ı Hak kimin hidâyetini dilerse, yâni kim kendisi hakkında kendi hür iradesiyle hidâyeti diler, hidâyeti tercih eder de Allah da onun hakkında onu ya-ratmayı murat buyurursa, işte onun sadrını İslâm'a açar. Öyleyse unutmayalım ki insan önce kendisi dileyecek bunu Allah da yara-tacak. Yâni meselâ ben kendi hakkımda hür irademle dalâleti dileye-ceğim, küfrü tercih edeceğim Allah da bunun tamamen aksine benim hakkımda hidâyet dileyip benim için hidâyet yaratacak, olmaz böyle şey. Veya ben kendi hakkımda hidâyet dileyeceğim, onu isteyeceğim Allah da benim bu isteğimin zıddına benim için dalâlet yaratacak olmaz bu. Evet Allah bizim için hidâyetten yanadır, Allah bizim için hidâyetten razıdır, dalâletten asla razı değildir, ama dünyada imtihan yasası gereği biz ne istersek onu yaratıyor Rabbimiz.

Eğer bizi bizden çok seven, bizi bizden çok düşünen ve bize bizden daha çok merhamet eden olmasaydı Rabbimiz Ona isyan içinde olan biz kullarına tekrar be tekrar affedip peygamberler gön-dermezdi. Bundan anlıyoruz ki Rabbimiz bizim hidâyetimizi, hidâyette kalmamızı dilemektedir. Allah imandan razıdır hidâyetten razıdır, küfürden ve dalâletten asla razı değildir, ama yine de kulları isteyince bunların her ikisini de yaratan Odur. Yâni Rabbimiz hidâyet isteyenlere hidâyet lütfeder de, hidâyet lütfetmek istediklerinin kalbine İslâm'a bir inşirah verir. Bunun peygamber planında düşünülmesi İnşirâh sûresinin anlaşılmasına bağlıdır:

"Ey Muhammed! Senin gönlünü açmadık mı? Belini büken yükünü üzerinden almadık mı?

Resûlullah efendimize bir lütuftan söz ediyor bu sûre. Senin göksüne bir inşirah, bir ferahlık, bir açıklık vermedik mi? Senin kemiklerini kıracak bir yükün vardı da onu sırtından alıp indirmedik mi? Seni gündemde tutma gereğini ortaya koymadık mı diye devam eder sûre. İşte Resûlullah efendimiz görevinin başında böyle bir nimete nail oldu. Musa aleyhisselâm da Medyen'den dönerken Tur'un eteklerinde giderken gördüğü bir ateşe yöneldi, ama Allah orada ona vahyini gönderme ortamı hazırlamıştı. Hidâyet etme imkânı hazırlamıştı. Orada Rabbiyle konuşurken dedi ki Musa aleyhisselâm; ya Rabbi benim göksüme genişlik ver ve işimde de kolaylık lütfediver. Sanki isteyen kullarına diyor ki Rabbimiz; kulum, sen istedin, al öyleyse buyur deyiveriyor. Artık senin kalbin, kafan, benliğin, aklın, her şeyin İslâm'a açılacak, İslâm'la iç içe olabilirsin, İslâm'ı içine sindirebilirsin, al istediğin diyor.

Evet dileyen insanın bizzat kendisidir, yaratan da Allah'tır. Önce Allah mı diliyor? Yoksa kul mu diliyor? Bunun münakaşasına gerek duymadan diyelim ki sanki Allah şartları hazırlıyor ve onu da biz seçiyoruz demek her halde en güzeli olacaktır. Yâni ben müslüman olmak istiyorum demek, Allah'a müracaat etmek

demektir. Ben müs-lüman oldum demek, ben işte o hanedeyim, beni de say ya Rabbi de-mektir. Ama tabi iş ondan sonra başlar. Eğer ciddiyse bunu söyleyen kişi, Allah da onun ciddiyetini görüp kabul edeceği sınıftan kabul etmişse, o zaman göğüs açılır ve İslâm yerleşir oraya. Tabi şartları hazırlayanın yine Allah olduğunu unutmamamız gerekiyor.

Meselâ birini on gün aç bırakıyorsunuz, sonra yemeklerin en güzellerinden çeşitlerinden, lezzetlerinden bahsediyorsunuz onun ya-nında, adamın iştahını kabartıyorsunuz, sonra da adamın önüne çok güzel bir sofra koyuyorsunuz, sonra da adam talep ediyor bu yemeği. İşte benim anladığım bu hidâyet meselesi de aynen bunun gibidir. Cenâb-ı Hak insanı hidâyete muhtaç yaratıyor, hidâyete meyilli yaratıyor, sonra da bu insanın karşısına hidâyeti çıkarıyor ve insan da talep ediyor, istiyor onu. Zira Cenâb-ı Hak herkes için istiyor bunu. Ama bazıları istemez. Bazıları hidâyetten yana kullanmaz oyunu. İşte Allah hidâyeti sadece bu istemeyenler için dilemez.

Onu isteyip talep edenler için diyor ki bakın Rabbimiz: Biz onun göğsünü İslâm'a, hidâyete açarız. Biz iyi bir Müslüman olmak isteyelim, biz hidâyette olmak ve hidâyette kalmak isteyelim Allah bi-zim için onu yaratacak, bizim göğsümüzü istediğimiz şeye açacaktır.

Sahâbe sorar Allah'ın Resulüne: Ey Allah'ın Resulü acaba göğsün İslâm'a açılmasının mânâsı ne demektir? Hoş doktorlar da açarlar insanların kalplerini. Ne adına açarlar onlar? Elbette tedavi adına açarlar. Tedavi adına, ameliyat adına, incelemek adına, ya da çevredeki talebelerine göstermek adına açarlar onlar. Sahâbenin bu sorusu karşısında Allah'ın Resulü buyurur ki Allah'ın bir nûrudur ki Allah onu oraya koyar. Allah onu oraya koyduktan sonra, kul onunla inşirah bulur. Sahâbe tekrar sorar: Peki bunun işareti nedir ey Allah'ın Resulü? Yâni bizim kalbimizin Rabbimiz tarafından İslâm'a açıldığını, oraya Rabbimiz tarafından bir nûr konulduğunu nereden anlayacağız? Allah'ın Resulü buyurur ki: Bunun alâmeti odur ki kişi İslâm'a yönelir, imana yönelir, Kur'an'a yönelir, sünnete yönelir, cennete ve itaate yönelir, ölüme hazırlığa yönelir.

Evet demek ki kim kendisi için hidâyeti diler, hidâyeti tercih ederse Allah onun önüne öyle bir ufuk açar ki, o kadar rahat bir gönül huzuruna kavuşur ki, İslâm'ı çok rahat yaşar. Allah'a çok rahat kulluk yapar. Allah'ın emir ve yasaklarının tümünden razı olur. Emirlerini yerine getirmek ve yasaklarından sakınmak onun için çok kolay hale gelir.

Peki şimdi düşünün, düşünelim. Ne diyorsunuz? Rabbimizin size sunduğu En'âm, A'râf, İsrâ, Kehf, Enbiyâ gibi sûreleriyle, bu âyetleriyle veyâ Buhâri, Müslim, Tirmizi gibi kitaplarla sunulan pey-gamber hadisleriyle sizin göğsünüz sıkışıyor, daralıyor, zorlanıyor musunuz, yoksa her bir mesaja ulaştıkça daha bir

rahat ve huzur içinde mi oluyorsunuz? Eğer şu anda bizim içimizde bir daralma varsa, Allah'ın emirlerini yerine getirme konusunda içimizde bir istek-sizlik varsa, namaza karşı bir arzu, tesettüre karşı bir meyil yoksa o zaman Allah korusun biz istemiyoruz, Allah da bizim için yaratmıyor diyeceğiz. İşte görüyoruz İslâm kimilerine sunuldukça çatlıyorlar, patlıyorlar. Zümer sûresinin beyanıyla söyleyecek olursak: Kimileri her konuya etkin ve yetkin tek bir Allah'tan söz edildiği zaman âhirete inanmayanların yüzlerinin ekşimekte, gönülleri daralmakta, çatlayıp patlayacak hale gelmektedirler.

Evet hidâyet böyle olduğu gibi:
Allah kimi de saptırmak, dalâlette bırakmak isterse, adam kendisi dalâleti tercih eder Allah da onu dalâlette bırakmak isterse, birinci insanın zıddına onu göğsünü o kadar daraltır ki, o kadar sıkıntılara sokar ki onu sanki gökyüzüne yükseliyormuş gibi içinde büyük darlık hisseder.

Evet sapıtmak isteyen, saptırmak isteyen kimselerin kalplerinde de öyle bir darlık, öyle bir huzursuzluk yaratır ki Allah sanki bir ağaca değil, dağa değil de gökyüzüne tırmanıyormuşçasına sıkıntı ve isteksizlik hisseder.

Ya da yücelmek isteyen, yükseklik iddiasında bulunan insanların doymak bilmez bir şekilde yükselmek adına nefes tükettikleri gibidir onun durumu sanki. Hani A'râf sûresinde böyle tipler anlatılıyordu. Salıverseniz de solurlar, koşsa da solumasını bitirmeyen köpek tabiatlı Bel'amların anlatımına bir daha bakın göreceksiniz bunu. Kazansa da soluyan, kaybetse de, harcasa da soluyan, harcamasa da, biriktirse de soluyan, biriktirmese de, dünya planında yüceldikçe yücelmeye çalışan doyumsuz insanların bu uğurda nefes nefese kaldığı gibi bu insan da iç sıkıntılarıyla dünyasını tüketir gider.

Gönlünü İslâm'dan ve kulluktan soğutuverir Allah onun. Hoş-lanmaz Allah'tan, hoşlanmaz peygamberden, nefret eder kitaptan, sevmez namazı, beğenmez tesettürü, rahat değildir İslâm'dan, idama gidiş bilir mescide gidişi...

Şimdi bu durumda kendimizi bir sorgulayalım. Eğer İslâm'dan razı değilseniz, eğer Kur'an sizi sıkıyorsa, eğer hadislerden zevk al-mıyorsanız, eğer kitap ve sünneti öğrenmeye isteksizseniz, namazdan, abdestten, tesettürden, hacdan, zekâttan hoşlanmıyorsanız, e-ğer müminlerle beraberlik sizi sıkıyorsa, eğer dinden, âyetten, peygamberden bahsetmekten sıkılıyorsanız, Cenâb-ı Hakkı hatırlamak, âhireti, hesabı, kitabı düşünmek size zevk vermiyorsa o zaman kesinlikle söyleyebilirim ki siz bir pislik içindesiniz, siz necasetten hoşlanıyorsunuz demek tir ki; halbuki Allah onu kâfirlere yazmıştır. Öyleyse durumunuzu bir daha gözden geçirin.

Evet din adına en güzelini, hayat adına en güzelini, hayat programı ve sistem adına en güzelini, hukuk adına en güzelini, eğitim adına en güzelini, kanun adına en güzelini, kazanç adına en güzelini, eşya adına en güzelini, ev tefrişi adına en güzelini Allah'ınki bilmi-yorsanız, Allah'ınkinden hoşlanıp razı olmuyorsanız. Bunları insanlardan veya toplumdan almaya, Avrupa'dan, Amerika'dan, İsviçre'den, Fransa'dan almaya çalışıyorsanız bilesiniz ki siz kesin hidâyetten çık-mış pisliğe batmış insanlarsınız. Hukuk adına, eğitim adına, kılık kıyafet adına sosyal, siyasal, bireysel ve toplumsal yasalar ve yapılanmalar adına eğer Allah'ınkilerden değil de başkalarınınkilerden razı ve hoşnut iseniz, kesinlikle temizden değil, pislikten hoşlanan kimseler siniz demektir. Bir de utanmadan İslâm'dan, Müslümanlıktan söz ederek Müslümanların mukaddes mefhumlarını kirletmeyin. Müslümanlık iddialarınızla müslümanları kandırmaya çalışmayın.

Peki niye böyle oluyor? Neden böyle pislik içindesiniz? Allah öyle diyor da ondan.

İşte Allah böylece inanmayan kâfirlere pisliği yazmıştır. Pis-likten hoşlanma ve hayırdan hoşlanmama onların vazgeçilmez özelliğidir. İşte böylece Allah inanmayanları bataklılar içinde pislikler içinde bocalar bir vaziyette bırakıveriyor. Allah kötülüğü yazıyor kâfirlere. Çünkü onlar hep kötülükten yana olmuşlardır. Çünkü onlar oylarını hep kötülükten yana kullanmışlardır. Çünkü onlar hidâyetten nefret edip dalaleti tercih etmişlerdir. Çünkü onlar bunu istemişler, iradelerini bu istikâmette kullanmışlar, kötülükten razı olmuşlar, kötülüğün peşinde olmuşlar Allah da onlara bunu yazıvermiş. Kötülüğü onların vazgeçilmez özelliği yapıvermiş. Onlar kesinlikle temizlikten uzak, te-mizlik ortamı olan cennetten uzak, pislik ortamı olan Cehennemin di-bine lâyık insanlardır.

Öyleyse ey Müslümanlar! Sakın sizler bu pislik taraftarlarını dinlemeyin! Sakın onlardan yana meyletmeyin! Sakın hayatınızda onları örnek almayın! Sakın hayat programınızı onlara sormaya kalkışmayın! Sakın onları bir şey zannedip de onların yasalarını uygula-maya kalkışmayın! Zira onlar yeryüzünün en şerli, en akılsız, en zavallı varlıklarıdır. Yeryüzünün en hayırlı, en şerefli varlıkları olan müs-lümanların onlardan alabilecek hiçbir şeyleri yoktur.

126. 127 "Rabbinin, dosdoğru yolu işte budur. İbret alan kimselere âyetleri uzun uzadıya açıkladık. Rablerinin katında selâmet yurdu onlarındır. O, işlediklerinden ötürü onların dostudur.„

İşte dosdoğru yol budur. Rabbinizin yolu dosdoğrudur. İşte bu yol Rabbinin yoludur. Allah karışır bu yolda. Onun kes dediği kesilir, ye dediği yenilir, yeme dediği yenilmez. Konuş derse konuşulur, sus derse susulur. Al dediği alınır, ver dediği verilir. Mala da O karışır, ca-na da. O yola girenleri sonunda cennete götürecek, cennette Allah'la buluşturacak ve cehennemden,

ateşten, azaptan kurtaracak yol budur. İşte kişiyi cennette Allah'la buluşturacak Allah'ın dosdoğru yolu budur. İşte En'âm sûresinde başından buraya kadar anlatılan yol bu yoldur. Kur'an'ın ilk sûresi olan Fâtiha sûresinden buraya kadar, buradan da kitabımızın son sûresine kadar anlatılıp ortaya konulan yol. Ama âyetlerimizi düşünen, öğüt alan, bu âyetlerle hayatlarını düzenlemeye çalışan müminlere biz böyle âyetlerimizi açık açık anlatıyoruz.

Eğer bir kavim, bir toplum, bir insan bu âyetleri zikredecekse, gündemine alacaksa, onlar üzerinde düşünecek, kafa yoracaksa, on-larla yol bulacaksa, onlar rehberliğinde bir hayat yaşayacaksa işte Allah onları tafsilatlı bir şekilde anlatıyor. Tekrar tekrar, fasıl fasıl ortaya koyuyor. Hem öyle ki kullarının tüm problemlerini hall ü fasledici olarak.

Onlar için, tefekkür erbabı için, düşünenler için, müstakim sıratta yürüyenler için, sonu cennet olan bu yolda gidenler için Rableri katında selâmet yurdu olan cennet var, daru's selâm vardır. Selâmete erilecek yer vardır, ortam vardır. Orada onlar esenliğe kavuşacaklardır. O selâmet darında, yurdunda gam kasavet yoktur artık. Üzüntü keder yoktur orada. Orada dert yok, çile yok. Hastalık yok, ölüm yok. Orası selâm yurdudur, selâmet yurdudur. Öyleyse Allah için dünyayı cennetleştirmeye çalışanlar, ya da cennetliklerini dünyada arama cinnetine kapılanlar Allah için bu âyetler üzerinden bir daha düşünsünler. Dünyada gamsız, kasavetsiz, dertsiz, çilesiz, ölümsüz bir hayat hedefleyenler bir daha okusunlar bu âyeti.

Bakın bir hadiste şöyle bir husus anlatılır: Dünyaya geldiği andan ölümüne kadar hep sıkıntı içinde yaşamış, bir kerecik yüzü gülmemiş bir adam cennete şöyle bir daldırılıp çıkarıldıktan sonra kendisine sorulacakmış. Ey insan, sen daha önce hiç sıkıntı gördün mü? Hiç çile çektin mi? Cenneti gören o kişi öncekilerin tümünü unutup diyecekmiş ki, hayır, ben daha önce hiçbir sıkıntı ve keder görmedim. Cennete bir kere daldırılıp çıkarıldı ya her şey bitmiş.

Aynen bunun gibi dünyada hiç sıkıntı çekmemiş, bir eli yağ-da, bir eli balda yaşamış bir kâfir de cehenneme şöyle bir batırılıp çıkarılacak ve sorulacakmış. Sen hiç dünyada huzur yüzü gördün mü? Adam, hayır vallahi ya Rabbi. Ben dünyada hiç rahat yüzü gör-medim diyecekmiş.

Ve amellerinden dolayı, yaşadıkları hayatlarından dolayı on-ların velileri Allah'tır. Yâni onlar dünyada Allah'ı kendilerine veli edin-mişler, Allah'ın velâyeti altına girmişler, Allah için bir hayat yaşamış-lar, Allah da onların karar mercileri olmuştur. Allah'ı veli kabul etmiş-ler, dolayısıyla birbirlerini, kendilerinden olanları veli kabul etmiş insanlardır. Kâfirlerin ve şeytanların velâyetini asla kabul etmemişler, onları kendileri adına karar mercii kabul etmemiş insanlardır. Yâni cenneti hak edecek ameller işlemiş kimselerdir onlar.

Evet Rabbimiz âyetlerini işte böyle açık açık anlatıyor, ortaya koyuyor. Ama bu âyetler tefekkür edilip kavranmaya çalışılmazsa ne işe yarayacak da? Çok iyi tefekkür edenler ve onlarla hayatı düzenleme kavgası verenler anlarlar ancak bu âyetleri. Biz bunlarsız yapamayız, biz bunlarsız hukuk yapamayız, biz bunlarsız eğitimin temellerini bilemeyiz, biz bunlarsız hayatımızı düzenleyemeyiz, biz bunlarsız kulluk yapamayız, biz bunlarsız Rabbimizi razı edemeyiz, biz bunlarsız cennete gidemeyiz derdinde olanlar ancak bu âyetlerin kıymetini bilebilirler.

Evet böyle yapanlar, böyle yaşayanlar için her türlü sıkıntıdan, her türlü borçtan dertten uzak selâmet yurdu olan cennetler vardır. Allah bu mü'minlerin velisidir. Onların hûrilerini, ğılmanlarını, şaraplarını, ırmaklarını, yiyeceklerini içeceklerini Allah verecektir. Bu da onların dünyadaki amellerinin karşılığıdır. Öyleyse ey Müslümanlar! Yirmi dört saate sığdırılabilecek amellerinize çok dikkat edin. İşte işledi-ğiniz, işleyeceğiniz bu amellerinize mukabildir bütün bunlar.

Ama siz bilirsiniz. İsterseniz dünyada ebedî kalacakmış gibi plan program yapıp amelleri ikinci plana alın. İsterseniz Rabbinizin hayat programını terk edip kendi bildiğiniz gibi bir hayat yaşayın. İsterseniz kitap ve sünnetle diyaloglarınızı kesip şeytan vahiyleriyle meşgul olun. Ama bilesiniz ki bir gün gelecek ve yeryüzünde hayat bitecek. Bir gün gelecek herkes yaşadığı hayatın hesabını vermek üzere Rabbinin huzurunda toplanacak.

128.“Allah hepsini toplayacağı gün, "Ey cin topluluğu! İnsanların çoğunu yoldan çıkardınız" der, insanlardan onlara uymuş olanlar, "Rabbimiz! Bir kısmımız bir kısmımızdan faydalandık ve bize tayin ettiğin sürenin sonuna ulaştık" derler. "cehennem, Allah'ın dilemesine bağlı olarak, temelli kalacağınız durağınızdır" der. Doğrusu Rabbin hakimdir, bilendir. „

Evet Rabbimiz bir gün gelecek tüm insanları toplayacak. Kı-yâmet günü, hesap kitap dönemi tüm insanlar bir araya toplanacaklar. Hepsi beraber toptan gelecekler şeklinde değil her halde mânâ. Hepsi Allah’ın huzuruna gelecek. Rabbimiz velileri bulunduğu velâyet haklarını kendisine veren kullarını, kendisinin aldığı kararları uygulayan, kendisinin istediği biçimde yaşayan kullarını cennetine uçurmak ve velâyetlerini şeytanlara bırakıp şeytanların hayat programlarını uygulamaya çalışan kimseleri de cehenneme yuvarlamak üzere tüm insanları kıyâmet günü toplayacak.

Sonra cinlere, şeytanlara diyecek ki Rabbimiz: Ey cinler topluluğu! bayağı insanlardan çoğunu saptırdınız! bayağı bu insanlardan pek çoğunu topladınız! İnsanları saptırmak için bayağı çalışıp çırpındınız ve kendinize

bayağı bayağı yandaşlar buldunuz. İnsanları çok çok kullandınız, onlara istediklerinizi yaptırdınız. İnsanlardan pek ço-ğunu ayartıp, kandırıp kendinize yâran yaptınız. Kendinize avene ve yardakçılar buldunuz. Yardımcılarınızı, avenelerinizi ne kadar da çoğalttınız? Ne kadar da çok uşak buldunuz kendinize insanlardan? Ne kadar da çok kullandınız bu insanları? Kendi cehenneminizde yalnız kalmamak için ne kadar da müşteri buldunuz oraya?

İnsanlardan onların dostları olanlar, dünyada şeytanları velî bilenler, cinler ve şeytanlarla birlikte hareket edenler, yeryüzünde on-larla el ele verip insanları saptırmaya çalışanlar, cinlerin misyonlarını üslenenler, onların insanlardan karar mercileri de diyecekler ki: Evet ya Rabbi biz birbirimizden istifade ettik. Biz birbirimizi kullandık. Onlar bizden biz de onlardan istifade ettik. Onlar bizi, biz de onları kullandık. Dünyada menfaatlerimiz bunu gerektiriyordu. Menfaatlerimiz gereği bizler bu cinlerle birlikte hareket ettik. Evet onlar bizi kullandılar, onlar bizi saptırdılar, onlar bize yolun sapığını gösterdiler. Ama şurası da muhakkak ki onların bizim üzerimizde herhangi bir güçleri, bir saltanatları, bir yaptırım iktidarları yoktu. Havamızı, suyumuzu, güneşi-mizi, elimizi, ayağımızı, hayatımızı onlar yaratmamıştı. Onların bizim üzerimizde hiçbir hak ve salahiyetleri yoktu. Aslında menfaatlerimiz gereği ve de kalplerimizin gevşekliği yüzünden biz kendi kendilerimizi sattık onlara. Biz kendimiz teslim olduk onlara. Onlar bizden, biz de onlardan istifade ettik. Onlar bizi kullandı, biz de onları kullandık. Onlar bizi, biz de onları kendi menfaatlerimize alet ettik. Ve böylece nihâyet senin bize takdir buyurduğun ecelimize ulaştık. Ve şimdi işte senin huzuruna geldik ya Rabbi.

Evet ya Rabbi! Bizler yaşadığımız sürece şeytanlara tâbi olduk. Şeytanlarla beraber olduk. Senin vahyini bir kenara bırakıp onların vahiylerine teslim olduk. Onlar bizi, biz onları kullandık. İnsan cinleri, bizim gibi insanlardan olup da yeryüzü tanrılığına soyunmuş, şeytan misyonunu üstlenmiş sahte tanrılar bizi, biz de onları kullandık. Biz onları seçtik, onlar da bizi yönettiler. Ama onlar bizi bizim iste-diğimiz şekilde yönettiler. Biz de onları yönlendirme şartıyla seçtik. Seni istediğimiz gibi yönlendirebilme imkânımızın olmadığını ve bu seçtiğimiz tanrılarımızı istediğimiz gibi yönlendirebileceğimizi bildiğimiz için, yâni bu tanrıların ipleri bizim elimizde olduğu için onları seçtik. Çünkü senin asla gafil olmadığını ve hayatta boşluk bırakmadan bizden kulluk isteyeceğini biliyorduk. Ama bu bizim seçtiklerimiz bizim gibi insanlar oldukları için tüm hayatımızı kontrol imkânları olmadığı için, gafletlerinden istifade edip istediğimiz suçları işleyebileceğimizi biliyorduk. Hesaplarımız işte böyle menfaate dayanıyorduk.

Onun içindir ki ya Rabbi bizler hiç kimseyi suçlamıyoruz. Bizler menfaatlerimizin kurbanıyız. Biz menfaatlenmek istedik ve böylece senin tayin ettiğin ecele kadar ulaştık. Yâni tövbe edemedik, hayatımızın sonuna kadar

onları Rab bilmeye ve onların kanunlarını uy-gulamaya devam ettik diyecekler. Günahlarını itiraf edecekler. Ama bu itirafın onlara hiç bir faydası olmayacak. Bu gerçeği dünyada anlayıp gereğini yerine getirenleri Rabbimiz affedecek, ama oradaki bu itirafın hiç bir faydası olmayacak.

Onlar böylece itirafta bulununca Rabbimiz de buyuracak ki; haydi buyurun öyleyse cehenneme. Haydi sizin durağınız, barınağınız, sığınağınız ateştir. Onun içinde ebedî kalacaksınız, o sizin barınağınızdır, ama Allah'ın dilemesi, ya da Allah'ın diledikleri müstesna orada ebediyen kalmak üzere girin cehenneme. Demek ki âyet-i kerimenin ifadesinden anlıyoruz ki cehennemde ebediyen kalmayanlar da olacaktır. Demek ki kimileri belli bir süre yandıktan sonra oradan çıkarılacaktır. Bunlar Müslümanların günahkarlarıdır. Onlar orada gü-nahları kadar yandıktan sonra çıkarılacaklardır biliyoruz.

Ya da girin amelleriniz karşılığı kazandığınız cehenneme, a-ma orada kalmanız da Rabbinizin emriyledir, Onun iznine tabidir. Yâ-ni cennet de cehennem de Allah'ın dilemesiyledir. İnsanlar adına yer-leşim merkezi olarak cennetin de cehennemin de belirlemesi Allah'a aittir. Çünkü Rabbin Hakîmdir, Alîmdir. Bunu yapan hikmet ve ilim sa-hibidir. Ne yapacağını, nasıl yapacağını en iyi bilen ve yaptığı her şe-yi belli bir hikmete mebni yapandır O Allah. Ve bu hikmeti ve merhameti gereği de Rabbimiz, şimdiden bizi uyarıyor. Yarın olacakları bu-günden bize haber veriyor. Ey kullarım! Dikkat edin! Ben size acıyo-rum! Size merhamet ediyorum! Gelin inat etmeyin de beni dinleyin! Gelin sizi saptırmak isteyen cin şeytanlarını, yer yüzü tanrılığına soyunan insan şeytanlarını dinlemeyin! Onlara itaat etmeyin! Onların belirledikleri bir hayatı yaşayarak onların kulu olmayın! Rabbiniz olarak beni dinleyin! Benim sizin adınıza gönderdiğim kitabıma ve elçilerime itaat edin! Onlara kulak verip yaşayın! Değilse siz bilirsiniz, günah sizindir ve sonuna ateşe katlanmak zorunda kalacak olanlar da sizlersiniz diyor.

Çünkü Rabbin hakîmdir, Alîmdir. Çünkü Rabbin hükmetmeye yetkilidir, yanılmaz hükmeder, ne dediyse öylecedir, daha güzeli yoktur ve neyi nerede emredeceğini, neyi nerede nehiy edeceğini, kimi neyle nasıl imtihan edeceğini, kime ceza kime mükâfat vereceğini en iyi bilendir.

129. Zâlimlerin bir kısmını, kazandıklarından ötürü diğer bir kısmına böylece musallat ederiz.

Evet işte böyledir. İşte durum buraya kadar anlatılanlar gibidir. Amelleri sebebiyle, işledikleri suçlar sebebiyle, yaşantıları sebebiyle zâlimlerin bir kısmını bir kısmına musallat ederiz diyor Rabbimiz. Biz zâlimlerden bir bölümünü diğer bir kısmına velî tayin ederiz. Onlar birbirlerinin velîleri, valileri olurlar. Hepsi birbirinin velâyeti makamında, yetkilisi, yöneticisi, idarecisi durumunda olurlar. Ama bu, başka değil kendi tercihlerinin, kendi eylemlerinin, amellerinin sonucudur. Değilse zâlimler zâlim olmasalardı Allah onların velîleri

olacaktı ya. Ve o zaman elbette Allah da onlara kendilerinden bir yönetici verecekti.

Evet, nasıl ki mü'minler birbirlerinin velisi, dostu iseler. Nasıl ki mü'minler birbirlerine iyiliği emrederler, birbirlerini cennete kazandırmak için çırpınırlarsa, kâfirler de, zâlimler de birbirlerinin velisidirler. Birbirlerine vali olurlar. Birbirlerine yetkili, yönetici olurlar. Onlar da bir-birlerine kötülüğü emrederler ve iyilikten menetmeye çalışırlar. Dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar aynı inançta, aynı düşüncede olan insanlar birbirlerinin dostudurlar. Nasıl ki birbirlerine velî olan, birbirlerini velî bilen Müslümanlar ortak velî olarak, tek velî olarak Allah'ı velî bilip onun emir ve yasalarına teslim oluyorlarsa, tüm hayatlarında, tüm ilişkilerinde Allah'ın yasalarını esas kabul edip onun istediği biçimde yaşamaya çalışıyorlarsa, birbirlerini velî kabul eden zâlimler ve kâfirler de ortak velî olarak şeytanları ve tâğutları kabul edip, velâyetlerini onların eline verip, onların belirlediği hayatı yaşamaya çalışmaktadırlar.

Evet mü'minlerin destekleyicisi müminlerdir, kâfir ve zâlimlerin destekleyiciler de yine kâfir ve zâlimlerdir. Her mü'min kendisine destek verecek bir mü'min ararken, her zâlim de kendisini destekleye-cek bir zâlim arar. Her zâlim kendi zulmüne destek verecek birini arı-yor ve buluyor. Ama şurası da bir gerçek ki desteklenen de zâlim, destekleyen de zâlimdir. Zulmeden de zâlimdir, zulme destek veren de zâlimdir. Bir yerde zâlimin varlığı onun zulmünü sineye çeken, o-nun zulmü karşısında susmayı tercih eden mazlumun varlığına bağlıdır. Ona destek olan mazlum olmadıkça zâlim hiç bir zaman varlığını sürdüremez.

Evet desteklenen ve destekleyen zâlimler birbirlerinin velisi oluyorlar. Zâlim mazluma veli, mazlum da zâlime veli. O onu seçiyor, o onu destekliyor, o da onu yönetiyor. Allah onları birbirlerine velî yapıyor ve böylece Rabbimiz bu zâlimlerin birbirlerine destek vermesi konusunda izin veriyor. Birisi cinlerden olur, ötekisi insanlardan. Birisi insanların bir grubundan olur, ötekiler de başka bir grubundan. Birisi hıristiyan olur, ötekisi yahudi. Birisi kâfir olur, ötekisi müşrik. Biri A.B.D. olur, A.E.T olur ötekisi onun köleleri. Birbirlerine destek olurlar. Birbirlerine kulluk ederler ve böylece cehenneme yuvarlanacakları güne kadar birbirlerini kullanırlar giderler ve sonunda da hiç bir mâzeret hakları kalmaz. Çünkü bu onların kendi eylemlerinin sonucudur. Kendi tercihlerinin, kendi elleriyle kazandıklarının sonucudur. Çünkü eğer onlar sadece Allah'ı veli bilmiş olsalardı, yâni böyle zâlim olmasalardı elbette Allah onların velileri olacaktı.

Rabbimiz buyurur ki bakın:

130. "Ey cin ve insan topluluğu! Size âyetlerimi anlatan, bugünle karşılaşmanızdan sizi uyaran peygamberler gelmedi mi? "Kendi hakkımızda şahidiz" derler. Dünya hayatı onları aldattı da inkârcı olduklarına, kendi aleyhlerinde şâhitlik ettiler."

Ey insanlar ve cinler topluluğu! Size sizden elçiler gelmedi mi? Size beni anlatan, size bana kulluğu anlatan, size benim âyetlerimi anlatan elçilerim gelmedi mi? Size sizin içinizden, size sizin cinsinizden elçiler gelmedi mi benim âyetlerimi kıssa eden? Ayetlerimi yaşanır olarak size takdim eden elçilerim gelmedi mi? Âyetlerimle sizi uyaran, karşı karşıya geleceğiniz bugününüzle sizi uyaran, bugünle, bu hesap kitapla, bu cehennemle uyaran bir elçi gelmedi mi size? Benim âyetlerimi okuyan, anlatan, öğreten, kıssa eden, yaşayan, pratikte gösteren, örnek olarak size takdim eden elçilerim gelmedi mi size diye soruyor Rabbimiz. Ben böyle elçiler gönderdim size haberiniz yok mu buyuruyor. Onlar tarafından benim âyetlerim size ulaştırıldı. Ve sizler o peygamberlerim aracılığıyla işte şu içinde bulunduğunuz bugünle uyarıldınız. Ölüm ötesi hayatın, dirilişin gerçeğiyle haberdar kılındınız. Peygamberlerim aranızdaydı ve cenneti de cehennemi de size haber verdiler. Ben peygamberlerim aracılığıyla bu konularda sizi haberdar ettim.

Tabi bu âyetin beyanıyla bu soruyu o gün soracak Rabbimiz ama unutmayalım ki bu soru bugün de soruluyor. Rabbimizin yeryü-züne her dönem kitap göndermesi, peygamber göndermesi ve yerdekilere sürekli hidâyet kapıları açması insanların yarın bu konuda her hangi bir mâzeret haklarının kalmaması içindir. Ya Rabbi! Biz duymamıştık! Bizim bundan haberimiz yoktu! Ne cennetten ne cehennemden haberimiz yoktu! Bize hesap kitabı anlatan, bizi bugünümüz-le karşı karşıya getiren, bizi bunlarla uyaran, bize kulluğu anlatan elçilerin gelmedi diye insanların bir mâzeret hakları kalmasın diye yapıyor Rabbimiz bunu.

Nitekim bakın Rablerinin bu sorusuna karşı insanlar şöyle di-yecekler: Ya Rabbi! Bizler kendi hakkımızda şâhitlik ederiz! Biz ne-fislerimize, kendi aleyhimize şâhitler olduk! Evet kendi aleyhimize şâ-hitlik ediyoruz ki elçilerin bize geldi ya Rabbi! Elçilerin bizi uyardılar! Cennet ve cehennemle uyardılar! Hesap, kitapla uyardılar! Âyetle-rinle uyardılar! Ama biz dinlemedik onları! Onların uyarılarına aldırış etmedik! Bir kulağımızdan girdi, öbüründen çıktı. İşimiz, aşımız, dükkanlarımız, ticaretlerimiz, yaşantılarımız, hayatlarımız onları dinleme-ye zaman bırakmadı. Hayatımız, hayat programımız onlarla ilgilen-meye imkân bırakmadı. Aslında senin elçilerin emin kimselerdi. Hayatlarıyla, yaşantılarıyla senin dediklerine en güzel örneklik yapan kimselerdi. Üstelik bize yaptıkları uyarılar karşılığında bizden her-hangi bir şey de istememişlerdi ama biz onlara değer vermedik.

Ve bir de dünya hayatı onları aldattı diyor Rabbimiz. Dünyanın konunu ve kuralları aldattı onları. İmtihan gereği Allah'ın dünyada günah işleyenlere dokunmaması onları aldattı. Zannettiler ki hesap ödenecek bir makam yoktur. Zannettiler ki dünyada Allah'ı atlattık. Zannettiler ki dünya hiç bitmeyecek. Zannettiler ki hayat hiç bitmeyecek. Zannettiler ki dirilmeyecekler ve hesaba çekilmeyecekler. Evet dünya onları aldattı da sonunda kendi dünyalarına kendileri şâhitlik ettiler. Kendi gidecekleri yere kendileri şâhitlik ettiler. Kendi hak ettikleri yeri kendileri itiraf ettiler. Kendi aleyhlerindeki hükümlerini kendileri verdiler.

Ve böylece onlar kendilerinin kâfir olduklarını beyan edecekler. Yâni bu insanlar bu gerçeği olduğu gibi kabulleneceklerdir. Ama ne fayda. Bunu önce söyleyecektiler. Çünkü:

131.“Bu, haberleri yokken kasabalar halkını Allah'ın haksız yere yok etmeyeceğinden dolayıdır. „

Evet şirkleri sebebiyle, küfürleri sebebiyle Rabbin hiçbir beldeyi, hiçbir şehri, hiçbir kenti, hiçbir toplumu helâk edecek değildir. Allah hiçbir toplumu onlar gafilken zulmen helâk etmemiştir. Allah'ın yasasına yakırıdır bu. Rabbimizin böyle bir yasası var. Zulmetmez Allah kullarına. Habersiz helâk etmez. Gönderdiği elçilerle uyarmadıkça, kendi uyarılarıyla onları karşı karşıya getirmedikçe, onlar gafilken Rabbin hiçbir toplumu helâk edecek değildir. Allah zâlim değildir. Hiç kimseye zulmetmez Allah. Rabbimizin böyle bir yasası var. Kullarına peygamber göndermeden, onları kendi dininden, kendi isteklerinden, kendi hayat programından haberdar kılmadıkça onları cezalandırmaz Rabbimiz. Hattâ insanlar tercihleriyle cezayı hak etmiş olsalar bile, hemen cezalandırmaz. Boyun büksünler diye, kendilerine gelip pişman olsunlar diye yeniden uyarır, peş peşe uyarıcılar gönderir ve ar-tık onlar her şeye rağmen dinlemiyorlarsa o zaman da gereğini yapar elbette.

Yâni onlar gaflet içindeyken, tevhidi tanımazken, şirkten ha-bersiz iken, tevhitle tanışmamışken, Allah'ın âyetlerinden, cennetten, cehennemden habersizlerken Rabbimiz onları helâk edecek değildir.

Evet anlıyoruz ki uyarılmadan helâk yok. Tarihin her bir dö-neminde Allah'ın elçileri insanları uyardılar, toplumlarına Allah'ı ve Allah'ın âyetlerini anlattılar. Toplumları bildiler Allah'ın âyetlerini, bildiler tevhidi, şirki, bildiler cenneti ve cehennemi ve bir önceki âyetle söyleyecek olursak hiç itiraz etmeden kendi aleyhlerine de şâhitlikte bulunduklarını görüyoruz. Madem ki kendi aleyhlerinde şâhitlikte bulunuyorlar öyleyse uyarıldı bu insanlar.

Öyleyse bu âyet bize şunu anlatıyor: Uyarılmadan insanlar helâki hak etmeyeceklerine göre, uyarının şart olduğuna göre ve bu-gün aramızda bu uyarı işini yapacak peygamber olmadığına göre, bu işi biz yapacağız. Bu görev şu

anda bizim üzerimizdedir. Biz şu anda tüm yeryüzü insanlığına Allah'ın dinini, Allah'ın âyetlerini, tevhidi, şirki çok açık ve net bir biçimde ulaştırmak ve insanları cennet ve cehennemle uyarmak zorundayız. Uyarmalıyız ki kurtulanlar kurtulsun, helâk olmak isteyenler helâk olsunlar.

Kâfirler, müşrikler, tâğutlar yaptıkları işlerle aslında Allah'a düşmanlık etmektedirler. Allah'la savaşa tutuşanlar asla iflah olmaz-lar. Bu yeryüzünde Allah'ın koyduğu yasadır. Müslümanlar bunu çok iyi bilmek zorundadırlar. Müslümanlar Allah düşmanlarını kendi güçleriyle, kendi imkânlarıyla, kendi planları ve kendi sayısal çoğunluk-larıyla değil Allah'la yeneceklerdir. O halde Müslümanlar Allah düşmanlarını, kendileriyle karşı karşıya değil Allah'la karşı karşıya getirmelidirler. Allah düşmanlarını, kendi güç ve kuvvetleriyle, kendi plan ve programlarıyla yenebileceklerine inanan Müslümanlar aslında far-kında olmadan materyalistçe bir güç anlayışının içine düşmektedir-ler.

Oysa Allah düşmanlarının yaşama süresi Müslümanların güçlü yahut güçsüz, az yahut çok olmalarına bağlı değildir. Tarihin hiç bir devrinde Müslümanlar güçlü oldukları için kâfirlere galip gelmiş değillerdir. Önemli olan Müslümanların, Allah düşmanlarını açık ve net bir biçimde uyarıp Allah'la karşı karşıya getirmeleridir. Bunu yaptılar mı karşılarındaki kâfirler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, Müslümanların durumları da ne olursa olsun, az ya da çok, güçlü ya da güçsüz ne olursa olsun, kâfirler mutlaka helâki hak edeceklerdir. Çünkü onları helâk edecek olan Allah'tır.

Allah'ın yeryüzünde değişmez yasası olan bu sünnetullahı Müslümanların çok iyi bilmeleri gerekmektedir. Çünkü bu yasa günümüzde de, kıyâmete kadar da geçerli bir yasadır. Müslümanlar her şeyden önce Allah düşmanlarının karşısına, tâğutların karşısına ellerinde Allah'ın kitabı olduğu halde bir uyarıcı, bir haberci, bir korkutucu olarak çıkmak zorundadırlar. Onları kendileri ile, kendi plan ve programları ile değil Allah'la, Allah'ın azabıyla karşı karşıya getirmelidirler. Zira sünnetullah gereği onları Allah tehdit etmektedir. Allah'ın gücü yanında, Allah'ın tehdidi yanında Müslümanların güç ve tehditlerinin ne anlamı olacak? Bunu çok iyi bilen Allah elçileri karşılarındaki güçleri Allah'la, Allah'ın azabıyla tehdit etmişler ve onları Allah'la karşı karşıya getirmişlerdir. Açık açık elçiler tarafından uyarılan bu toplumlar da dinlemeyince sonunda azabı hak etmişlerdir. Şuarâ sûresinde bu husus şöyle anlatılır:

"Hiçbir kasaba halkını kendilerine öğüt veren uyarıcılar gelmeden yok etmedik. Biz zâlim değiliz."

(Şuarâ 208,209)

Evet helâk edilenler helâki hak etmeden önce mutlaka uyarıl-mışlardır. Uyarılmadan helâk yoktur. Uyarılanlar uyarılmalarına rağmen, Allah'ın âyetleriyle yüz yüze getirilmelerine rağmen yine de is-yanlarından,

küfürlerinden, şirklerinden vazgeçmemişlerse o zaman sünnetullah gereği helâki hakketmişler ve Allah tarafından yerin dibine batırılmışlardır. İşte Ad, işte Semûd, işte Nuh kavmi, işte Lût kavmi, işte Firavunlar ve diğerleri. Bunların hiç birisinde Müslümanların azlığı ya da çokluğunun hiçbir rolünü görmüyoruz. Sadece Müslümanların vazifelerini yaptıklarını açık ve net bir biçimde onları Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirip uyardıklarını ve Allah'ın düşmanlarını yok ettiğini görüyoruz.

Evet, Rabbimizin bütün bu âyetlerinden anlıyoruz ki, onlar bu helâki dünya hayatına aldanmaları sonucu hak etmektedirler. Dünya hayatının onları aldatması. Şu içinde bulunduğumuz hayat. Dünya hayat, alçak hayat, denî hayat, yakın hayat. Neden aldanıyor insanlar bilmem ki? Nedir insanların bu kadar aldandıkları? Dünya neden bu kadar tatlı bilmiyorum ki. Ama bu dünyaya dalıp gidip, onu kucaklamaya çalışırken aldananlar, dünyada ebedî kalacağını zannederek, öylece plan program yaparak aldananlar, dünyayı cennetleştirmeye çalışarak aldananlar.

Tarihte bunların çok enteresan örneklerini biliyorsunuz. Meselâ dünyaya kazık çakma sevdasına kapılan Semûd kavmi, muhkem binalar yapıyorlar, dağları yontup köşkler yapıyorlar. Neden? Çünkü zaten ölmeyecekler ya. Veya cenneti dünyada arama cinnetine kapılmış bir başka toplum. Ama bağlanmaya değmez ki. Bir arim seli yaptıkları barajlarını yıkıp yerle bir ediyor ve helâk olup gidiyorlar sonunda. Ama bilemiyorlar ki bunu. Yâni her bir peygamber dönemi toplumlarını hatırlayın, bu dünya hayata aldananlar helâk oluyor. Aldanmayanlarsa kurtuluyorlar. Ve böylece orada aleyhlerine şehadette bulunuyorlar, biz kâfir olduk, biz hakkı örttük, örtbas ettik, kendimiz şaşırdığımız gibi, bu şaşkınlığımızı başkalarına da empoze ettik diye itiraf edecekler ama, bu Allah'ın zulmederek, haksızlık yaparak bir ülke ahalisini helâk ettiği anlamına gelmemektedir.

Evet Allah insanlar gafilken, kendilerine elçiler gelmeden onları yakalayıveren gafil avcısı değildir. Ya da insanları böyle denk ge-tirip yakalayan, işlerini bitiren değildir. Önce haber veriyor işte. Ey kullarım işte bu âyetler size ve sizden sonra herkese duyurulsun içindir. Bu görevi kendinize görev bilirseniz haydi duyurun insanlara bunu. Eğer duyanlar beni tek Rab ve İlah kabul ederse, benim lütfum ve ihsanım olarak onlara cennetim vardır, değilse helâki hak ederse o da kendi aleyhinedir, ben zulmetmem diyor. Yâni bugünden haber veriyor bize. Gelin bugünden uyanın, değilse helâke gidiyorsunuz, bakın duyduk duymadık demeyin, ben söylüyorum, anlayın öyleyse dercesine vahyiyle gerçekleri bize tekrar tekrar haber veriyor. Bakın Zuhruf sûresi Firavun ve toplumunun uyarılışını ve başarına gelenleri çok güzel anlatır:

" Böylece Bizi öfkelendirince onlardan öç aldık, hepsini suda boğduk."

(Zuhruf 55)

Evet yıllarca uyarıldılar. Onlara çok çeşitli âyetler geldi. Her biri diğerinden etkili uyarılar kapılarını çaldı. Allah türlü türlü fırsatlar yarattı onlar için. Uzun süre dönüş imkânı lütfetti. Rabbimizin rahmeti çok geniştir. Hep rahmet kapıları açtı Rabbimiz onlara. Ama onlar kendilerine açılan tüm rahmet kapılarını kapattılar. Bu rahmetten isti-fade etmesini bilemediler. Allah'ın elçisinin uyarılarına aldırış edip adam olmadılar. İşte böyle, Allah uyarır, uyarır ama onlar yine de an-lamazlar da Allah'ı gazaplandırırlarsa Allah da onlardan öç alarak iş-lerini bitiriverir. Onları boğuverir. Hayatlarını boğuverir, programlarını boğuverir, gidişlerini boğuverir.

Ama suda boğuverdi Allah onları. Aslında su da Rabbimizin rahmetlerinden birisidir. Rahmet olan su kendisine Allah'ın yüklediği yasa değişince böyle azap oluveriyor. Hayat için yaratılan su bir anda helâk sebebi oluveriyor. Allah onların tümünü suda boğdu da mü'-minlerin onların yerlerine yurtlarına vâris kıldı.

Şimdi yeryüzünde Rabbimizin koyduğu bu yasadan habersiz olan bazı kardeşlerimiz şöyle diyorlar: Bu alçakların zulmü, bu Amerikanın bu Avrupa'nın zulümleri, bu yerli ve yabancı zâlimlerin zulümleri Firavunların, Lût kavminin, Âd'ın ve Semûd'un zulümlerini de geçti. Allah'la savaşa tutuştular, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın sistemini reddettiler, yeryüzünde oluk oluk Müslüman kanı akıttılar. Acaba ne zaman yıkılacak bu zâlimler? Ne zaman helâk edecek Rabbimiz bu zâlimleri? Bunlar hâlâ helâki hak etmediler mi?

Bugün pek çok Müslümanın aynı sözleri sayıkladıklarına şâhit oluyoruz. Halbuki unutuyor bu Müslümanlar, helâkten önce uyarılma şarttır. Bu kâfirler, bu zâlimler bilmedikleri, gafil oldukları, beklemedikleri bir âkıbetle değil kendilerine apaçık âyetlerle bildirilen bir âkıbetle karşı karşıya gelmelidirler. Biz onları bu âkıbetle uyarabildik mi ki onların helâklerini bekliyoruz? Onlar önce açık açık Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirilecek kabul ettikleri zaman kurtuluşa erecekler ve reddettikleri zaman ancak helâki hak edecekler ve ancak o zaman helâkları gerçekleşecektir.

Demek ki bütün mesele bugün bizim görevimizi yapmamıza bağlıdır. Değilse günümüz zâlimlerinin öncekilere bir üstünlüğü yoktur. Öncekiler helâk edildiler de bunlar edilmeyecek mi yâni? Ne ayrıcalıkları var bunların? Bizler Rabbimizin bizden istediğini yapabilecek bir noktaya geldiğimiz andan itibaren kesinlikle bilelim ki sünnetullah gereği bu kâfirler Rabbimizin helâk yasasının mahkumu olmaktan bir saniye bile kurtulamayacaklardır.

"Ey Mekke putperestleri! Sizin inkârcılarınız bunlardan daha mı üstündür? Yoksa Kitaplarda size bir kurtuluş belgesi mi var? Ey Muhammed!

Yoksa: "Biz öç alabilecek bir topluluğuz" mu diyorlar? Toplulukları dağıtılacak, yüz geri edeceklerdir."
(Kamer 43,44,45)

Evet ne farkları var bunların öncekilerden? Tüm gavurlukları yapacaklar, içki, kumar, zina, zulüm tüm haramları meşrulaştıracak-lar, Allah'la Allah'ın sistemiyle alay edecekler, Müslümanlara zulmedecekler bütün bunlara rağmen yine de berat edip helâkten kurtulacaklar öyle mi? Biz güçlüyüz mü diyorlar yoksa? Öncekiler dağınıktı, öncekiler güçsüzdü Allah onlarla baş edebilmiş ama bizler şu anda birleştik, birleşmiş milletlerimizi kurduk, Natoyu kurduk artık Allah bizimle başedemez mi demek istiyorlar? Hayır hayır Allah onların to-punu bir anda helâk edecek güçtedir, ama yeryüzünde koyduğu yasa gereği bizim görev yapmamızı istiyor. Sünnetullah budur yeryüzünde.

132."İşlediklerine karşılık her birinin dereceleri vardır. Rabbim onların işlediklerinden habersiz değildir"

Evet her bir şahıs için amellerine göre dereceler vardır. Her bir kimse için dünyada işlediği amelleri karşılığında dereceler vardır. Rabbimiz her bir kimsenin amellerine göre ona dereceler hazırla-mıştır. Üst derece, alt derece. İnsanların yeryüzünde işledikleri amellerine göre cennette de, cehennemde de dereceler vardır. Mü'minler için de kâfirler için de dereceler vardır. Her insan dünyada yaptıklarına göre dereceler, mükafatlar ve cezalar görecektir. Mü'minler işledikleri hayırlı amellerinin azlığına, çokluğuna göre cennette dereceler ve mükafatlar elde ederlerken, kâfirler ve zâlimler de işledikleri cürümlere göre cehennemde azaplar kazanacaklardır.

Şunu hiçbir zaman unutma ki Rabbin insanların yaptıklarının hiç birisinden gafil değildir. Zerre kadar bile olsa ne kâfirin ne de müminin amelleri zâyi edilmeyecek. Kim ne yapmışsa onun karşılığını görecektir. İnsanları yaptıklarıyla hesaba çekecektir Rabbimiz.

Öyleyse unutmayın ki Allah sizden haberdardır. Sizin ne yaptığınızı, ne yapmadığınızı çok iyi bilmektedir ve sonunda bu yapıp ettiklerinizle sizi hesaba çekecektir. İşte bizi yarın hesaba çekecek olan Allah:
133. "Rabbin Müstağnî ve rahmet sahibidir. Dilerse, sizi başka bir milletin soyundan getirdiği gibi, sizi yok eder, dilediğini yerinize getirir."

Evet şunu da asla unutmayın ki yaptıklarınızın tümünü siz kendiniz için yapıyorsunuz. Çünkü Allah Ganidir, Allah zengindir ve sizin yaptıklarınızın hiç birisine ihtiyacı yoktur. Allah hiç kimseye ve hiç kimsenin amellerine muhtaç değildir. Ne ibadetlerinize, ne çalışmalarınıza, ne gayretlerinize hiç bir şeye ihtiyacı yoktur Onun. Hiç birinize ihtiyacı olmadığı gibi, üstelik sizin için

sonsuz rahmet ve merhamet sahibidir de O Allah. Yokken sizi yaratan Odur. Sizi size ihtiyacından dolayı, yalnızlığını gidermek veya sizin yapacaklarınızdan istifade etmek için de yaratmadı. Dilediği zaman da sizi yok etmeye muktedirdir. Size de, yaptıklarınıza da ihtiyacı yoktur Onun. Dilerse sizin defterlerinizi dürer de daha önce sizi sizden öncekilerin yerine dünya sahnesine getirdiği gibi sizin yerinize de başkalarını halef kılar. Sizi giderir, sizin yerinize başkalarını var kılar da hayatın yükünü, halifelik görevini onların sırtına yükleyiverir. Tıpkı siz de bir başka toplumun zürriyeti değil misiniz? Yâni Allah'ın size bir ihtiyacı yoktur, sizin O'na ihtiyacınız vardır unutmayın.

Sizi başkalarının neslinden getirdiği gibi sizin neslinizden de başkalarını getirir. Nuh toplumunu yok edip yerine Âd'ı getirip yer-leştirdiği gibi. İsyanlarından dolayı Âd'ın da defterini dürüp yerine Se-mûd'u yerleştirdiği gibi. Küfürlerinden ötürü Semûd'u da yerin dibine batırıp yerine başkalarını getirdiği gibi. Veya Selçukluyu, Osmanlıyı yok edip şu anda onların yerine sizleri getirdiği gibi. Sizi de yok edip yerinize başkalarını getirir O Allah. Öyleyse size hakim olan, sizin üzerinize Kahhâr olan Rabbinize teslim olup Onun istediği hayatı yaşayın. Asla Onun emirlerine isyan içine girmeyin. Onu ve Onun hayat programını hesaba katmayarak bir hayat yaşamaktan sakının.

Evet sanmayın ki dünyada kalış süreleriniz sizin kendi elle-rinizdedir. Dünyada bizler istediğimiz kadar yaşama imkânına sahip değiliz. Gelişimiz de elimizde değil, gidişimiz de. Dünyaya bizler istediğimiz dönemde, istediğimiz coğrafyada ve istediğimiz aileden gelmedik. Bu konuda bize bir şey sorulmadı. Erkek ve kadın olarak da yaratılmamız bizim elimizde değildir. Bir tavuk olarak da dünyaya ge-lebilirdik ve hiç bir itiraz hakkımız da olmayacaktı. Hani tavukların bir itiraz hakları var mı? Gelişimiz böyle olduğu gibi gidişimiz de bizim elimizde değildir. Belki bugün, belki yarın, belki yarından da önce gideceğiz. Çaresiz buna hiç bir zaman itiraz hakkımız yoktur. Nasıl ki bizler başkalarına vâris olmuşsak, başkalarının ölümünden sonra onların yerine dünyaya getirilmişsek bizim yerimize de başkaları getirilecektir. Dilerse Allah sizi yok eder, sizden başka birilerini var kılar, hayatın yükünü, halifelik görevini onlara verir. Tıpkı siz de bir başka toplumun zürriyeti idiniz. Bir başka neslin nesli olarak geldiniz.

Öyleyse madem ki bir gün gideceğiz bu dünyadan, madem ki kazık çakmayacağız yeryüzüne ve madem ki bizi getirip götüren bir varlık var, o halde geçici bir dünyaya bağlanıp kalmayacağız. Tüm plan ve programlarımızı geçici bir dünya adına yapmayacağız. Adımlarımızı âhiret adına atacak, hesabımızı kitabımızı âhiret adına yapa-cağız.

134. "Size vaadedilen, mutlaka yerine gelecektir; siz O' nu âciz kılamazsınız."

Evet zinhar unutmayın ki, size her vaadolunan mutlaka ge-lecek, gerçekleştirilecektir. Allah'ın vadinde asla değişiklik olmaz. Ne vaadolunmuştu bize? Ne vaadetmişti Rabbimiz bize? Ölüm vaado-lunuyordu bize, o mutlaka gelecektir. Ondan kaçıp kurtulmak mümkün değildir. Başka? Diriliş vaadolunuyordu, yaşadığımız hayatın he-sabını ödemek üzere, yaptıklarımızın bedelini ödemek üzere yeniden diriliş vaadolunuyordu, hesap kitap vaadolunuyordu, terazi mizan va-adolunuyordu, cennet cehennem vaadolunuyordu, onlar mutlaka ge-lecek ve gerçekleşecektir. Başka neler vaadolunuyordu bize? İsyan içinde olanlara helâk vaadolunuyordu, dilersek sizi yok eder yerinize başkalarını getiririz deniyordu, o mutlaka gerçekleşecektir. Küfür ehline, şirk ehline vaadedilen azapların tümü mutlaka gelecektir. Sakın ha yaptıklarınızdan ötürü Allah'ı atlatabileceğinizi sanmayın. İsyan içinde olanlara Rabbimizin vaadettiği azapların tümü gelecektir. Gelecektir ama bazen sizin beklemediğiniz, anlayamadığınız, bileme-diğiniz biçimlerde gelir azap.

Evet böylece Rabbimizden insanlara vaadolunanlar pozitif ve negatif olarak iki ana grupta toplanabilecektir. Birisi dediğim gibi, be-nim istediğim gibi, benim peygamberimin emrettiği gibi bir hayat yaşarsanız karşılığında vaadettiğim mükafatlar size gelecektir. Size cennet vaadediyorum ve bu vaadim aynen gerçekleşecektir. Ötekisi de tam tersine beni dinlemez, elçilerime kulak vermez, kafanıza göre hareket ederseniz o zaman da size cehennemi vaadediyorum, aynen o da gerçekleşecektir. Buyurun hangisini isterseniz tercih size aittir diyor Rabbimiz.

Bazen sizi azdıran bir zenginlik biçiminde, bazen sizi perişan eden, belinizi büken bir fakirlik biçimine, bazen yerin üstünü altına getiren bir deprem biçiminde, bazen sizi şia, parti parti, grup grup yaparak birinizin acısını diğerine tattırma biçiminde, bazen başınıza başsız başları musallat etme biçiminde, bazen düşmanlarınızı size musallat ederek ekmeğinizi elinizden almaları biçiminde, bazen çoluk çocuğunuzu elinizden aldırıp, istemediğiniz eğitimlere zorlamak biçiminde, kadınlarınızın kızlarınızın namuslarına sahip çıkamama biçiminde, çeşitli biçimlerde gelir Allah'ın azabı da farkına bile varamazsınız. Evet Allah size ne vaadetmişse onların tamamı size gelecektir. Ne kadar da güçlü olursanız olun, ne kadar da kaçmaya, saklanmaya çalışırsanız çalışın bundan kurtulma imkânınız yoktur. Allah'la baş etme imkânınız yoktur.

Öyleyse Allah'ın vaadini iki ana grupta topladık:

1: Rızama uygun, kitabımın ve peygamberimin gösterdiği gibi hareket ederseniz size cennet vaadediyorum, aynen öyle gerçekleşecektir.

2: Bir de bunun tam tersine, beni dinlemez, kitabımı ve peygamberimi dinlemez, kendi kafanıza göre giderseniz size cehennemi vaadediyorum. Buyurun hangisini isterseniz diyor Rabbimiz.

135. "De ki, "Ey milletim! durumunuzun gerektirdiği-ni yapın, doğrusu ben de yapacağım. Sonucun kimin için hayırlı olacağını bileceksiniz. Zulmedenler şüphesiz kurtulamazlar."

Onlara de ki ey peygamberim! Ve sizler de deyin o kâfirlere ey peygamber yolunun yolcuları. Deyin ki onlara: Ey kâfirler! Ey müşrikler! Ey zâlimler! Ey Allah düşmanları! Haydi buyurun, kendi konumunuza, kendi durumunuza göre ne uygunsa, neyi uygun görmüşseniz yapın bakalım. Ne yapacaksanız yapın bakalım! Kendi durumunuza göre neyi uygun görmüşseniz haydi yapın bakalım! Sizler elinizden ne geliyorsa, ne yapabilecekseniz yapın! Sizler yapacağınızı yapın! Küfrün gereği olarak, şirkin gereği olarak Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle savaş yolunda neye gücünüz yetiyorsa yapın! Elinizden geleni arkanıza koymayın! Ne yapacaksanız, nasıl yaşayacaksanız bildiğiniz gibi yaşayın! Ben de bana yakışanı yapacağım. Ben de yapacağımı yapıyorum! Biz de yapacağımızı yapacağız! Pek yakında göreceksiniz gelecek kiminmiş? Pek yakında görecek ve bileceksiniz, gelecek kâfirlerin miymiş, yoksa mü'minlerin mi? Gelecekte kâfirler mi galip gelecek yoksa Allah dostları mı? Arkasında Allah'ın bulunduğu dâvâ mı galip gelecek yoksa arkasında şeytanların bulunduğu küfür mü? bunu çok yakında göreceksiniz.

Evet her şey bu kadar açık ve net bir biçimde ortaya konduk-tan sonra artık ne yapacaksanız yapın. Siz size uygun olanı yapın, ben de bana uygun olanı yapacağım. Âkıbet kime aitmiş? Sonuç kiminmiş? Gelecek kiminmiş? Gelecekte kim egemen olacak yeryüzünde? Hangi dâvâ egemen olacak? Yahut da yaşadığımız bu dünyanın sonunda cennete kim gidecek? Âhiret yurdu kimin olacak? Kim kaybedecek, kim kazanacak? Bunu yakında siz de göreceksiniz biz de göreceğiz. Sonunda kesinlikle bileceksiniz ki bu dâr ve diyarın akıbeti kimin lehineymiş, zalimler kesinlikle felah bulmazlarmış.

Kesinlikle bilelim ki zâlimler asla iflah olmazlar. Zalimlere kurtuluş yoktur. Ve yine kesinlikle bilesiniz ki yarın âkıbet, yarın cennet mü'minlerindir.

Öyleyse biz yolumuzdan asla şüphede değiliz. Biz dâvâmız-dan, yaşadığımız hayattan asla kuşkuda değiliz. Siz yapacağınızı yapın, biz de bizim yapmamız gerekenleri yapacağız. Sizler inandı-ğınız yolun gereklerini, inandığınız küfür ve şirk dinlerinin amellerini pratikte gösterin ben de, biz de inandığımız tevhid dininin amellerini hayatımızda sergilemeye devam edeceğiz. Siz imanlarınızı yaşayın, ben de imanımı yaşamaya devam edeceğim. Siz bildiğinizi ortaya ko-yun, ben de bildiğimi ortaya koyacağım. Ama ben şunu

şimdiden si-ze haber vereyim ki zâlimler asla iflah olmazlar. Zâlimler asla iflah ol-mayacaklar. Zâlimler hiçbir zaman egemen olamayacaklar. Zâlimle-rin ne dünyada ne de âhirette asla kurtulmaları mümkün değildir. Dünyada da ukba'da da kurtuluşa erenler ancak mü'minler olacaktır. Allah'a şirk koşan, Allah'a isyan eden, Allah'ın sistemini reddedip başkalarının sistemlerini yasallaştıran, zâlim bir toplum ne dünyada, ne de ukba'da kesinlikle kurtuluşa eremeyecektir. Geçmişte bu böyle olduğu gibi yarın da böyle olmaya devam edecektir. Bu Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasadır ve kıyâmete kadar da bu yasa devam edecektir.

Bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz küfrün, şirkin temelini ve tutarsızlığını ortaya koyacak. Şirkin temel felsefesini anlatacak. kâfir ve müşrik kafaların ürünlerini anlatmaya başlayacak.

Müşrik kafaların, Allah'a inandıkları halde Onu hayata karış-tırmak istemeyen, Allah'a inandıkları halde yaşadıkları hayatta Ona yetki vermeyen, ya da hayatı parçalayıp onun bir bölümünde Allah'ı, öteki bölümlerinde de Allah'tan başkalarını söz sahibi kabul eden müşrik kafaların içini ortaya dökecek Rabbimiz. Allah'ı bildikleri halde Ona teslim olmayan, inandım dedikleri Allah'ın hayata karışmasını reddeden, müşrik insanların düşüncelerinin hayatlarında nasıl tezahür ettiğini? Şirklerinin dünyalarında nasıl bir görüntü arz ettiğini? Şirklerinin hayatlarını nasıl şekillendirdiğini ortaya koyan bir âyetle karşı karşıyayız.

Kâfirlerin ve müşriklerin inançlarına göre şekillenen hayatları anlatılacak. Her ne kadar kâfirler kâfirse de hayatlarının kimi yönleri İslâm'a uygun olabilir. Meselâ kimi insanlar kâfir olsalar da yalan söylemezler. Hırsızlık yapmayan, domuz eti yemeyen, içki içmeyenler de vardır aralarında. Bunun sebebi bir zamanlar onlar da hak din üzereydiler. Zaman içinde gelen hak dinlerin onlardaki kalıntılarıdır bunlar.

Bakın bunların hayatı nasıl şekilleniyormuş? Şirk inançları ha-yata nasıl yansıyormuş? Rabbimiz şöyle anlatır:

136. "Kendi zanlarına göre, Bu Allah'ındır, bu da putlarımızındır diyerek, Allah'ın yarattığı hayvanlar ve ekinlerden pay ayırdılar. Putları için ayırdıkları Allah için ve-rilmez, ama Allah için ayırdıkları putlarına verilirdi; ne kötü hüküm veriyorlardı!"

Gerek hayvanlardan gerekse ekinlerden, mahsullerden bir nasip ayırıp zanlarınca dediler ki bu Allah'ındır. Sonra aynı mallardan bir hisse daha ayırdılar ve yine kendi zanlarınca dediler ki bunlar da putlarımıza, putların arkasına saklanarak egemenliği ellerine geçirmiş olan egemen güçlerimize, toplumda iktidarı elinde bulunduranlara, ortaklarımıza, liderlerimize,

idarecilerimize, otorite sahiplerimize aittir. Onlardan gelebilecek tahakkümü, zulmü önlemek için bunları da onlara ayırdık diyorlardı.

Yâni nerden öğreniyorlar, nasıl öğreniyorlar gerçekten hayret ediyoruz. Ama İblis'ten öğreniyorlar, akıl hocalarından bilgileniyorlar ve birbirlerine öğretiyorlar bu işi. Mantığa bakın, düşünceye bakın ki, malları, ekinleri, tarlaları, hayvanları, davarları, sığırları tüm mal varlıklarını ve de hayatlarını ikiye bölüyorlar veyâ daha doğrusu üçe bö-lüyorlar, bir bölümü aslan payı olarak kendilerine ayırıyorlar, geri kalanının da bir bölümünü Allah'a, diğer bölümünü de putlarına, Allah'a ortak kabul ettikleri varlıklarına ayırıyorlar. Tanrısal özellik yükledikleri varlıklara pay veriyorlar. Niye? Zırvanın te'vili olmaz.

Evet kendilerine ayırdıklarının dışındaki mallarını ikiye bölüyorlardı kendi zanlarınca ve diyorlardı ki şu Allah'ındır, şunlar da egemen güçlerindir. İşte şirkin temel felsefesi budur. Şirkin hayat programı budur. Demin de ifade ettiğim gibi müşriklerin, müşrik kafaların ikilem içinde bir hayatları vardır. Şirk kelimesinin ifade ettiği anlam da budur zaten. Şirkte ikilem vardır. Sürekli bir ikilem içinde yaşar müşrik. Hayatının bir bölümünde söz sahibi Allah'tır, öteki bölümlerinde de söz sahibi başka tanrıları vardır. Hayatının öteki bölümlerinde söz sahibi olan tanrılar isterse bir tane olsun, isterse birden çok olsun fark etmez.

Allah'tan başka hayatlarında söz sahibi olan bu tanrılar bazen ekonomik tanrılardır, kimileri siyasal tanrılardır, kimileri bilimsel tanrılar, kimileri hukuk tanrısı, kimileri şifa tanrısı, kimileri oyun eğlence tanrısı, kimileri dua, tövbe ve sığınma tanrısı, kimileri kılık kıyafet tanrısı, kimileri moda ve âdetler tanrısı vs vs. Tüm şirk toplumlarında bu tanrıları yığınlarla görmek mümkündür. Allah'ın karıştırmadığı alanlarda bu tanrılar söz sahibidir müşrik toplumlarda. Çünkü hayat ikiye bölünmüştür. Allah'ın karıştığı bölüm, başka tanrıların söz sahibi olduğu bölüm. Zaman da ikiye bölünmüştür. Allah'a ayrılan zaman, başkalarına ayrılan zaman. İbadet gibi Allah'ın karıştığı zaman birimi, onun dışında başkalarına kulluk yapılan zaman dilimi.

Tüm şirk toplumlarında görmek mümkündür bunu. Allah be-risinde hayata etkin olan bu tanrılar bazen canlıdır, bazen da cansız varlıklardır. Bazen canlıdır bu tanrılar insan gibi, insanlar gibi ve her biri hayatın belli birimlerini paylaşırlar. Sen şu bölümde tanrısın, şu bölüm sana aittir, ama şu bölüm de bana aittir gibi kendi aralarında yetkileri paylaşırlar ve kendi keyiflerince bir dünya oluştururlar, Allah kullarını kendilerine kul köle edinirler. İşte müşrikçe inanarak haya-tında bu ikilemi yaşamak zorunda olan insanların bir özelliğini anla-tıyor Rabbimiz.

Allah'ın kendilerine lütfettiği mallarından, hayvanlarından, e-kinlerinden birer pay, birer hisse ayırıyorlar ve diyorlar ki şu hisse Al-lah'ındır, şu da şeriklerimizin, ortaklarımızın, egemenlerimizindir. Hal-buki tüm mallar Allah'ındı. Allah'ın malından Allah'a bir hisse ayırıyorlar, putların, hakimlerin, hükümdarların, idarecilerin onda zerre kadar hakları olmadığı halde onlara da bir hisse ayırıyorlardı. Allah'a ayrılanlar toplumun fakirlerine, muhtaçlarına harcanıyor, öteki tanrılara ayrılanlar da toplumun egemen güçlerine, idarecilere gidiyordu. Bu kendilerine hisse ayrılan tanrılar eğer canlı varlıklarsa, yâni insanlarsa bizzat kendileri alıyorlardı bunu, eğer bu tanrılar cansız putlarsa o zaman da bu putların arkasına saklanan uyanıklar alıyorlardı bunları. Ve böylece insanlardan emdikleri bu kanlarla güçlenip palazlananlar toplumda hakim konuma gelebiliyorlardı.

Bir de bakın şöyle yapıyorlardı:

Putlara ayrılan, krallara, idarecilere, egemen güçlere ayrılan, hakim zümreye ayrılan, loncaya, kliğe ayrılan, liderlere, sevilen kişilere ayrılanlar mutlaka verilmeliydi yerine, mutlaka ulaştırılmalıydı onlara. Ama Allah'a ayrılan mallarda her hangi bir telef, bir eksilme söz konusu olmuşsa ona verilmekten vazgeçilirdi. Bunu yaparken de ge-rekçeleri şuydu: Eh nasıl olsa Allah Ganîdir, Allah zengindir, Allah'ın ihtiyacı yoktur, vermesek de olur Ona diyorlardı. Ama berikilerin ihtiyaçları vardır. Onlar Allah kadar güçlü, Allah kadar zengin değildirler. Binaenaleyh onların hakkını kesemeyiz diyorlardı. Ne kadar da garip değil mi? Tam müşrik mantığı yâni. Peki madem ki Allah güçlüdür, Madem ki Allah'ın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, madem ki onlar güçsüz-dür, madem ki onlar muhtaçtır, eh niye tapınıyorsunuz onlara? Niye onlara söz hakkı tanıyorsunuz hayatınızda? Niye uyguluyorsunuz onların yasalarını? Ve niye kulluk ediyorsunuz onlara? Neden Rab biliyorsunuz onları? Neden? Neden işlerinizi onlara havale ediyorsunuz? Neden hukuku Allah bilmiyormuş gibi onların kapısında hukuk dileniyorsunuz? Neden Allah yasaları dururken onlara yasa belirleme hakkı tanıyorsunuz? Neden velî ve hakim biliyorsunuz onları? Başka değil sadece şirk mantığı diyoruz buna.

Evet nasıl olsa Allah'ın ihtiyacı yoktur ama bu beriki tanrılarımız fakirdir onlara vermek zorundayız diyorlardı. Bir de aslında an-lıyoruz ki bu adamlar Allah'tan korkmuyorlar ama öteki tanrılardan, idarecilerden, egemen güçlerden korkuyorlardı. Çünkü demin de ifa-de ettiğim gibi Allah'a ayrılanlar toplumda gariban fakir fukaraya harcanıyordu. Bunların haklarını vermedikleri zaman onlardan kendilerine gelebilecek bir tehlike yoktu, ama beriki egemen tanrılara, siyasal tanrılara vermedikleri zaman onlardan gelebilecek hapis gibi, başka cezalar gibi şeylerden korkuyorlardı ve onların haklarını derhal ödü-yorlardı.

Tıpkı şu anda bu ülkenin müşrikleri gibi. Mallarından bir hisse Allah'a ayırıp bu zekâttır, bu Allah'ın hakkıdır diyen, sonra mallarından bir ikinci hisse

daha ayırıp bu vergidir, bu egemen güçlerin hakkıdır diyen ve Allah'a ayırdıklarında bir eksilme olursa tâğutlara ayırdıklarından bu tarafa takviye yapmayan, ne yapalım az kazandık di-yen, ama tâğutlara ayırdıklarında bir eksilme olduğu zaman da Allah'a ayırdıklarından alıp o tarafa takviye yaparak onu mutlaka ödemeye çalışan kimseler gibi. Kendilerine o malları mülkleri veren Allah'tan korkmuyorlar adamlar ama öteki tanrılarından korktukları için onların haklarını hemen ödüyorlar.

Evet Allah için ayrılan verilmese de olur ama öteki tanrılar ihmal edilmemeliydi. Önemli olan Allah'ın rızası değil öteki tanrıların rızasıydı. Allah'ı kızdırsalar da fark etmezdi, önemli olan öteki tanrıları kızdırmamalarıydı. Önemli olan bu tanrıların şişmesiydi. Önemli olan bu tanrıların bu tür kaynaklardan beslenerek güç ve kuvvetlerini, egemenliklerini sürdürmeleriydi. Öyle değil mi? Fakir ve güçsüz dü-şerek bu tanrıları yüzden gözden düşerse bu adamların hayatı nasıl olurdu? Önemli olan bu tanrıların göz dolduracak bir biçimde hayat-larını sürdürmeleriydi. Fakir fukara yaşamayıverse ne olacak? Zaten yaşamayı ne bilir de onlar? Efendilerinin yaşadıkları hayat da zaten onlar için değil miydi? Önemli olan efendilerin debdebeli ve şaşaalı bir hayat yaşamasıdır gerisinin hiç bir önemi yoktur kölelerin gözünde. Efendilerin büyümesi, şişmesi onlar için en büyük şereftir.

Evet işte şirk, işte şirkin mantığı, işte müşrikler ve işte şirk di-ninin şekillendirdiği bir hayat. Bir de şunu söyleyelim burada: Şirk an-layışı, şirk mantığı müşrikin hayatında ilk önce ekonomik anlayışında kendisini gösterir. Yâni bir adamın müşrik mi, değil mi? Olduğunu an-lamak istiyorsanız onun mal anlayışına, ekonomik dünyasına bir bakmanız yeterli olacaktır. Şirk anlayışı önce kişinin mala bakışında te-zahür eder. Şirk anlayışı kişilerin hayatında öyle israf yolları açar ki kapanması bir ömür içine sığdırılamaz. Öteki tanrılarının kınamasın-dan korkusu sebebiyle yaya yürüyemediği için araba almak zorun-dadır. Çevre putunun kendisini yadırgayacağından korktuğu için ara-banın en pahalısına ve modellisine binmek zorundadır. Yamalı giye-mediği için hep yenisini almak zorundadır. Ayakkabısını tamir ettirmekten utandığı için hep yenisine yetişmek zorundadır. Modası geçti endişesiyle üç aylık elbisesini soymak ve yerine yenilerini almak zo-rundadır. Meslek icabı, mevki icabı şöyle bir evde oturmaktan haya ettiği için böyle bir villada oturmak zorundadır. Gelen misafirlerden korktuğu için evini şöyle şöyle tefriş etmek zorundadır.

Evet Allah'tan başka tanrıların da varlığına inanan, hayatında onların da hatırını kazanabilmek için çırpınan bir müşrik bu tanrıları hatırına hayatında öyle olmadık gedikler açar ki bir ömür boyu çır-pınır durur da yine de bir türlü kapatamaz bu gedikleri. Bu put adına, bu spor adına, bu klik adına, bu parti adına, bu makam adına, bu sosyal hayat adına, bu şöhret adına, bu alkış adına,

bu toplum a-dına, bu çevre adına, bu mevki adına diyecek ve harcadıkça harcayacak.

Evet böyle topluma, çevreye, modaya, âdetlere, törelere de kulluk edilirse hayat böyle olur işte. Müşrikin hayatı böyledir. Şunu da memnun edebildim mi acaba? Şunun da gözüne girebildim mi acaba? Şunların sofrasında da ben konuşuluyor muyum acaba? diye bir ömür boyu çırpınır durur müşrik. Çünkü sadece Allah'ın kulu değildir o. Sadece Allah'a karşı sorumlu değildir. Onun sorumlu olduğu kulluk yaptığı başka tanrıları da vardır. Halbuki Müslümanın hayatında sadece hakim güç Allah'tır. Allah kendisinden razı olduktan sonra tüm dünya kınasa vız gelir onun için. Razı edeceği varlık tek olduğu için de çok rahattır Müslüman. Kalbi parça parça değildir onun. Çok efendiyi razı etmek için yorulmuş bir adam değildir o. Rabbi kendisinden razı mı tamam rahattır o. Evet Müslümanın kazanırken de harcarken de hayatında hakim güç sadece Allah'tır.

Müşrikler mallarını parçalayıp onun bir bölümünde Allah'tan başka tanrıları söz sahibi kabul ettikleri gibi, bir de zamanı parçala yıp o konuda da ikilem yaşayan insanlardır. Görüyoruz işte adamlar zamanı da parçalıyorlar. Allah'ın kendilerine lütfettiği yirmi dört saatin sadece iki saatini Allah'a verdiler, iki saatini Allah'a ayırdılar bu Allah'a yeter dedeliler ve geriye kalan yirmi iki saatini kendilerine ayırdılar bu bize ait dediler. Mekân konusunda da aynı ayırımı yapıyorlar müşrikler. Şuralara şuralara Allah karışır, ama şuralarda şuralarda filanların hükmü geçerlidir diyorlar. Tamam mescitlerde Allah söz sahibidir ama onun dışında kalan yerlerde bizim söz sahibi başka tanrılarımız vardır diyorlar. Bu kadarı Allah'a yeter diyorlar. Allah öyle hayatımızın her bölümüne karışmamalı diyorlar. Yüzde on, yüzde yirmi Allah'a yeter diyorlar ama geri kalan yüz de seksen doksanını kendi keyiflerine, kendi putlarına ayırıyorlar.

Âyeti bir de şöyle anlamaya çalışıyoruz: Ayırsınlar bakalım, kendilerince taksim etsinler. Ama bilsinler böyle bir mantıkla Allah'a ayırdıkları asla Allah'a gitmez, Allah asla böyle bir ayırımı kabul et-mez. Put yanında düşünülen, putla birlik düşünülen, ortaklı düşünülen bir Allah hakkı Allah tarafından asla kabul görmez. Öyleyse putlarına ayırdıkları elbette putlarına gider, ama böyle şirk içinde bir ayırımı Allah kesinlikle kabul etmeyecektir. Yarın putları, kendileri, ayırdıkları, verdikleri hepsi birden cehennemde birbirlerine lânetleşecekler. Bu hainle onu bekliyorlar.

Evet, Allah'la birlikte O'nun yanında başkalarını da ilahlık makamında gören bu insanlar, Allah'ın kendilerine lütfettiği o malları konusunda bir pay ayırıyorlar ve diyorlar ki; ya Rabbi bu senindir. Bu senin hakkındır, ama şunlar da bizim tanrılarımdır. Bizim hayatımızı düzenleyecek, bizi bize bırakacak,

bizim kendileriyle ilişkilerimizi ayarlayacak sana ortak bildiğimiz, yasalarını uyguladığımız, kulu kölesi olduğumuz öteki tanrılarımızındır. O ortaklarına ayırdıkları asla Al-lah'a ulaşmaz. Ama bu Allah'ındır dedikleri onların putlarına, ilahlarına varır ulaşır. Allah diyor ki:

Ne kadar da kötü hükmediyorlar? Ne kadar çirkin ve âdî bir iş yapıyorlar? Hiç düşünmüyorlar mı bu adamlar? Hiç akılları yok mu bunların? Bu kendilerinin sahip oldukları ekinlerde ve hayvanlarda, bu mallarında Allah'tan başka kimlerin hakkı olabilir? Bunları kim verdi onlara? Mallarını peşkeş çekmeye çalıştıkları bu yeryüzü tanrılarının, bu tanrı taslaklarının ne hakları olabilecek de bu mallarında? Dünyada tanrılığa soyunmuş bu âciz tanrı taslaklarının, bu âciz tanrıçaların tamamı toplansalar acaba o hayvanlardan bir tanesini yaratabilecekler mi? Bırakın bir hayvan veya canlı yaratmayı o hayvanların beslenebilmesi için gökten bir damla yağmur yağdırabilecekler mi bu tanrı taslakları? Bir tek buğday tanesi bitirebilecekler mi onlar yeryüzünde? Hiç düşünmüyorlar mı bu insanlar? Ne hakla veriyorlar mallarını onlara? Hangi hakla mallarında söz sahibi kabul ediyorlar bu adamları?

Hayır hayır, ekinlerin de, hayvanların da, o hayvanların sahip-lerinin de sahibi Allah'tır. Hayatın sahibi Allah'tır. Göklerin ve yerlerin sahibi Allah'tır. Gecenin sahibi, gündüzün sahibi Allah'tır. Mallarımız da mülklerimiz de hayatımız da Allah'ındır. Bizler şu anda birer emânetçiyiz. Ve emânetin sahibi de Hayy'dir, hayattadır. Emanetin sahibi olan Rabbimiz bütün bu verdiklerini nerede ve nasıl harcamamızı, nerede ve nasıl kullanmamızı istiyorsa oralarda harcamak ve kullanmak zorundayız. Mallarımız emânettir, evlâtlarımız emânettir, bedenlerimiz emânettir, akıl emânettir, bilgi emânettir, zaman emânettir her şey emânettir ve emânetin sahibi de hayattadır. Tüm bu verdiklerini nerede ve nasıl kullanacağımızı O'na sormak zorundayız. Ama müşrikler Allah'a sormayarak kendilerini bu konuda yetkili görmüşler ve bu şekilde rezil bir hayatın adamı olmuşlar Allah korusun.

Bu âyet bana şunları anlattı: Kimi arkadaşlarla görüşüyorum, beni sevdiklerini söylüyorlar, anlattığım Kur'an'a şiddetle ihtiyaçlarının olduğunu, birlikte ders yapmamız gerektiğini söylüyorlar. Tamam di-yorum, haftada bir akşam buluşup okuyalım, birlikte anlamaya çalışalım. Bir iki hafta çok dikkatli dinliyorlar. Üçüncü hafta soruyorum, bu hafta neredeyiz, kimin evindeyiz diye, adam başlıyor bin bir mazeretler beyan etmeye. Efendim, arkadaşlardan birisi yola gitmiş, ötekisinin misafiri gelmiş, kendisi de hemen evden bir arkadaşına gitmek üzereymiş de işte bu hafta dersi iptal etsek. Zaten haftada bir saatlik Kur'an'la bir beraberlik, onu da daha sonraki haftaya kaydırma teklifinde bulunuyorlar. Bazen içime bir kurt düşüyor, acaba on beş günde bile Allah'a zaman ayıramayacak kadar meşgul olan bu insanlar bu geceleri ne yapıyorlar diye birinin evine gidiyorum. Bakıyorum ki adam televizyonun başına oturmuş, elinde neskahvesi hazır, duman gölgesi altında, lâhûti bir manzarada kendi

dünyasına dalmış. Meğer haftanın bir saatini bile Allah'a ayıramayan beyefendi bunlara zaman ayırıyormuş. Yıkılıyorum. Soruyorum, hani sen bu geceni Allah'a ayırmıştın? Dünkü gecen, evvelki günkü gecen zaten bu ekranındı, ne oluyor demeden kendimi alamıyorum. Ne dersiniz? Yâni Allah'a ayırdıklarımız da mı bazen putlara gidiyor? Ekran putu, ya da başka putlar. Allah'a ayıracağımız zamanları da başkaları mı çalıyor ne? Akrabalar, arkadaşlar, bacanaklar, enişteler, dayılar mı çalıyor?

Öyle değil de hiç olmazsa haftanın bazı günlerini Allah'a ayırsanız, erken yatıp sahurda, seherde kalkıp bu gece Allah'a gidece-ğim deseniz. Seheri değerlendirseniz, Rabbinizle, O'nun kitabıyla da-ha bir yakın olsanız, hattâ gündüzünü de oruç tutsanız. Tabi bu, anneler günü, babalar günü gibi Allah günü, peygamber günü anlamına gelmemelidir. Çok iyi bilelim ki Allah'a ayrılanlar eğer bu mantıkla ay-rılmışsa asla Allah'a ulaşmaz. Ya Rabbi, bak ben sana günümün şu kadarını ayırıyorum, ama geri kalanları da artık sen idare et, onlara müdahale etme, onlar da bizim olsun yani, göksümüzü gere gere ge-ri kalanı da kendimiz harcayalım demeye kimsenin hakkı yoktur. Çünkü zamanı veren, imkânı veren, hayatı veren, ekini veren, ürünü veren Allah olunca, elbette kine ne kadarını vereceğimiz O belirleyecektir. Meselâ bize kulağı veren Allah'sa, ya Rabbi günde bir saat onu sana veriyorum, geri kalanında de sen bana müdahale etmesen de rahat yaşasak demeye kimsenin hakkı yoktur.

Peki bu müşriklerin bozukluğu sadece malları konusunda mı-dır? Başka bozuklukları yok mu bunların? Evet her şeyleri bozuktur bu adamların. Bakın:

2

137. "Böylece, putlara hizmet edenler, puta tapanların çoğunu helâke sürüklemek, dinlerini karma karışık etmek için çocuklarını öldürmelerini onlara iyi göstermişlerdir. Allah dileseydi bunu yapamazlardı. Ey Muhammed! Sen onları ve iftiralarını bir tarafa bırak."

İşte böylece müşriklere onların Allah berisinde söz sahibi kabul ettikleri ve hayatlarında hâkimiyet hakkı verdikleri tanrıları, ilâhları, ilâheleri çocuklarını öldürmelerini de güzel gösterdiler. İlâhları onlara öz evlâtlarını öldürmelerini süslü ve mantıklı gösterdiler de onlar da öz evlâtlarını öldürmeye başladılar. Şeytanlar, tâğutlar, egemen güçler bu zavallı kullarının dinlerini ve hayatlarını bozmak için çocuklarını öldürmelerini öğütlediler de bu zavallılar da bu tanrılarının telkinleriyle çocuklarını öldürmeye koyuldular. Zavallı insanlar Rablerinin âyetlerini terk ettiler, Rablerinin hayat programını reddettiler de kendilerini helâk etmek isteyen şeytanî güçlere teslim oldular. Onlar da istedikleri gibi kullandılar onları. Mallarını aldılar, yetmedi evlâtlarına da göz diktiler. Müşrik toplumlarda müşrik kafaların hayatlarını kendilerine sorup

yaşadıkları şeytanî güçlerin bir başka oyununu görüyoruz burada. Çocuklarını öldürmeyi süslü göstermek.

Yâni onları helâke ve inançlarında şaşkınlığa sevk ettiler. Peki bu nasıl bir şeydir? Yâni insanların kendi öz evlâtlarını öldürmenin güzel gösterilmesini nasıl anlayacağız? Nasıl olur da hem çocuk öldürülür, hem de güzel olur bu iş? Eğer adam baştan şartlanırsa güzel olur. Hani öyle derler; kedi yavrusunu yemek istediği zaman, şöyle gözlerini kapatır, onu güvercin yavrusu gibi tasavvur eder, kendini buna şartlandırır, gözünü açarken bir hamlede saldırır, parçalar ve yermiş. Değilse hiç kendi yavrusunu yiyebilir mi? Peki anneler, babalar çocuklarını yerlerken, kumlara gömerlerken, toplum bataklıklarına gömerlerken, materyalist eğitim çukurlarına gömerlerken başka bir şeye şartlanmadıklarını kim iddia edebilir? İşte müşriklere Allah'ın or-tağıdır diye kulu kölesi oldukları varlıklar çocuklarını öldürmeyi süslü ve güzel göstermişlerdir de böyle zevkle öldürüyorlar.

Acaba çocukları zevkle öldürmek, bıçağı almak, tabancayı al-mak veya başka bir öldürücüyü alıp öldürmek midir? Veya ipe bağla-yıp denize atmak mıdır? Veya bir başka öldürme yöntemi midir? Bakıyoruz kitabımıza, işte bu sûrenin önceki âyetlerinde Rabbimiz ölü ve diri konusunda farklı kavramlar öğretti bize. Kur'an'la beraber olan, vahyi tanıyan, vahiyle yürüyen, vahiyle hareket eden kişi diri, onunla beraberliğini yitirenler de ölüydü.

Öyleyse ne dersiniz, çocuklarını kitapsız ve peygambersiz bırakanlar onları öldürmemişler mi? Bunu gayet rahat, neşeyle yapmı-yorlar mı bu insanlar? Belki ben çocuğumu kendi ellerimle öldürüyorum diyenleri göremezsiniz bugün. Ama meselâ bir anne ve baba canı ciğeri bildiği kızını evleneceği kocaya elleriyle götürüp teslim ediyorlar değil mi? Neden? Çünkü bu bir inanç işidir, öylece yapılmasına inanmışlardır. Onun mantığını kavrayınca çok rahat evlerinden çıkarıyorlar. İşte bu müşrikler de kendi kendilerine bir mantık geliştiriyorlar, diyorlar ki bu çocuk ölmeli, öldürülmeli, bu çocuk ortadan kaldırılmalı, bu çocuk benim soframa oturmamalı, bunu kabulleniyorlar.

Evet müşrik insanların tanrıları olan bu şeytanî güçler, bu ta-ğutlar, Allah berisinde topluma egemen olan bu tanrı taslakları kullarının dünyada sıfırı tüketmeleri için, dünyada acı bir hayat yaşamaları için, kendi kendilerini yiyip bitirip mahvetmeleri için, öbür tarafta da cehenneme yuvarlanmaları için onlara kendi öz evlâtlarını bile öldürmelerini tavsiye ediyorlar. Ne kadar acı değil mi? İnsanlar Allah'ı bırakacaklar, Allah'ın sistemini bırakacaklar, sonra Allah berisinde birilerini tanrı kabul edecekler, onların kanunlarını uygulamaya çalışacaklar, onlara kul köle olacaklar ve sonra da bu tanrı taslakları velâyetlerini ellerine aldıkları bu kullarının mallarını, mülklerini ellerinden alacak, çoluk çocuklarına göz dikecekler ve diyecekler ki:

Ey benim gönüllü kullarım! Ey gerçek Rablerini terk ettikleri için benim kucağıma düşmek zorunda kalan akıllı kullarım! Ben sizleri düşünürüm! Siz beni dinleyin gerisine karışmayın! Sizin fazla mala, mülke ihtiyacınız yoktur! Sizin fazla çocuğa da ihtiyacınız yoktur! Sa-kın ha fazla çocuk sahibi olarak bana vermeniz gerekenleri, bana ye-dirmeniz gerekenleri onlara yedirmeye kalkışmayasınız! Sizler akıllı insanlarsınız! Akıllı oluşunuz Rabbinizi terk etmenizden bellidir. Böyle akıllı, kültürlü, aydın insanlar olarak sizler her şeyden önce beni düşünmek, bizi hesap etmek zorundasınız. Onun için de çok fazla çocuk yapmamalısınız. Bazen ana rahminde onları henüz dünyaya getirmeden öldürmelisiniz. Bazen ana rahmine düştüğü andan itibaren öldürmelisiniz. Bazen de dünyaya geldikten sonra defterlerini dürmelisiniz onların.

Hem sizler merak etmeyin, ben bunların tümünü sizin için düşünüveriyorum. Öldürme usullerinin tümünü sizin ayağınıza kadar getiririm ben, siz hiç merak etmeyin. Bu benim işimdir. Aksi takdirde sizler çok çocuk sahibi olduğunuz zaman benim hayatım daralacak. Şey yanlış söyledim yâni o zaman sizin hayatınız daralacak. O çocuklara harcadığınız zaman bana harcamanız azalacak. Yo yine yanlış söyledim, kendinize harcamanız kısılacak demek istedim diyerek tanrılar emir veriyorlar kullarına ve zavallı kullar da onların telkinlerine boyun bükerek çocuklarını öldürüyorlar. Halbuki hepsi yalan. Hepsi yutturmaca. Eğer bu sahte tanrılar, bu egemen güçler, toplumun kanını emmeye çalışan bu bir avuç tâğutî ve şeytanî güçler bu ülkenin ekonomisini bozmasalar vallahi de, billahi de bu ülke şu andaki nüfusunun üç misli nüfusu bile besleyecek imkânlara sahiptir. Yalan söy-lüyor hainler. Yalan söylüyor insanlık katilleri.

Çünkü rızkı ayarlayanlar, rızkı taksim edenler, rızkı yaratanlar onlar değil Allah’tır. Allah yarattıklarını asla ihmal etmez. Yeryüzünde ne kadar insan varsa ona göre rızık yaratan Allah’tır. Yeryüzünde Al-lahlığa soyunan bu doymazlar yalan söylüyorlar. Ne kadar insan az olursa o kadar çok şişebileceklerine inanıyor bu zâlimler.

Tamam bunlar zâlim, ya bunlara kulluk edenlere ne demek lâzım? Onlar da en az bunlar kadar zâlim değiller mi? Evet şirk onlara da, bunlara da bunu yaptırıyordu. Ya doğmadan önce ana rahminde, ya daha evvel kontrol haplarıyla, ya doğduktan sonra namus korkusu ve ar duygusuyla, damada teslim acısıyla ya da ekonomik sebepler yüzünden çocuklarını öldürüyorlar, ya da doğduktan sonra onları dinsiz bırakarak, eğitimsiz bırakarak, materyalist bir eğitim sistemine terk ederek onları öldürüyorlar.

Müşriki buna iten bir başka temel felsefe de bencillik duygu-sudur. Hayatını yaşama, hayatını bir başkasıyla paylaşmama mantığıdır. Batıdaki kâfirler buna inandıkları için orada ayrıca devlet baskısına gerek kalmamıştır. Ama halkı Müslüman olan ülkelerde bu iş devlet baskısıyla gerçekleştirilmektedir.

Peki dertleri ne bu adamların? Birinci dertlerini söyledim, kendi karınlarını şişirmek ve insanları daha çok sömürmek istiyorlar. İkinci dertlerine gelince, o da aman İsmail oğulları çoğalıp da bize kafa tutacak duruma gelmesinler. Köleler palazlanıp da bize isyan edecek konuma gelmesinler diye efendilerimiz tedbirler düşünüyorlar. Kölelere efendileri bunları empoze ediyorlar.

Demek ki insanlar vahyi tanımazlar, Allah'tan başkalarını da dinlerler, Allah'tan başkalarına da kul köle olurlarsa, işlerini onlara havale ederlerse; onlar da onların işlerini bozarlar, dinlerini karmaka-rışık hale getirirler. Böylece işte bu tür İslâm dışı anlayışları onlara güzel göstermeye devam ederler.

Eğer bizler hayatımızı düzenleme konusunda yalnız Allah'ı dinler, yalnız vahye kulak verirsek, bize Allah ve Resulünün dediklerini aktaranlara kulak verirsek, yalnız vahiy gözlüğüyle hadiselere bak-maya çalışırsak o zaman dinimizi kurtarma imkânını elde edebiliriz. Değilse vahyi tanımayan insan şeytanı da tanıyamaz. Şeytanın oyunlarını da, tâğutların oyunlarını da tanıyamaz.

Eğer şu anda bizler vahyi bir kenara bırakır da başkalarını dinlemeye çalışır, başkalarının sözlerini vahiy yerine koyarsak o zaman Allah korusunun dinimizi karmakarışık hale getirir, yolumuzu kaybederiz. Zaten âyet-i kerimede Rabbimiz, o başkalarının insanların dinlerini karmakarışık hale getirmek istediklerini anlatıyor. Bu şeytanlar, bu şeytanî güçler, bu tâğutlar, bu tanrı taslakları insanların dinlerini bozmaya, Allah dinini karıştırmaya ve sonunda Allah vahyi yerine kendi vahiylerini yerleştirmeye o kadar taliptirler ki bu uğurda yapamayacakları, fedâ edemeyecekleri bir şey yoktur. Çünkü toplumu bitirmek ve kendileri egemen olarak kalmak istemektedir bu hainler. Zaten kendi öz evlâtlarını öldüren bir toplumun geleceği bitmiş demektir. Kendinden başkalarını düşünemeyecek kadar canavarlaşmış bir toplumun sonu yıkımdan başka bir şey değildir.

Yeryüzünde kendilerinin dışındaki tüm toplumları yok etmek isteyen zâlim güçler o toplumların karşısına resmi bir din çıkarırlar. Allah diniyle ilgisi olmayan resmi bir din. Yürürlükteki resmi ideolojiyle, resmi sistemle çatışmayan ve hayata asla karışmayan bir din. Müslümanlar eğer bu resmi ideolojinin kendilerine dayattığı dine göre değil de Allah dinine göre hareket

etmeyi becerebilirler, dinlerini vahiyden almaya çalışırlarsa ancak o zaman kurtulabileceklerdir. Bunun başka hiçbir yolu ve çaresi de yoktur.

Bu yeryüzü tanrılarından, bu tanrı taslaklarından korkmaya da gerek yoktur. Bakın âyetin sonunda Rabbimiz buyurur ki:

Ama bu hainlerin insanlara çocuklarını öldürmeyi süslü göstermeleri sakın onların güçlü oldukları zehabına götürmesin sizi. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ne dümen çevirirlerse çevirsinler. Bilesin ki onlar gerçek güç ve kuvvet sahibi değillerdir. Gerçek güç ve kuvvet sahibi Allah'tır. Eğer Allah dileseydi onlar bu numaraların hiç birisini yapamazlardı. Eğer onlar şu anda bir şeyler yapabiliyorlarsa Allah müsaade ettiği için bunu yapabiliyorlar. Allah izin vermeseydi ne onlar Rablik iddiasında bulunabilirler ne de berikiler onların kulu kölesi olabilirlerdi. Allah dilemeseydi ne onlar insanların dinlerini karıştırabilirler, ne de berikiler onların bozuk dinlerine tâbi olabilirlerdi. Allah dileseydi bunların hiç birisi yanlışa gitmezlerdi. Ama Allah onların yollarını açıvermiş sapsınlar, sapıtsınlar ve sonunda cehennemi boylasınlar diye.

Öyleyse bırakıver onları ey peygamberim. Salıver onları bildikleri gibi yaşasınlar kendi sapıklıkları içinde. Kendi dinleriyle, kendi şirkleriyle, kendi yollarıyla, kendi tanrılarıyla ve iftiralarıyla baş başa bırakıver onları. Sen yalnız Allah'ı dinle. Sen sadece Rabbinin vahyine kulak ver, O'na dayan, O'na güven, O'na sarıl ve yoluna devam et. Nasıl olsa bir gün Allah'ın huzuruna gelecekler ve hesap verecekler o hainler.

Müşriklerin yanlışlarından birisi daha gündeme geliyor bundan sonraki âyet-i kerimede:

138. "Bu hayvanlar ve ekinleri dilediğimizden başka-sının yemesi yasaktır; bir kısım hayvanların sırtlarına yük vurmak da haramdır" iddiasında bulunarak ve bir kısım hayvanları keserken de Allah'ın adını anmamak sûretiyle O' na iftira ederler. Allah, yaptıkları iftiralara karşı onları cezalandıracaktır."

.

Burada da bir başka şirk mantığını anlatıyor Rabbimiz. Aslında şirk sistemlerinin hiç birisinin mantığı yoktur. Vahye dayanmadıklarından yaptıkları her şey saçma, her şey tutarsızdır. Önceki âyetlerde hayvanlar konusundaki tutarsızlıklarını, saçmalıklarını görmüştük, burada da yeme içme konusunda, yiyecek ve içecekler konusundaki tutarsızlıklarını görüyoruz.

Diyorlar ki şu hayvanları ve şu ekinleri bizim dilediğimizden başkalarının yemesi yasaktır. Şu hayvanlara ve ekinlere yaklaşmak yasaktır. Bunlara dokunmak, bunları kullanmak, binmek, dokunmak, yaklaşmak, yemek, içmek

yasaktır. Kendilerince, kendi zanlarınca, kendi ümniyelerince diyorlardı ki, bunları bizim dilediklerimizin dışın-da hiç kimse yiyemez. Şu hayvanların sırtları, onların sırtlarındakiler haram kılındı. Şu hayvanların üzerine de onların kesimi esnasında Allah'ın adı anılamaz. Onlar kesilirken besmele çekilemez diyerek Al-lah'a iftira ediyorlardı. Besmelesiz adamlar. Tanrı da böyle ister di-yerek kendi anlayışlarını kutsamaya çalışıyorlar. Hiçbir delilleri de yoktur bu konuda. Yâni İbrahim aleyhisselâm böyle dedi diye filan değil. Buhâri'de gördük, Müslim'de okuduk filan diye değil. Kendi zanlarınca, kendilerince öyledir de onun için.

Demek ki bunu yaparlarken dayandıkları ne? Sebep ne? De-dim ya şirkin mantığı olmaz. Belki de şu anda yeryüzünde hayvan kesimini hoş görmeyen adlarına Vegetarian mı ne deniyor et yemez-lerin yaptığı da bu mantıksızlıktır işte. Günümüzde yok mu bunlar? Bir düşünün hayatınızdaki dokunulmazları. Bunlara dokunmayın! Bunlara kimse karışamaz! Bu konulara tanrı bile karışamaz! Bunlara Allah bile müdahale edemez! Allah bile bu yasakları değiştiremez, kaldıramaz dercesine hayata yerleştirilen nice dokunulmaz vardır değil mi? Hâşâ âyet de getirseniz, hadis de okusanız bu konu böyledir denen nice hürmetler, nice tabular var bugün. Yeme-içme konularında, giyim-kuşam konularında, dâvet-ziyafet konularında, sosyal ve siyasal ilişkiler konusunda nice dokunulmaz tabular var. Bunlara Allah karışamaz! Bunların kurallarını biz kendimiz koyarız! Diyerek hayatın kurallarını koymaya tek yetkili Allah'ı diskalifiye ederek koyduğumuz kurallar.

İftiradır bunlar Allah'a. Allah böyle bir şey demediği halde Al-lah adına koydukları bu kuralları Allah'a onaylattırmaya çalışıyorlardı. Allah da böyle ister, Allah da bundan yanadır diyerek iftira ediyorlardı Allah'a. Tıpkı kendi kafalarından bir din, bir sitem belirleyip adına da demokrasi deyip, kendi tanrılarını kendileri seçip, seçtikleri tanrılarını istedikleri biçimde etkileyip kendi kendilerine tapınıp da Allah da bundan yanadır, Allah da böyle bir sistem önermektedir diyerek Allah'a iftira etmeye çalışanlar gibi. Allah da laiklikten yanadır, Allah da fâizden yanadır diyerek kendi yalanlarını Allah'a onaylattırmaya çalışanlar gibi.

Diyorlar ki şu hayvanların sırtları haramdır. Yâni onların sırt-larına binmek, sırtlarına yük vurmak ve bu şekilde onları kullanmak yasaktır. Bu hayvanlar bu işlerde kullanılmayacak ve yeryüzünde serbest dolaşacaklardır diyorlardı. Mâide'de Rabbimiz bunu biraz daha açık anlatır.

Peki niye yapıyorlardı bunu? Neden bu tür kurallar koyuyor-lardı? Allah diyor ki ***iftira en aleyh***. Allah'a iftira etmek için yapıyorlardı bunu. Müşriklerin hayatında bu tür şeyler sayılamayacak kadar çoktur. Kendilerince yasa korlar, kendilerince haram belirlerler, kendilerince yasaklar koyarlar, kendilerince iyi

kötü belirlerler. Halbuki sûrenin önceki bölümlerinde söylemişti Rabbimiz, insanların böyle bir hakları yoktur. İnsanların haram helâl belirleme, iyi kötü belirleme yetkileri kesinlikle yoktur. Bu hak ve yetki sadece Allah'a aittir. Bu ye-nir, bu yenmez. Bu içilir, bu içilmez. Bu haram, bu helâl. Bu iyi, bu kötü. Bu giyilir, bu giyilmez. Bu kullanılır, bu kullanılmaz deme hakkı sadece Allah'a aittir.

Çünkü göklerin ve yerlerin yaratıcısı O'dur. Göktekiler ve yerdekilerin tümünün sahibi ve Mâliki Odur. Mâlik oysa; mülkü üzerinde söz söyleme ve karar verme yetkisi de sadece O'na aittir. Kim ki Allah'ın mülkü üzerinde Allah demediği halde bu haramdır, bu helâldir diyerek hüküm vermeye kalkışırsa o Allah'a iftira ediyor demektir. İftirasının cezasını da cehennemde Rabbimiz verecektir ona. Kendi varlıkları, kendi yaratılışları üzerinde bile yetkileri, egemenlik hakları olmayan bu insanlar nasıl oluyor da birbirlerine egemenlik iddiasında bulunarak Allah demediği halde haram helâl sınırları belirlemeye kalkışıyorlar? Bunu anlamak gerçekten mümkün değildir.

Be Kur'an'da, ben Bakara'da, ben Nisâ'da, ben Kurtubî'de, ben Taberî'de böyle bir rivayet gördüm de ondan dolayı demiyorlar, öyle uygun görüyorlar. Akıllarına estiği gibi haram helâl yasaları be-lirliyorlar. Onlar diyecek haram, onlar diyecek helâl, onlar isteyecek yiyecekler, onlar isteyecek yemeyecekler. Onlar şöyle giyinin diyecekler öyle giyinecekler, böyle soyunun diyecekler soyunacaklar.

Bugüne taşıyın bunu. Var mı bizde de öyle durumlar? Var mı bizde de böyle kendilerine dokunulmazlık izafe edilenler? Bunu Allah bile değiştiremez dercesine kesin âyetlere ve hadislere rağmen bu böyledir denenler. Yeme içmeden giyim kuşama, sosyal ilişkilerden eğitime, düğünden derneğe, dâvetten ziyafete kadar Allah'ı karıştırmamaya çalıştığımız nice alanlar, biz biliriz, kuralını biz koyarız dediğimiz nice hayat birimleri var değil mi?

Ve yine dediler ki:

139. "Bu hayvanların karınlarında olan yavrular yalnız erkeklerimize mahsus olup, eşlerimize yasaktır. Ölü doğacak olursa hepsi ona ortak olurlar" dediler. Allah bu türlü sözlerin cezasını verecektir, çünkü O hakimdir, bilendir."

Evet şu hayvanların karınlarında olanlar sadece erkeklerimize mahsus olup kadınlarımıza yasaktır. Eğer hayvanların karınlarında olan yavrular sağ doğacak olurlarsa bu kadınlarımıza yasaktır, yok eğer bu yavrular ölü doğacak olurlarsa, o zaman kadınlarımız da, erkeklerimiz de birlikte ondan istifade edebilirler. Toplumda egemen konumda olanlar diledikleri gibi hükmediyorlar.

Görüyor musunuz? Erkeklerin egemenliğini? Görüyor musunuz güçlülerin egemenliğini? Bu hayvanlar toplumun bir kısmına helâl, ama bir kısmına haram. Güçlülere, egemen olanlara helâl, ama zayıf gördükleri kadınlara ha-ram.

Müşrik toplumların görüntüsüdür bu. Eğer toplumda egemen güçler erkeklerse yasayı kendi lehlerinde belirliyorlar. Yok eğer kadınlarsa bu sefer de onlar kendi lehlerine yasa koyuyorlar. Eğer toplumda egemen güçler hırsızlarsa bu sefer de yasa onların lehine işle-yecektir. Homoseksüellerin egemen olduğu toplumlarda da yasa onların lehine işlemeye başlayacaktır. Demokrasi bu, ne olacağı belli olmaz. Toplumda egemen güç Allah olmazsa bir taraftan öbür tarafa kayıp duracaktır denge. Meselâ şu anda bizim toplumda içki kimilerine serbest ama kimilerine yasak. Zina kimilerine serbest ama kimilerine yasak. Dokunulmaz olanlar, egemen olanlar istedikleri suçları işleyecekler ama ötekilere yasaktır bunlar. Kim dedi bunu? Kim verdi bu yetkiyi? Kim çizdi bu sınırları? Kim koydu bu kuralları? Eğer Allah kullarının tümüne eşit haklar vermişse bu Allah'a iftira değil de nedir?

Evet bu da Allah'a ayrı bir iftira türüdür. Erkeklere serbest ka-dınlara haram. Nerden çıkarıyorlar bunu? Kadınlardan farklı olarak erkeklerin ne yetkileri var ki kendi lehlerine hüküm verebiliyorlar? Da-yandıkları hiçbir delilleri yoktur bu konuda. Sadece hevâ ve heveslerine takılıyorlar. Hevâ ve heveslerini Allah bilgisi yerine ikame edip, hayatın sahibi olan, tüm bu nimetlerin sahibi olan Allah böyle bir şey demediği halde kendi kendilerine böyle zırvalarda bulunuyorlar. Kafalarına göre takılıyorlar.

140. "Beyinsizlikleri yüzünden, körü körüne çocuklarını öldürenler ve Allah'ın kendilerine verdiği nîmetleri Allah'a iftira ederek haram sayanlar mahvolmuşlardır; onlar sapıtmışlardır, zaten doğru yolda da değillerdi."

Bilgisizce, beyinsizce çocuklarını öldürenler dünyada da uk-baa da hüsrana mahkum olmuş, kaybetmiş insanlardır. Sefih; hayrını şerrini, kârını zararını bilmeyen akılsız beyinsiz kimse demektir. Menfaatini, ziyanını bilemeyen zavallı kimse demektir. Yâni İbrahim milletinden, İbrahim dininden yüz çevirmiş, Allah'a sormadan yaşayan zavallı insanlar. Kendi kendilerine yazık eden, bilgisizce kendi elleriyle hayatlarını zorlaştıran beyinsiz insanlar. Allah'ın kendilerine verdiği tertemiz rızkları durup dururken kendi kendilerine haram kılan, hayvanlarını, mallarını başkalarına peşkeş çeken, tanrı taslakları emretti diye öz evlâtlarını öldüren aptal kimselerdir bunlar.

Böyle kendi bilgisizlikleriyle bir şeyler yaparlarken, bir şeyleri kendilerine haram kılarlarken de biz bunları Allah adına haram kılıyoruz diyerek bir de utanmadan Allah'a iftira ediyorlar. Allah namına biz karar veriyoruz, bize bu yetkiyi Allah vermiştir, Allah da böyle yapma-mızı ister, Allah da bundan yanadır dercesine işledikleri suçları, günahları Allah'a fatura etmeye

çalışıyorlar. Allah'ı yönlendirmeye, Allah'a akıl vermeye yol göstermeye çalışmaktadırlar. Halbuki Allah kendilerine ne böyle bir yetki vermiş ne de bu yaptıklarını onaylamıştır. Bunlar cahildirler yaptıkları şeylerin nedenini ve niçinini bilemeyecek kadar sefih kimselerdir.

Dünyada da âhirette de kaybetmiş kimselerdir bunlar. Dün-yalarını da âhiretlerini de berbat etmiş insanlar. Allah'ın helâl kıldığı tertemiz yiyecekleri kendilerine haram kıldıkları için, mallarını başka-larının ağzına sundukları için, çocuklarını öldürdükleri için dünyalarını karartıp berbat etmişler, ekonomilerini rezil etmişler, sosyal hayatlarını çekilmez hallere, bunalımlara sürüklemişler. Böylece sanki daha dünyadayken cehennemi yaşamaya başlamışlar ve işin en kötüsü de öldükleri andan itibaren cehennemi boylayacaklardır bu adamlar.

Evet çocuklarını öldürenler. Bundan önceki âyetlerde bu ko-nuda epey bir şeyler demeye çalışmıştım. Sanki o çocuklarının hayatını kendileri vermiş gibi, sanki hayatın sahibi kendileriymiş gibi o hayatı almaya çalışıyorlar. Halbuki o çocuklarının hayatları da, kendilerinin hayatları da kendilerinden değildir. Kendilerini yaratan da, ço-cuklarını var eden de Allah'tır. Yaptıkları bu kötü işle Allah'a iftira edi-yorlar.

Bir de Allah'ın kendilerine sunduğu tertemiz rızıkları haram kılarak Allah'a iftira ediyorlar. Hayatın sahibi olan, hayata kurallar koymaya tek yetkili olan, haram-helal yasaları belirlemeye tek yetkili olan Allah'tan bu yetkiyi alarak Allah'a iftira ediyorlar. Allah bu işleri bilmez. Allah hayata karışmaz. Bu işleri biz biliriz diyerek Allah'a iftira ediyorlar.

Meselâ bugün Allah'ın sunduğu tertemiz rızıkları nasıl haram kılıyor insanlar? Bakın şu insanların hayatına. Evlenme konusundan boşanmaya kadar insanlar Allah'ın kendilerine helal kıldıklarını haram kılmaya çalışıyorlar. Tıpkı Allah kendilerine böyle bir şey demediği halde evlenmeyi kendilerine haram kılan ruhbanlar gibi. Allah'ın ruhsat verdiği ikinci, üçüncü evliliğin önüne barikatlar koymaya çalışanlar da aynısını yapmaya çalışmıyorlar mı bugün? Tıpkı bir zamanlar insanlar arasından çıkıp; kesinlikle ruhban olmazsanız, evlenmeyi ve savaşı terk etmezseniz, şehri terk edip dağ başlarına çekilmezseniz beni razı edemezsiniz diye Allah bir emir göndermediği halde, kendi kendilerine karar veren ruhbanlar gibi. Savaşı, evlenmeyi kendilerine yasak edip sonunda hüsrana uğrayanlar gibi. Unutmayın ki bu bir sapıklık ve hidâyetin dışına çıkmaktır.
141. "Çardaklı ve çardaksız bağları inşa eden Allah'tır. Tatları çeşitli ekin ve hurmaları, zeytin ve narı birbirine benzer ve benzemez şekilde yaratan O' dur. Ürün verdiği zaman ürününden yiyin, devşirildiği ve biçildiği gün de hakkını verin; israf etmeyin, çünkü Allah müsrifleri sevmez."

Evet çardaklı çardaksız asmalar, bağlar bahçeler yaratan Al-lah'tır. Bağlar bahçeler, hurmalar, hurmalıklar, ekinler, meyveler, ürünler yaratmıştır Allah. Tadı, tuzu, rengi, özellikleri birbirine benzer, benzemez faklı farklı meyveler yaratmıştır Allah. Aynı toprak, aynı su, aynı hava ama bakın ki biri elma olmuş, diğeri ayva.

Madem ki bütün bunları yaratıp size sunan Allah'tır öyleyse bütün bu nîmetleri nîmetin vericisinin istediği yerde kullanın. Allah'ın sizin için yarattığı bu tertemiz nîmetleri yiyin, için ama hasat zamanında da Allah'ın hakkını unutmayın. Tüm bu nîmetleri size veren Rabbinize şükür olarak siz de Rabbinizin hatırı için Allah kullarına onlardan haklarını verin.

Hasat zamanından maksat kimilerine göre günlüktür, günlük geliri olanlar günlük olarak kazancının durumuna göre onda bir, yirmide birini hemen elinden çıkarıp Allah adına Allah kullarına ulaştırmak zorundadır. Kimilerine göre bu hasat zamanı haftalıktır. Geliri haftalık olanlar da haftalık olarak bu infakı yerine getirecek. Kimilerine göre aylıktır, bunlar da ay sonunda maaşlarını alır almaz bunu gerçekleştirecek. Kimilerine göre bu yıllıktır yıl sonunda bu kimseler de ürünlerinin onda, yirmide birini hemen elinden çıkarmak zorundadır.

Değilse Allah korusun Kalem sûresinde anlatılan bahçe sahiplerinin durumuna düşmeyelim. Aman bugün erkenden kalkıp bağımızı bozalım, ama kimse duymasın, fakirlerin haberi olmasın demişlerdi de, Allah onlardan önce bir dâvetçi göndermiş ve bağlarını bozuvermişti. Aman böyle yapmayalım. Ürünleri hasadı anında mutlaka yoksullara, fakirlere de haklarını vermeliyiz. Ama haddi aşmamalı, çizgiyi taşmamalıyız. Yâni ne çok az, ne de çok fazla olarak yapmayın. Çünkü Allah asla müsrifleri, haddi aşan taşkınları sevmez.

Sûre Mekke'de nâzil olduğuna göre bu âyetlerde emredilen hak zekât değildir. Ulemânın ifadesine göre bu öşürdür, infaktır. Öşü-rün miktarı kelimenin mânâsından da anlaşılacağı gibi yağmur sularıyla sulanan arazilerde onda bir, kendi çabalarıyla sulanan arazilerin gelirinden de yirmide bir verilecektir. Allah ve Resulü bu konuda yasayı belirlemiştir.

Evet ürünlerimizin hasadı esnasında onda bir, yirmide bir Allah'ın hakkı olarak Allah kullarına ulaştırmak zorundayız. Kaldırdığımız ürünlerin onda biri, yirmi de biri bizim değil Müslümanlarındır. Ama gördüğüm bir çok insanlar Allah korusun bunu unutmuş durumdadırlar. Rabbimizin bu ve bunun gibi âyetlerde emrettiği öşür bugün unutulmuştur.

Allah'ın hakkını Allah kullarına ulaştırın, ama verirken de israf etmeyin diyor Rabbimiz. İsraf kişinin kendisini, hayatını ve malını bo-şa harcaması anlamına gelmektedir. Kendisini bulunmaması gereken bir konumda bulunduran

insan kendisini israf etmiş demektir. Kulluk konumunda bulunması gereken kişinin kendisini kulluktan uzaklaştırarak bir hayat yaşaması kendi kendisini israf etmesi demektir. Malını o malın vericisi ve gerçek sahibi olan Allah'ın istemediği yerde harcayan kişi de malını israf etmiş boşa harcamış demektir. Bu mallar bizimdir, bunları ben kazandım, bu mallarımda hiç kimsenin hakkı yoktur diyen kişi de malını israf etmiş, boşa harcamış demektir.

Evet israf nîmetleri yerinde kullanmamak demektir. Şerde, haramda ve Allah'ın izin vermediği yerlerde kullanılan her bir damla, her bir kuruş israftır. Helâlde, hayırda ve Allah'ın istediği yerlerde kullanılan mallar ise israf değildir. Ama çocuklarımıza, kendimize ve Müslümanlara verirken de İslâm saçıp savurarak kötü bir duruma gelmeyi de hoş görmemektedir.

Evet Allah böyle hem kendisini, hem kendi hayatını, hem de malını mülkünü israf edenleri, boşa harcayanları asla sevmez. Her şeyini israf ederek kendisini sonunda cehenneme götüren, ateşe atan kimseleri Allah asla sevmez. Kendini, elini, ayağını, gözünü, kulağını ve de çevresini cehenneme taşıyan insanları Allah sevmez.

142. "Hayvanları da yük ve kesim için yaratan Allah'tır. Allah'ın size verdiği rızıktan yiyin, şeytana ayak uydurmayın, o size apaçık bir düşmandır. "

Evet at gibi, deve gibi, merkep gibi kimilerini yük taşımak için, koyun gibi, keçi gibi, inek gibi, tavuk gibi kimilerini de etinden, sütünden, yününden istifade edesiniz diye sizin için yaratan, sizin emrinize âmâde kılan Allah'tır. En'âm, hayvanlar. Neydi en'âm? Hani bu sûreden bir sûre sonra biraz daha tafsilatlı gelecek, sekiz çift varlıktır. Ko-yun, keçi, sığır ve deve cinsinin erkeği ve dişisiyle sekiz çeşidi. Kimilerine binersiniz, yük taşırsınız, ama kimilerini de döşek yapımında, yatak yapımında kullanırsınız. Bunlardan yiyin, için ama sakın şeytanın adımlarına uymayın. Peki ne demektir şeytanın adımları? Nasıl uyulur şeytanın adımlarına? Şeytan bir yol tutturmuş gidiyorken eğer ben de onun arkasına düşüp onun gittiği yoldan gidiyorsam işte ben onun adımlarına tâbi olmuşum demektir.

Peki acaba şeytan hangi yolda yürümektedir? Bu ciddi bir konudur, öyleyse benim kafa yorduğum kadar Allah için sizler de bu konuda biraz kafa yorun. Yorun da peygamber peşinde mi, peygamberin adımlarına tâbi olarak mı, yoksa şeytan peşinde mi yürüyoruz bunu bir anlayalım. Örflere, törelere, âdetlere, topluma, çevreye, modaya, yönetmeliklere uymak mı? Babaya, anaya, efendiye, lidere, re-ise uymak mı? Yoksa Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine mi? Allah için bunu bir daha düşünelim inşallah.

Bakın Rabbimiz diyor ki; Allah'ın size rızık olarak verdiklerinden yiyin, ama zinhar şeytanın adımlarına uymayın. Peki acaba şu anda bana şeytanın

adımlarını, izlerini gösterebilecek birisi var mı? Peki ne anlayacağız o zaman? Acaba ben nerede gidince şeytanın adımlarına uymuş olacağım, nerede yürümeyince onun adımlarını ta-kip etmemiş olacağım? Onun için işi karıştırmak niyetiyle değil, ama anlamak için sorular üretiyor, cevaplar bulmaya çalışıyoruz.

Hani Ensar'dan bir kadın din endişesiyle gelip Resûlullah Efendimize sorar: "Ey Allah'ın Resûlü âdet döneminden sonra nasıl te-mizleneceğiz?" Samimidir, başka kimden öğrenecektir bu dini? En yetkiliye soracaktır elbette. Resûlullah Efendimiz iffet âbidesi olarak en güzel biçimde ona cevabı verir. Ama acaba anlayamadım mı endişesiyle kadın tekrar tekrar soruverir. Ama yâni nasıl ey Allah'ın Resûlü deyiverir. O esnada Ayşe annemiz eteğinden tutup çeker ve; "Allah hayrını versin, biz kadınları rezil ettin" diye uyarısını yapar. Allah'ın Resûlü buyurur ki; "ne mutlu Ensâr kadınlarına, çünkü dinlerini öğrenmelerine hayaları engel olmuyor."

İşte bizler de bu ölçüyü kaybetmemeden yana olacağız. İşte bundan dolayı soruyoruz. Şeytanın adımlarına tabi olmak nedir? Şeytan bir yolda yürür ve eğer ben de o yolda yürüsem ona tabi olmuş olurum. Peki acaba şeytan hangi yolda yürür? Kaç numaralı otobanda ki şeytan? Kasanın ucundan mı, kesenin yanından mı? Gerçekten bu ciddi bir konudur, biraz kafa yoralım inşallah.

Şeytanın adımlarına tâbi olmak, onun gösterdiği yolda yürümek demektir. Kitap ve peygamber rehberliğinde bir hayat yaşamaktan uzaklaşmak demektir. Bir kişi vahyi tanımaz, Allah'ın istediği bir hayat programını tanımazsa şeytanların yoluna girmekten başka ya-pabileceği bir şey yoktur. Vahiyden habersiz bir kimse hangi şeytanın yoluna tâbi olursa olsun sonunda sapmak zorunda kalacaktır. Çünkü şeytan vahyi bırakıp da kendisine tâbi olan insanların yolunu ne yapar yapar İslâm'dan saptırır. Bunu beceremezse eğer, muhatabı her şeye rağmen yine de İslâm'a girerse, bu sefer de: o kişinin girdiği yolu, girdiği İslâm'ı eğri büğrü yapmaya çalışır. Yâni adamın İslâm'ını bozar. Din yaşıyorum diye bidatleri karşısına çıkarır onun, ya da din diye insanların sunduğu, aslını bir türlü öğrenemediği bir yığın felsefenin içine çeker onu. Allah'ın kitabına, peygamberin sünnetine değil de in-sanların kitaplarına, insanların sözlerine sevk eder onu. Biraz daha açık söyleyelim; Allah'a değil de güneşlere, güneş gibi büyüklere sec-de etmelerini sağlar. Allah dururken büyüklerin önünde secde ettirir. Güneş aslında büyük yıldızdır değil mi? Böyle güneş gibi piyasada yıldızı parlayan niceleri vardır ki, niceleri onlara secde etmektedirler, onlara secde etmek için çırpınmaktadırlar Allah korusun.

Sadece şeytana değil, şeytan adına hareket eden yeryüzü şeytanlarına da dikkat çekiyor Rabbimiz. Belki de şeytanların, ya da yeryüzü şeytanlarının bugün en büyük başarılarından birisi de bir mü'-mini diğer bir mü'min kardeşiyle

iman adına savaştırmasıdır. Yeryüzü şeytanları bugün mü'minleri mü'minlerle savaştırmaktadırlar. Hem de din adına. Devletler planında böyledir, fertler planında da böyledir. Şeytanlar müslümanları bölmüşler, gruplara, hiziplere ayırmışlar, tıpkı Firavun taktiğiyle ve birbirleriyle savaştırmaktadırlar.

Allah buyurur ki: Sakın ha sakın şeytanın size tarif ettiği hiç bir yola tabi olmayın. Şeytanın yoluna tabi olmamanın yolu da Allahu Teâlâ'nın bu kitabında bildirdiği küfür ve şirk yollarını bilmeye bağlıdır. Allah'ın yoluna tabi olmanın yolu da yine Allahu Teâlâ'nın bu kitabın-da bildirmiş olduğu sırat-ı müstakimi tanımakla mümkündür. Dikkat ederseniz Bakara sûresinde bu ikisi yan yana anlatılmaktadır. Bir tarafta iman diğer tarafta küfür, bir tarafta İslâm diğer tarafta şirk, bir tarafta Allah yolu diğer tarafta şeytan yolları olduğu gibi ikili bir anlatımla anlatılmaktadır.

Ama unutmayalım ki, şeytanı ve onun saptırma taktiklerini sadece tanımak bu kitapla mümkündür. Çünkü şeytanı ve yollarını tanıtan sadece bu kitaptır. İslâm'ı tanımak da bu kitapla mümkündür. Öyleyse kitabı tanırız, böylece şeytanı tanırız. Şeytanı tanırız, şeytan yolundan uzaklaşırız, İslâm'ı tanırız, İslâm yoluna gireriz. Allah'ı tanırız, Allah yoluna gireriz ve tüm şey-tanlardan Allah'a sığınırız. Allah'ın kitabını ve kitabın pratiği olan Resûlullah efendimizin sünnetini tanımayan bir kişinin şeytanı da, onun yolunu da, onun insanları aldatma usullerini de tanıması mümkün değildir. Tabiatıyla onu ve saptırma yöntemlerini tanımayan bir kişinin ondan korunması da mümkün olmayacaktır.

Allah için söyleyin, Rahmân'ın adımlarının peşi sıra mı, peygamberin adımlarının peşi sıra mı, yoksa onların dışında bir şeylerin peşi sıra mı gidiyoruz? Rahmetli babamızın bir bir adımlarını mı takip ediyoruz mu diyoruz, yoksa sosyal hayatı mı? Yoksa biz modern ha-yatın gereklerini takip ediyoruz, bize lâzım olan da budur mu diyo-ruz? Bunu tekrar düşünelim inşallah.

Evet Allah size nimetler sunmuştur. Hem yüklerinizin taşınmasında, hem de yemeniz için hayvanlar yaratmıştır. Kimilerinin yünlerinden istifade edersiniz. Yünlerinden elbise yaparsınız, yatak yapıp üzerinde yatarsınız, çadır yaparsınız. Kimilerinin etinden, kimilerinin derilerinden istifade edersiniz. Allah'ın yarattığı bu hayvanlarda sizler için çok büyük menfaatler vardır.

Rabbimiz bu hayvanlardan kimilerini de binmemiz ve üzerlerinde yüklerimizi taşımamız için bizim emrimize âmâde kılmıştır. Zuh-ruf sûresinde bu hayvanlara binerken şöyle dememizi istiyor Rabbi-miz:

“Her sınıf varlığı yaratan O’ dur. Gemiler ve hayvanlardan binesiniz diye size binekler var etmiştir. Bütün bunlar, üzerlerine oturunca Rabbinizin nîmetini anarak: "Bunları buyruğumuza veren ne yücedir; zaten bizim takatimiz bunlara yetmezdi; şüphesiz Rabbimize döneceğiz" demeniz içindir.”
(Zuhruf 1214)

Her sınıf varlığı yaratan, hem de her şeyi çift yaratan Allah’tır. Tüm çiftleri yaratan Allah’tır. Zaten kendisinin dışında her şey çifttir. Tatlı-ekşi, yağlı-tuzlu, siyah-beyaz, iyi-kötü, erkek-dişi tüm sınıf ve türleri yaratan Allah’tır. Buradaki "Ezvac" çiftler ifadesiyle kastedilen sadece erkek ve dişi değildir. Allah tüm mahlukâtını böyle çift çift yaratmıştır. Ve sizin için binesiniz taşınasınız diye denizlerde gemileri, karalarda da binit hayvanlarını yaratıp hizmetinize sunan da yine Allah’tır. Sırtlarına binmeniz, etlerinden yemeniz, sütlerinden istifade etmeniz için onları yaratıp sizin için zelil kılan, sizin emrinize âmâde eyleyen Allah’tır.

Rabbimiz yeryüzünün efendisi ve halifesi olarak yarattığı insana verdiği nîmetlerden söz ettikten sonra kendisine verilen bunca nîmet karşısında insanın takınması gereken tavrı anlatmaya başlıyor. Nîmet, nîmetin sahibini hatırlatır. Her nîmet bir şükür gerektirir.

Onların sırtlarına binip yerleştiğiniz zaman Rabbinizin nîmetlerini anarak, ya da nîmetleriyle Rabbinizi anarak şöyle deyin: Bunları bize boyun eğdiren, bunları bizim emrimize âmâde kılan Rabbimiz ne yücedir. Bunları bize ihsan eden Rabbimizi tesbih ve tenzih ederiz. Eğer Rabbimiz bütün bunları bize vermeseydi bunlara bizim gücümüz yetmezdi. Rabbimiz o kadar yüce, o kadar lütuf ve merhamet sahidir ki bizler O’nun bize lütfettiği nîmetlere misliyle mukabele etmek şöyle dursun hakkıyla teşekkür bile edemeyiz dememizi istiyor.

Düşünsenize: Bizden çok daha güçlü bir hayvan nasıl oluyor da bize itaat ediyor? Bu gemiler denizde nasıl yüzüyorlar? Bu suya kaldırma gücünü kim veriyor? Bütün bunları düşünmeden, bütün bu nîmetleri bahşeden, bağışlayan Allah’ı tanımadan, O’na tevekkül et-meden bir hayat yaşamamızı istemiyor Allah. Bu akıl ve vicdan sahibi bir varlığın işi değildir.

"Allah’ın Resulü bineceği binite ayağını koyunca "bismillah" der sonra hayvanın üzerine bindiği zaman da "Elhamdü lillahi ala külli halin" diyerek yukarıdaki âyeti okurdu. Arkasından üç tekbir alır üç de tehlil getirirdi."
(Ebu Dâvûd, cihad 72)

Seferden döndüğü zaman da ***"Âyibûna tâibûna lirabbi-na hâmidûna"*** Biz Rabbimize tevbe ve hamd ederek dönüyoruz derdi.

(Buhârî)

Evet Rabbinizin sizin için yarattığı ve sizin emrinize âmâde kıldığı bu hayvanlardan yiyin ama tüm bunları size vereni asla unutmayın. Tüm bu hayvanları bizim için yaratmasaydı Rabbimiz bütün bunları nereden bulabilirdik biz? Nîmet bedava gelince ve elde olunca, yâni onu kaybetmeyince insan onun kıymetini anlamakta güçlük çekiyor. Gece bedava elimizde, gündüz meccanen elimizde, su yanımızda, hayvanlar hizmetimizde, etlerinden, sütlerinden, yünlerinden, ballarından istifade edip duruyoruz. Güneş tepemizde sürekli varlığını ve nîmet yağdırmasını sürdürdükçe onların kıymetini bile-miyor insanlar. Eğer tüm bu nîmetleri hayatımızdan kaldırıverseydi Rabbimiz biz ne yapardık ne ederdik? Bir tanesini bile bulabilir miydik bunların?

Veya bütün bu nîmetler Allah’tan değil de insanlardan olsaydı onları bu kadar kolay kullanma imkânımız olur muydu? Bütün bunları insanların elinden alabilmek için neler harcamamız, ne bedeller ödememiz gerekecekti değil mi? İşte görüyoruz insanlar bir kaç alet edevat icat ediyorlar, üstelik de bunları Allah’ın kendilerine lütfettiği akıl ve bu aklın işleyeceği yeryüzünde Rabbimizin koyduğu yasaları sayesinde yapabiliyorlar, ama buna rağmen adamların gururlarından yanlarına bile varılmıyor sanki çok büyük bir şey yapmışlar gibi.

Allah’ın âyetlerini diskalifiye ederek kendi âyetlerini hamd etmeye başlıyorlar. İşte biz şöyle büyüğüz, böyle becerikliyiz, atom çağındayız, modern çağdayız filan. Sormak lâzım yeryüzünde tanrılığa soyunmuş bu ahmaklara. Sormak lâzım Allah âyetlerini örterek kendi âyetlerini kendi güçlerini ortaya koymaya çalışan sahte tanrılara. Sormak lâzım bu sahte çağların sahte yaratıcılarına. Acaba sizler bir hayvan yaratabilecek misiniz? Bir koyun, bir keçi yaratabilecek misiniz? Bırakın böyle büyüklerini bir karınca yaratabilecek misiniz? Allah’ın size verdiği akılla bir şeyler yapabilen sizler, nasıl oluyor da bir şeyler becermiş gibi kendinizi Allah makamında görmeye başlıyorsunuz? Nasıl oluyor da yeryüzünde tanrılık pozları oynamaya kal-kışıyorsunuz? Nasıl oluyor da Rabbinizi ve Rabbinizin size lütfettiği bu kadar nîmetlere karşı nankörlük yapmaya çalışıyorsunuz? Niye Al-lah’ın âyetlerini örtmeye, diskalifiye etmeye çalışıyorsunuz? Niye ha-yatınızda Allah’a söz hakkı vermemeye çalışıyorsunuz? Allah’ı niye diskalifiye ederek yaşamaya kalkışıyorsunuz? Bu gücü nereden alı-yorsunuz?

Evet Rabbinizin yarattığı bu hayvanlardan, bu nîmetlerden yiyin ama sakın ha şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü bilesiniz ki o sizin için apaçık bir düşmandır. Helâller haramlar konusunda sakın şeytanlara tâbi olmayın. Hangi hayvan yenir, hangi hayvanlar yen-mez bu konuda sadece Rabbinizi dinleyin ve sakın şeytanların vahiylerine teslim olup onlara kulak vermeyin. Allah size bu konudaki hükümlerini bildirmiştir. Neler haramdır? Neler helâldir? Tüm bunları

açık açık anlatmıştır Rabbimiz. Sizler bu konuda Rabbinizin emirle-rine teslim olun.

Önceki âyetlerde de anlatmıştı Rabbimiz; Şeytanlar insanları saptırır. Şeytan insanın en büyük düşmanıdır. Allah'ın Resûlü buyurur ki her insanın peşine takılmış onun kulluğunu bitirmek için fırsat kollayan bir şeytan vardır. Hattâ sahâbenin senin peşinde de böyle bir şeytan var mıdır ey Allah'ın Resulü? şeklindeki sorularına Allah'ın Resulü şöyle cevap verir: Evet, ama Rabbim onun Müslüman olması konusunda bana yardım etti buyuruştur. Evet her insanın peşinde onu haramlara düşürmek, onun kulluğunu bitirmek için fırsat kollayan şeytanlar vardır. Ve bu en büyük düşmanlar kıyâmete kadar insanları yoldan çıkarmak için durup dinlenmeden çalışmaya devam edeceklerdir. Ama yine Kur'an'ın ifadesiyle söyleyelim, eğer biz sâlih olursak, eğer biz ihlâs sahibi olursak, eğer biz Kur'an'la sürekli beraber olursak onların bize hiçbir etkileri ve zararları olmayacaktır.

Bilelim ki şeytan sadece kendi dostlarını, kendisini bir şey zanneden, kendisini güçlü zanneden dostlarını korkutabilir, sadece onlar üzerinde etkili olabilir. Hain vesveseleriyle hep kendisini güç kuvvet sahibi gösterir. Tüm dünyada yetki benimdir, egemen olan benim der. Kendi gücünü, saltanatını Allah'ın gücünden daha üstün göstermeye çalışır. Böylece dostlarını korkutur. İşte şu anda görüyoruz ki dünyada insan ve cin şeytanlarının yaptıkları budur. Şu anda yeryüzünde insan ve cin şeytanları el ele vererek kendilerinin Allah'-tan daha güçlü olduklarını yaymaya ve bu propagandalarıyla tüm dünyayı kendilerinden korkutmaya çalışıyorlar. Allah kendisini Alîm, Habîr, Cebbâr, Kahhâr, Hakîm, Azîz, Kadîr, Azîm ve Ekber olarak ta-nıtırken, bunlar da kendilerini bu Allah sıfatlarının sahibi olarak tanıtmaya çalışıyorlar.

Öyleyse bilelim ki güçlü olan sadece Allah'tır, mutlak güç ve kudret sahibi olan sadece Allah'tır. Rabbimiz sadece kendisine güvenip şeytan ve avenelerinden korkmamamızı istiyor. Kendi safında, kendi yolunda, kendi desteği altında şeytan ve dostlarıyla savaşmamızı, onlardan asla korkmamamızı emrediyor. Bu yüzden de onu ve avenesini bir şeymiş gibi gözlerimizde büyütmemize ve onlardan korkmamıza da gerek yoktur. Şurası bir gerçek ki şeytan ve avenesinden korkan, onları bir şey zanneden müslümanlar onlarla savaşı göze alamazlar. Allah korusun o zaman müslümanlar şeytan ve şeytani güçlerle savaş kapasitelerini kaybederler.

Evet bu Allah düşmanı şeytan size haramı helâl, helâli haram gösterecek. Eğer Rabbinizin âyetlerini bırakır da onun peşine takılırsanız bilesiniz ki sonunda siz de onun gittiği yere gitmek onun âkıbetine razı olmak zorunda kalacaksınız. Sakın ha atanız Âdem'i bir vartaya düşürdüğü gibi sizi de peşine takıp kendi cehennemine ortak et-mesin diyor Rabbimiz.

143. "Allah sekiz çift hayvan yaratmıştır: Koyundan iki ve keçiden iki; de ki: "İki erkeği mi, yoksa iki dişiyi mi veya o iki dişinin Rahîmlerinde bulunan yavruları mı haram kılmıştır? Doğru sözlü iseniz bana bilgiye dayanarak cevap verin."

Allah sekiz çift hayvan yaratmıştır. Hayvanlarda temel kabul edilen sekiz çift. Zümer sûresinde Rabbimiz bu konuda bilgi verir. Bu sekiz çift, koyunun erkek ve dişi olarak iki cins, erkeği ve dişisiyle keçiden iki cins, etti dört. Dördü de bundan sonraki âyette gelecek ve sekiz çift edecek.

Şimdi soruyor Rabbimiz: De ki, iki erkeği mi? Yoksa iki dişiyi mi haram kılmıştır Allah? Yoksa o dişilerin Rahîmlerinde olan yavruları mı haram kılmıştır? Şimdi bu kendi kafalarına estiği gibi haram helâl sınırları belirlemeye çalışan müşriklere sormamızı istiyor Rabbi-miz. Şu haram, bu helâl diyenlere, şu erkeklere helâl, ama kadınlara haram, ölü doğarsa kadınlar da yiyebilir, eğer diri doğarsa bu yavrular kadınlara haram, erkeklere helâldir diyerek Allah'ın demediklerini Allah'a iftira ederek dedirtmeye çalışanlara sormalıyız yâni. Tüm bu konularda haram helâl sınırları belirleme hakkını kimden almışlar? Haydi yanınızda bu konuda bir bilginiz varsa haber verin bakalım. Allah'ın indirdiği kitapların herhangi birinde bu konuda bir delil bir bel-ge varsa onu açığa çıkarsınlar. Ne yetkiniz var bunu demeye? Ama ya Rabbi sen diyorsun da, biz de demeyelim mi? Eh haydi yarışın o zaman Allah'la.

Tevrat'ta, İncil'de, Zebur'da böyle bir âyet, bir delil varsa getirsinler onu. Yahut bu konuda her hangi bir peygamber sözü varsa onu açıklasınlar. Ey müşrikler sizler bu konuda hüküm koyarken dayandığınız temeli, mantığı bir ilimle haber verin bakalım. Kural koymada, yasa belirlemede, hayat programı çizmede, kanun koymada neye dayanıyorsunuz? Yasak koyarken, ya da serbest bırakırken neye dayanıyorsunuz? Ne yetkiniz var? Kim Allah'la yarışabilecek? Kimin bilgisi Allah'a denk olacak? Allah'ınki kesin doğru olduğu halde ne diye dinlemiyorsunuz O'nu? Ayrıca:

144. " Deveden iki, sığırdan iki yaratmıştır; de ki: "İki erkeği mi, yoksa iki dişiyi mi veya o iki dişinin Rahîmlerinde bulunan yavruları mı haram kılmıştır? Yoksa Allah size bunları buyururken orada mı idiniz? "İnsanları, bilmediklerinden sapıtmak için Allah'a karşı yalan uydurandan daha zâlim kimdir? Allah, zâlim milleti doğru yola eriştirmez."

Yoksa bu yasakları Allah koydu da, O yasak koyarken sizler O'nun yanında mıydınız? Yoksa sizler Allah'ın yanındaydınız da buna şâhitler mi oldunuz? Yoksa sizler Allah'ın çok hatırlı özel kulları mısınız? Başkalarına bildirmediği bilgileri, peygamberlerine vermediği özel bilgileri Allah size mi bildirdi? Yâni Allah kitaplarının hiç birisinde peygamberlerine böyle bir bilgi

indirmediğine göre sizinle özel olarak mı konuştu? Allah'ın torpilli kulları mısınız siz yoksa? Allah size kimseye vermediği özel bir yetki mi verdi? Benim adıma yasa belirleyebilirsiniz, benim adıma haram ve helâl koyabilirsiniz diye Allah size yetki mi verdi? Dilediğiniz gibi yaşayın diye size izin mi verdi? Yâni nereden çıkarıyorsunuz bunları? Neye göre yasak diyorsunuz? Neye göre serbest diyorsunuz? Buyurarak Rabbimiz rubûbiyetini ortaya koyuyor. Gelin beni dinleyin diyor. Yâni Allah kendisinin tek Rab ve İlah olduğunu anlatıyor. Hayata yasa koymaya Allah'tan başka kim yetkili olabilir?

Bu konuda Allah'ın izni olmadığı halde, Allah'ın onayı olmadığı halde Allah'a iftira edenden daha zâlim kim vardır? Peki böyle Allah demediği halde, Allah böyle diyor, Allah şöyle istiyor diyerek iftira ediyorlar? Dertleri neymiş bu adamların? Bilgisizce insanları saptırmak için böyle yapıyorlar. Dini bozmak, dini mecrasından çıkarmak, yeryüzünde kendi hevâ ve heveslerine göre bir hayat yaşamak için yapıyorlar. Kendi arzularına göre bir din, bir hayat tarzı ortaya koyabilmek için, yâni kendi kendilerine tapınmak için böyle yapıyorlar. Cahildir bunlar. Kâfirler ve müşrikler yeryüzünün en cahil en akılsız insanlarıdırlar.

Çünkü Kur'an'ın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki gerçek bil-gi vahiydir. Gerçek bilgi Allah'ın bildirdiği bilgidir. Allah bilgisine sahip olan, vahiy bilgisinden haberdar olan kişi âlimdir. Yâni ilim Müslüma-n'a aittir. Kur'an'ı ve sünneti tanıyan kişi, vahiyden haberdar olan kişi dünyanın en âlim kişisidir. Vahiyden habersiz yaşayan insanlar hem dünyalarını, hem de âhiretlerini berbat etmiş insanlardır. Kitap ve sün-netten habersiz yaşayan kimseler zâlimlerdir ve Allah asla zâlimlere yol gösterecek değildir. Onlar dünyada da âhirette de kaybetmiş kimselerdir.

Ve Allah asla böyle zâlimleri doğruya iletmez. Allah böyle ol-maması gereken yerde olan, bulunmaması gereken konumda bulu-nan, kendilerini Allah'a kulluk konumundan çıkaran, vahye danışa-cakları yerde danışmayan zâlimlere kesinlikle cennet yolunu kapalı tutacaktır.

Evet Allah böyle zâlim bir toplumu asla kurtuluşa ve düzlüğe ulaştırmayacaktır. Zalimler, olmaması gereken yerde olanlar, olması gereken yerde bulunmayanlar, yapmayacakları şeyleri yapanlar, yap-ması gerekenleri terk edenler, vahyi olması gereken yerde tutmayanlardır. Kulluğun dışında bir hayatın adamı olanlardır. Allah'ı, O'nun âyetlerini, O'nun hayat programını reddederek kendi kendilerine bilgisizce yasa belirlemeye kalkışan, kanun koyma hakkını, haram helâl belirleme hakkını kendilerinde gören zâlim bir toplumu asla kurtuluşa ulaştırmayacaktır. Böyle bir toplum ne hukukta, ne eğitimde, ne ekonomide, ne amelde, ne düşüncede kesinlikle doğruya ulaşamayacaktır.

Evet böyle bir toplum Allah desteğini kaybettiği için iyi şeyler yapmak için çırpınsalar da Allah'ın yasalarından habersiz hareket et-tiklerinden, istinat noktası olarak Allah'ın kitabını tanımadıklarından ne yaparlarsa yapsınlar hep batacaklar. Karmaşa içinde bir hayat yaşamaktan asla kurtulamayacaklardır bunlar. Hiç bir konuda doğru ve sıhhatli bir noktaya varamayacaklardır. hiç bir konuda çözüme ulaşamayacaklardır. Çözümü bulduk sandıkça batacaklardır. Çünkü Allah'ın yasalarını reddetmiş ve zâlim olmuştur o toplum.

İşte görüyoruz, şu anda Allah'ı, kitabını ve elçisinin yolunu terk edip, vahiy eşliğinde bir hayat programından kaçıp başka yerlerde çözüm arayan insanlar battıkça batıyorlar. Çözümsüzlükler içinde kıvranıyorlar.
145. "Ey Muhammed! De ki: "Bana vahy olunanda, leş, akıtılmış kan, domuz eti ki pistir ve günah işlenerek Allah'tan başkası adına kesilen hayvandan başkasını yemenin haram olduğuna dair bir emir bulamıyorum; fakat darda kalan, başkasının payına el uzatmamak ve zaruret miktarını aşmamak üzere bunlardan da yiyebilir. "Doğrusu Rabbin bağışlar ve merhamet eder".

Ey peygamberim de ki bana vahy olunanda haram olarak bul-duklarımı size söyleyeyim. Tadan bir kişinin tattığı şeylerde, yâni yiyecekler konusunda ancak şunları buluyorum. Ya da bana vahy olunan dinde haram olarak ancak şunların dışında bir şey bulmuyorum:
Yâni bana vahy edilenlerde şu sayılacakların dışında bir haram gör-müyorum. Evet vahyin dışında haram olmaz, olamaz. Ama bir başka sûrede bir başkaları bildiriliyorsa onlar da haramdır tabi. Ya da Rab-bimiz elçisine yetki vermiş de, o da vahiy gereği bize bildirmişse onun dedikleri de haramdır. Yâni burada Allah haramları söylüyor, bi-naenaleyh bunun dışında başka haram yoktur demeye kimsenin hakkı yoktur. Neymiş onlar?

1- **Meyte**. Ölü. Leş. Kendiliğinde İslâmî usullere göre kesilmeden ölen hayvan. Veya Allah'ın dediğinin dışında kesilmiş olan hayvan. Salt para için, şöhret için, bir ihtiras, bir kan sebebi yüzünden kesilmiş, kan görmeye bayılmanın, elini kana bulamanın sevkini tatmak için kesilmiş olanlar da böyledir. Meyte; kendiliğinden ölen hayvan, yüksek bir yerden düşerek ölen, başka bir hayvanın toslamasıyla ölen hayvan, yırtıcı hayvanların artığı vs. kesilmeden ölen hayvanların yenmesi haramdır.

2- **Akan kan da haramdır**. Damarlardan akan kan. Akmak zorunda olan kan. Etin ve kemiğin üzerinde kalan kan, haram değildir. Hayvanın vücudundaki kan, akan bir kandır. Akışa hazır bir kandır. Ama akabildiği kadar akar, geriye kalanlar helâldir. İşte bu sebepten Rasulullah efendimiz bir hadislerinde iki kanın helâl olduğunu bildiriyor. Birisi ciğerdeki, ötekisi de dalaktaki kan. Çünkü onlar ancak o kadar akabiliyorlar.

3- **Domuz, hınzır haramdır**. O zaten pistir, pisliktir ve necis-tir. Derisi, kılı, tırnağı her şeyi haramdır. Domuzun kendisi de pisliktir, onun etinden yemek de pisliktir. Biz demiyoruz bunu. Biz getirmedik onu o hale. Allah böyle diyor. Onun bizim dünyamızda varlığı pisliktir.

4- **Fısk yâni Allah adına kesilmeyen hayvanlar da fısktır ve haramdır**. Allah'tan başkaları adına kesilenler de fısktır. Allah hayvanların canla bedenlerinin beraberliğini ancak kendi adına boğazlanma yöntemiyle bize helâl kılıyor. Ötekilerse fısk u fücur oluyor. Meselâ tâğutlar adına, Firavunların izzetine ve şerefine ya da insanların putlaştırdığı çeşitli putlar adına kesilen hayvanlar da haramdır.

Ama kim de muzdar yâni darda kalırsa, mecburiyet altında kalırsa, yâni başka yiyecek içecek bir şey bulamazsa, haddi tecavüz etmemek kayd u şartıyla ölmeyecek ve hayatını devam ettirecek kadar, bir de başka bir muzdarın hakkına tecavüz etmemek, onun elindekine uzanmamak şartıyla yiyip içmesinde bir günah yoktur. Bu ko-nuda Rabbimiz bağışlama ve merhamet sahibi olduğunu haber veriyor.

Evet Rabbimiz, efendimize böyle demesini emrediyor. Bana vahyedilenlerde bunların dışında bir haram bilmiyorum. Öyle değil mi ama? Vahyin dışında haram olur mu? Haramlar ancak vahiyle bildirilenlerdir. Bu konuda tek yetkili Allah'tır. Eğer Allah peygamberine yetki vermişse o da bu yetkinin gereği, bu vahyin gereği bize bildirmişse elbette o da yetkilidir diyoruz. Onun haram dedikleri de haram-dır diye iman ediyoruz.
146. "Yahudilere tırnaklı her hayvanı haram kıldık. Onlara sığır ve davarın sırt, bağırsak ve kemik yağları hariç, iç yağlarını da haram kıldık. Aşırı gitmelerinden ötürü onları bu şekilde cezalandırdık. Biz şüphesiz doğru sözlüyüzdür".

Rabbimiz diyor ki yahudilere tırnaklı hayvanları haram kıldık. Âyet-i Kerimede anlatılan bu tırnaklıdan kasıt herhalde deve olması en büyük ihtimaldir. Rabbimiz azgınlıkları sebebiyle, kulluktan çıkmaları sebebiyle Yâ'kub oğullarını devenin etinden, sütünden mahrum etmiştir. Cezalandırmıştır Allah onları. Ayrıca davar ve sığırın sırt, ba-ğırsak ve kemik yağları hariç iç yağları da bunlara haram kılınmıştır. İsyanları sebebiyle Rabbimiz bu nîmetleri onlara haram kılmıştır. Biz haram helâl sınırlarını kendimiz belirleriz, yeryüzünde kendi aklımızla yasa koyma hakkına sahibiz dedikleri ve Allah'ı diskalifiye etme çabası içine girdikleri için Rabbimiz onları cezalandırıverdi.

Eğer bugün bizler de Allah'ın âyetlerini görmezden gelerek kendi kendimize aklımıza estiği gibi yasa belirlemeye, haram helâl sınırları tespit etmeye kalkışırsak, kendi hevâ ve heveslerimizi Allah'ın sisteminin önüne

geçirmeye kalkışırsak Rabbimiz aynen İsrail oğullarına yaptığı gibi bizleri de pek çok nîmetlerden mahrum bırakarak cezalandırır. Çünkü Rabbimiz doğru sözlüdür. Ne demişse ne vaat et-mişse onu mutlaka gerçekleştirendir. Nitekim şu anda helâl olan bir çok nîmete ulaşma imkânımız yoktur. Hem helâl, hem elimizden alınmış.

147. "Seni yalanlarlarsa, "Rabbinizin rahmeti geniştir; O' nun azabı suçlu milletten geri çevrilemez" de."

Peygamberim! Ey benim peygamberimin yolcusu olmaya, be-nim kitabımın sözcüsü olmaya evet diyenler, iyi dinleyin, eğer seni yalan sayarlar, yalanlarlarsa. Senin getirdiğin kitabı, senin getirdiğin mesajı yalanlarlar, kabul etmezlerse. Bu kitabın gösterdiği şekilde değil de onu yok farz ederek bir hayat yaşamaya kalkışırlar, Allah'ın belirlediği haram helâl sınırlarını aşarlar, Allah'ın yeryüzünde koyduğu yasalarını reddederler, kendi bildikleri gibi kendilerine yasa yapmaya kalkışırlarsa, dilediklerini yasaklayıp dilediklerini helâl kabul ederlerse, o zaman sen onlara de ki, Rabbimin rahmeti geniştir. Rabbim rahmet sahibidir.

Allahu Ekber, şu cevaba bir bakın. Ne diyecekmişiz? Ne dedi peygamberimiz? Allah diyor ki; ey peygamberim, onlara de ki; sizin Rabbiniz gerçekten büyük rahmet sahibidir. Yâni peygamberi yalanlayanlar, yalan sayanlar, Allah elçisi karşısında böyle yalan yanlış tavırlar içine girenlere cevap olarak Allah'ın rahmet ve merhameti ha-tırlatılıyor. Ne hoş bir cevap değil mi? Elbette Allah'ın hâşâ müsabık olarak, muarız olarak, muhasım olarak, karşıt grup olarak sahnede olması zaten düşünülemez. Yâni hâşâ Allah onların karşısına onlarla yarış için çıkması düşünülmez ki. İstediğini zaten yapar O. Mesele onların akıllarını erdirmektir. Onlara konuyu güzel anlatmaktır. Çünkü Rabbimiz kullarına karşı rahmet ve merhamet sahibidir. İşte tekrar tekrar bunu gündemde tutar. Gelin anlayın da vazgeçin der. Ama bütün bunlara rağmen dik kafalılık ederlerse, dinlemezlerse bilsinler ki O şedit bir ikâp sahibidir de aynı zamanda.

Evet siz O'na O'nun istediği kulluktan kaçıyorsunuz, ama buna rağmen sizin havanızı, suyunuzu, gününüzü, güneşinizi kesmez. Sizi aç ve bîlaç bırakmaz. Size mal-mülk verir. Size oğul-evlât verir. Size hayat verir. Size sıhhat, güç, kuvvet verir, saltanat verir, imkân, fırsat verir. Ama sizler Rabbinizin size lütfettiği bu rahmet kapılarından istifade etmez ve Ona karşı nankörlüklerinizi sürdürürseniz o zaman da bilesiniz ki Rabbinizin azabı, Rabbinizin be'si, sıkıntıları üzerinizden asla eksik olmayacaktır.

Unutmayın ki O'nun takdirinin önüne hiç kimse geçemez. O'-nun isyankarlara yazdığı azabı hiç kimse engelleyemez. Allah'ın azabını, vurgununu günahkâr bir toplumdan geri çevirecek yoktur. Dünyada insanlara sınırlı bir

özgürlük verir. Ne yaparsanız yapın imtihan gereği size dokunmayabilir. Ama dünyanın bu konumu sizleri asla aldatmasın. Çünkü O’nun cehennemi vardır. Sizi onunla cezalandırmayı murad buyurdu mu artık O’nun önüne kimse geçemez. Hiç kimsede, ya Rabbi bize imkân vermedin, bize gerçeği anlayabilecek bir akıl vermedin, bize fikir feraset vermedin, bize âyetler indirmedin, bize bizim başımıza gelecekleri haber vermedin, bize peygamber göndermedin diyerek mâzeretler ileri sürme hakkı da yoktur. Çünkü bakın Rabbimiz her şeyi açık anlatmıştır kitabında.

İşte Rabbimiz kitabında baştan sona bu konuyu anlatıyor. Ey kullarım, gelin yalan saymayın. Elçimi doğrulayın, ona ve getirdiği mesajıma sadakatle bağlılığınızı ortaya koyun, tasdik edin. Sonra da der ki; Olabilir, ey peygamberim, eğer onlar yalan sayarlarsa sen on-lara yine benim rahmetimi hatırlat. Yâni bugüne kadar yalan saydınız, peygambere karşı geldiniz, kitapla ilgisiz yaşadınız, ama gelin Allah rahmet ve merhamet sahibidir, vazgeçerseniz bağışlayıp yok sayıverir. Gelin Allah rahmet ve merhamet sahibidir, acır sizi bağışlayıverir. Eğer böyle yaparlarsa rahmetime ve merhametime nail olurlar. Değilse benim azabımı, benim cezamı mücrimlerin üzerinden kim engelleyebilecek? Allah’ın azabı geri çevrilmez. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Allah’ın helâk yasasının mahkumu olmuş hiçbir toplum O’nun baskınından kaçacak, kurtulacak bir sığınak bulamamıştır.

148. “Puta tapanlar, "Allah dileseydi babalarımız ve biz puta tapmaz ve hiçbir şeyi haram kılmazdık" diyecekler; onlardan öncekiler de, Bizim şiddetli azabımızı tadana kadar böyle demişlerdi. Onlara "Bize karşı çıkarabileceğiniz bir bilginiz var mı? Siz ancak zanna uyuyorsunuz ve sadece tahminde bulunuyorsunuz" de.”

Şirk koşanlar, müşrikler, Allah’ı ortaklı düşünenler, Allah’a yet-ki sınırlaması getirenler dediler ki, diyecekler ki. Çünkü öncekiler de aynı şeyleri söylemişlerdi. Eğer Allah dilemiş olsaydı, Allah isteseydi biz asla O’na şirk koşmazdık, koşamazdık. Bizler O’na şirk koşamadığımız gibi atalarımız da asla O’na şirk koşamazlardı. Allah’a karşı şirk koşma imkânlarımız olmadığı gibi, şu haram kıldıklarımızı da ha-ram kılma hakkımız, gücümüz ve yetkimiz de olmazdı. Yeryüzünde dilediğimiz gibi yasa belirleme hakkımız da olmazdı. Tüm bu yaptıklarımız Allah’ın dilemesiyledir. Biz başka değil sadece kadere teslimiz. Biz kaderin mahkumuyuz. Kaderimiz böyle olduğu için biz bunları yapabiliyoruz diyorlar.

Söylesenize ey müslümanlar. Ey bu yeni dinin sahipleri. Olacak şey midir bu? Allah’ın izni olmadan bir şey olur mu? Allah’ın izni olmadan bir yaprak yerinden oynayabilir mi? Allah izin vermeseydi biz müşrik olabilir miydik?

Dikkat ediyor musunuz? Alçaklar suçlarının tümünü kadere yüklemeye çalışıyorlar. İşledikleri suçları Allah'a yüklemeye çalışıyorlar. Yaptıklarının faturasını Allah'a çıkarmaya çalışıyorlar. Allah istemeseydi biz bunları yapamazdık. Allah dilemeseydi biz bu suçları işleyemezdik. Allah istemeseydi biz zina edemezdik, Allah izin vermeseydi biz içki içemezdik, Allah istemeseydi biz put da yapamazdık, puta da tapamazdık diyerek işlediklerinin faturasını Allah'a çıkarmaya çalışıyorlar.

Çok garip değil mi? Bugünkü kâfirler ve müşrikler de aynı mantığa sığınmaya çalışıyorlar. Gerçekten anlamak mümkün değildir. Yâni adamlar bir hayat yaşayacaklar, yaşadıkları bu hayatta hiç bir sınır tanımayacaklar, sürekli özgürlükten, hürriyetten söz edecekler. Bizler özgür insanlarız, yaşadığımız hayatta hiç bir kayd-u şart altına girmeyiz, kimseye karşı sorumlu değiliz, dilediğimiz gibi özgürce yaşarız diyecekler. Dilediğimiz gibi dilediklerimizi yaparız diyecekler. Dilediğimiz gibi hayatımıza yasa yaparız diyecekler. Dilediğimiz şeyleri haram, dilediğimiz şeyleri de helâl kılarız, kimse bu konuda bize baskı yapamaz, hesap soramaz diyecekler. Yeryüzünde egemen biz-leriz diyecekler. Egemenlik kayıtsız şartsız bizimdir diyecekler. Sonra da işledikleri günahların cezası ve sorumluluğuna katlanmaları söz konusu olunca da mantıksızca diyecekler ki biz kaderin mahkumu-yuz. Allah dilemeseydi, Allah böyle istemeseydi biz bunları yapa-mazdık diyecekler. Alın yazımız böyleymiş ne yapalım? diyecekler.

Sormak lâzım bu kendilerini tanrı zanneden ve diledikleri gibi yaşayabileceklerine inanan zavallılara. Ey akılsız kâfirler! Ey beyinsiz müşrikler! Ey ne dediğini, ne yaptığını bilemeyecek kadar aptallık, sefihlik sergileyen akılsızlar! Söyleyin bakalım sizler yeryüzünde, ya-şadığınız hayatta Allah'ı da, Allah'ın âyetlerini de, Allah'ın yeryüzünde belirlediği hayat programını da reddederek özgürlük şarkıları söylerken, kendinizi tüm dünyaya karşı özgürlük ve hürriyet savaşçıları olarak lanse ederken, egemenlik bizdedir, biz dilediklerimizi yaparız derken, tanrılıklarınızı iddia ederken, ne oldu da böyle birdenbire Allah'la karşı karşıya gelip O'nun sorgulaması tepenize binince o özgürlük ve tanrılık şarkılarını unutup, dillerinizi yutup kuzu kesiliyorsunuz?

Ne oldu? Hani siz özgür değil miydiniz? Hani siz hiçbir kayd-u şart altına girmeyen kimseler değil miydiniz? Hani siz tanrı değil miydiniz? Hani egemenlik sizde değil miydi? Niye suspus oldunuz böyle? Dünyada özgürce dilediğinizi yaparken, özgürce Allah kullarına zulmederken, özgürce insanların mallarını gasp ederken, özgürce Allah'ın helâl haram sınırlarını çiğnerken, özgürce insanların özgürlük haklarını ellerinden alıp onları kendinize kul köle edinirken, insanları Rablerine kulluktan koparıp köleleştirirken, kendi yasalarınıza itaat etsinler diye Rablerinin yasalarını onlara duyurmamaya çalışırken şimdi ne oldu? Ne oldu ki birdenbire değişiverdiniz? Dünyada

işlediğiniz amellerinizle Rabbinizin huzuruna çıkıp onların karşılığı olarak alacağınız cehennemi görünce niye böyle birdenbire kuzu kesildiniz? Bizim elimizde bir yetki yoktu! Biz yaptıklarımızın tümünü Allah öyle istediği için yaptık! Bizi bu hale Allah getirdi! Değilse bunların hiç birisini yapamazdık. Eğer Allah dilemeseydi biz ne şirk koşabilirdik, ne haram helâl belirleyebilirdik, ne zulmedebilirdik, ne tanrılığımızı iddia edebilirdik, ne egemenlik bizdedir diyerek yeryüzünde kanun koyabilirdik. Üstelik bizim atalarımız da aynı şeyleri yapmışlardı diyerek kendinizi Allah'ın cehenneminden kurtarmaya çalışıyorsunuz?

Evet müşrikler böyle diyecekler. Allah dilemeseydi biz bunları yapamazdık. Şeytan mantığını kullanıyorlar, şeytan mantığına sığınıyorlar alçaklar. Araf'ta anlatılır şeytan da aynı şeyi yapmıştı. İşlediği Âdeme secde etmeme suçunu kabullenmeyen şeytan da suçu Allah'ın üzerine atmaya çalışıyordu. Ya Rabbi madem ki beni saptırdın öyleyse ben de beni saptırmana mukabil kullarını saptıracağım diyordu. Rabbimiz buyurur ki:

Bu sadece onların yaptığı bir şey değil, sadece şimdikilerin tavrı değil, öncekiler de aynı şeyleri yapmışlar, onlar da aynı şeyleri söylemişlerdi de onların yaptıkları yanlarına kalmadı. Bizim azabımızı tadıncaya kadar, tıraşları önlerine ininceye kadar öncekiler de aynı suçları işlemişlerdi. Bizim elimizde bir şey yoktur! Ne yapalım senâryomuzu Allah böyle yazmış? Senâryoyu yazan, belirleyen Allah'tır bizlerse sadece sahnede oyuncularız. Ne yapalım kaderimiz böyleymiş! Bizler kaderin mahkumuyuz dediler. Eğer şu anda bizler kâfirsek bunun suçu Allah'ındır dediler. Eğer şu anda bizler namussuzluk, şerefsizlik yapıyorsak suç Allah'ındır dediler. Öncekiler de aynı şeyleri söylediler.

Hayır hayır kimse böyle bir iddiada bulunamaz. Yeryüzünde herkes özgürdür. Herkes özgür yaratılmıştır. Allah herkesi hür yaratmıştır. İnsanlar günah ya da sevap yaptıkları her konuda serbesttirler. Diledikleri yolu, diledikleri hayatı seçme konusunda hür yaratılmışlardır. Hidâyeti de seçebilirler, dalaleti de. İmanı da seçebilirler küfrü ve şirki de. Dünyada imtihan gereği, dünyanın konumu gereği Rabbimi-zin koyduğu yasa budur ve yaşadığımız sürece bu böyle devam edecektir. Ama unutmayalım ki bu yasa ölünceye kadardır. Öldüğümüz andan itibaren, dünyada imtihan dönemimiz sona erdiği andan itibaren artık Rabbimizin başka bir yasasıyla karşı karşıya geleceğiz.

Öyle değil mi? Elli yıl kâfir yaşayan birisi elli yılın sonunda Müslüman olamıyor mu? Adam Müslüman olmak istedi de Allah buna imkân mı vermedi? Haydi bunu anlayan sizler ey müşrikler, haydi tövbe edin! Haydi La İlâhe illallah deyin! Haydi biz pişman olduk deyin! Biz Müslüman olduk deyin! Biz Allah'a inandık deyin!

Eğer şu anda bunu beceremeyecek olursanız, Müslüman olma imkânınız olmuyorsa o zaman belki itiraz hakkınız doğacaktır. O zaman ne yapalım bizler Müslüman olmak istedik, kelime-i şehâdeti söylemek istedik ama bunu beceremedik. Dillerimiz bunu söyleye-medi diyebilirsiniz. O zaman gökleri ve yerleri, göktekileri ve yerdekileri buna şâhit tutun. Bizi buna şâhit tutun. Güneşi, ayı, yıldızları, dağları, taşları ve tüm canlı cansız varlıkları şâhit tutun. Tüm bu varlıkların şehâdeti altında deyin ki; ya Rabbi! Tüm varlıkların şâhittir ki bizler küfürden, şirkten vazgeçip Müslüman olmak istedik. Nefislerimize kulluktan vazgeçip sana kulluğa karar verdik, ama sen buna izin vermedin. Sen bu konuda bize imkân ve fırsat tanımadın. Ne yapalım biz de çaresiz kâfir ve müşrik olduk deyin. O zaman biz de size şâhitlik yapalım. Evet ya Rabbi! Bizler buna şahidiz! Bu adamlar kendilerinin tanrılığından vazgeçip senin Rabliğini kabul etmek ve senin gönderdiğin kitabın istikâmetinde bir hayat yaşamaya karar verdiler ama bu konuda sen onlara izin vermedin. Sen bunlara fırsat tanımadın diyelim.

Ama kesinlikle bunu diyemeyeceksiniz. Çünkü Müslüman olmak istediğiniz zaman bu konuda kimse size engel olmamaktadır. Küfrü ve şirki tercih ederken kimsenin size engel olamadığı gibi. Üstelik sizler şu anda iman yolunu, İslâm yolunu, Allah'a kulluk yolunu tercih ettiğiniz zaman hattâ Allah sizin için onu kolaylaştıracağını, yolunuzu açacağını, gönlünüze inşirah vereceğini vaadetmektedir.

Öyleyse gelin ey kâfirler! Gelin ey müşrikler! Dünyada bu tür mantıkların arkasına saklanarak Rabbinize karşı, Rabbinizin kitabına karşı, Rabbinizin hayat programına karşı savaş açarak kendi ellerinizle dünyanızı karartmayın. Her şey bu kadar açık ve net iken gelin kendi ellerinizle hem kendinizi, hem de yeryüzünde tanrılık taslayarak, yasalar belirleyerek saptırdığınız Allah kullarını cehenneme sürüklemeyin. Vazgeçin bu inatlarınızdan. Vazgeçin bu kuruntularınıza kulluk ederek kendinize yazık etmekten.

Hiç düşünmüyor musunuz? Siz size Allah'ın verdiği beş paralık aklınızla, beş paralık gücünüzle yeryüzünde tanrılık taslamaya, öz-gürlük taslamaya, egemenlik taslamaya kalkışıyorsunuz. Yeryüzünde yetki bizdedir diyerek kendinizi bir şey görmeye kalkışıyorsunuz da sizi yaratan, sizin dışınızdaki tüm kâinatı yaratan sonsuz güç ve kudret sahibi olan Rabbinize niye söz hakkı tanımak istemiyorsunuz? Çok küçük bir dünyanın çok küçük bir şehrinde, çok küçük bir odasında, çok küçük bir koltuğa oturduk diye kendinizde yetki görmeye başlıyorsunuz da tüm kâinatta egemen olan Rabbinize neden egemenlik hakkı tanımaya yanaşmıyorsunuz?

Ne oluyor size? Nedir bu haliniz? Üç kişiyi doyurduk diye, beş kişiye maaş verdik diye ki bunlar da Allah'tandır mahiyetinizdekilere emirler dağıtmaya çalışan sizler, size her şeyinizi veren Rabbinizin emirlerini niye

görmezden geliyorsunuz? Rabbiniz hakkında nasıl da böyle bozuk düzen şeyler düşünüyorsunuz? Nelere lâyık görüyorsunuz Rabbinizi? Yâni Allah zannettiğiniz gibi böyle güçsüz kuvvetsiz birisi mi ki sizi zorunlu bir hayata mahkum etsin? Sizi neden kaderin mahkumu yapsın? Allah zevk mi alıyor ki kullarını böyle zorunlu bir hayatın esiri yapsın da onları kendisine sövdürsün? Yâni sebep ne ki Allah kâfiri kâfir olarak kalmaya zorlasın da kendisine küfrettirsin? Sebep ne ki kulunu içki içmeye zorlasın da sevmediği bir ameli işlemesine katlansın? Gerçekten bu çok garip bir şeydir. Böyle bir şey kesinlikle mümkün değildir.

Hani sûrenin başlarında anlatmıştı Rabbimiz: Allah hidâyeti de, dalâleti de, imanı da, küfrü de, aydınlığı da, nûru da, karanlıkları da yaratmıştır. Her ikisini de yaratmış, kullarına irade vermiş ve bunlardan her hangi birini tercih özgürlüğü vermiştir. Ne yapalım, Allah bizi istediğimiz şekilde değil de istediği şekilde yaşamaya mahkum etmiş demeye hiç bir zaman hakkımız yoktur.

Bakın âyetin sonunda diyor ki Rabbimiz:
De ki bu iddiaları ortaya atıp onun arkasına saklanırken elinizde bir belge var mı? Bu iddianız bir bilgiye dayanıyor mu? Bu konuda dayandığınız bir deliliniz var mı? Eğer elinizde bir bilgi, bir belge varsa haydi buyurun getirin onu da konuşup tartışalım. Hani sizin âyetiniz? Hani sizin kitabınız? Nerede istinat noktanız? Hayır hayır! Onların bu konuda hiç bir delilleri yoktur. Onlar sadece zanna tâbi oluyorlar. Onlar sadece zanna tâbi oldukları için atarlar, saçmalarlar. Bugün bir hüküm ortaya korlar, yarın onu beğenmedikleri için yanlışlığını anlayıp hemen değiştirirler. Ortaya bir hüküm koyarken, bir yasa belirlerken dayandıkları hiç bir temelleri olmayınca en kısa zamanda temelsizliklerini anlayıp değiştirirler onu.

Gerçek ilim olan vahiyle ilgileri, alâkaları olmadığı için, Allah'ın kitabını reddettikleri için onların hayatlarını zanlar, vehimler, şüpheler, mitolojiler ve cehaletler kaplamıştır. Allah'ın kendilerine lütfettiği bilgiyi bunlara satmış kimselerdir onlar. Allah'ın kendilerine verdiği özgürlüğü bunlara sattılar. Allah'ın kendilerine verdiği özgürlüğü kullara sattılar. Allah'ın kendilerine verdiği hayatı ağalara, beylere, paşalara, patronlara, tâğutlara, âdetlere, törelere, modaya, nefislerine, çevreye ve şeytanlara sattılar. Hayatlarını israf ettiler. Hayatlarını ve ömürlerini berbat ettiler ve sonunda cehennemi boyladılar.

Evet bunları söylerken onlar ancak zanna dayanıyorlar. Sadece zanna tabi oluyorlar. Ve sadece atıyor, atmasyon yapıyorlar. Yalan söylüyorlar. Bir yerlere dayanma imkânı olmayan, işkembeden atma sözler söylüyorlar.
149. "Üstün delil Allah'ın delilidir. O dileseydi hepinizi doğru yola eriştirirdi" de. „

De ki gerçek delil Allah'a aittir. Tam deliller, gerçek deliller, ke-sin sonuca götürücü deliller, kesin gerçeğe ulaştırıcı deliller ancak Al-lah'tandır ve sadece Allah'a aittir. İnsanları yaşadıkları hayatta hidâyete, doğruya, kurtuluşa, mutluluk ve saadete ulaştıracak deliller sa-dece Allah'a aittir. Bütün gerçekleri, her gerçeği en güzel anlatan net delil sadece Allah'ın delilidir. Veya bütün şüpheleri ortadan kaldıran, gerçeği tümüyle ifade eden, her gerçeğe ulaşan, herkese ulaşan, u-laşacak olan, herkesin ulaşmak istedikleri zaman ulaşabilecekleri tek delil, kaynak delil Allah'ınkidir. Allah dediyse doğrudur. Delil O'nun delilidir. Çünkü varlık O'nundur. Gökleri ve yerleri, göktekileri ve yerdekileri yaratan O'dur. Yarattıklarına yol gösteren O'dur. Göktekiler ve yerdekileri hidâyete ulaştırma yetkisi de, onları saptırma yetkisi de sadece O'na aittir. İnsanlardan ve diğer varlıklardan hiç birisinin bu konuda her hangi bir yetkisi, her hangi bir delilleri yoktur. Tüm yetki Allah'ın elindedir.

Eğer şu anda insanlar, yahut diğer varlıklar bir şeyler yapabiliyorlar, bir adım atabiliyorlarsa bu onlara Allah'ın verdiği yetki saye-sinde olabilmektedir. Veya meselâ şu anda insanlar iradelerini kulla-narak hidâyet ya da dalâletten birisini seçebiliyorlarsa, iman ya da küfürden birisini seçip o istikâmette hayatlarını sürdürebiliyorlarsa bi-lelim ki yine bu da Rabbimizin onlara verdiği yetki sayesinde olmaktadır.

Evet yeryüzünü ve orada imtihan için insanlığı yaratan Allah imanı ve küfrü yarattı. Sonra da yarattığı kullarına iman ya da küfürden birini seçmelerini diledi. Dileyen iman eder, dileyen de küfreder dedi. Sonucuna kendiniz katlanmak kayd u şartıyla bunlardan her hangi birisini seçebilir ve öylece yaşayabilirsiniz dedi. Az evvel müşriklerin iddia ettikleri gibi insanları ne imana, ne de küfre zorlamadı. Yeryüzünde bu yasayı Allah belirledi. Öyleyse küfür ve şirk Allah yazgısı değildir. Küfür ve şirk Allah takdiri değildir.

Burada bir de şunu söyleyelim: Maalesef bu konuda kâfir ve müşriklerin yanıldığı gibi pek çok Müslüman da yanılgı içine düşmektedir. Maalesef Müslümanlar da Allah'a iftira edercesine pek çok konuda kaderci kesilmektedir. Ne yapalım kaderimiz böyle imiş? Ne yapalım yazgımız böyleymiş ki Allah'tan başkalarının kanunlarına kul köle olmuşuz. Alın yazımız böyle yazılmış ki zillet ve meskenet içinde bir hayatı yaşamak zorunda kalmışız.

Hayır hayır kendi ellerinizle düştüğümüz bu pis hayatın faturasını Allah'a kesmeye hakkımız yoktur. Şu anda yaşadığımız zillet ve meskenet de Allah'ın yazgısı değildir. Allah Müslümanlara da asla zillet ve meskenet yazmadı. Allah kesinlikle Müslümanları da zorunlu bir yazgının, zorunlu bir kaderin mahkumu yapmadı. Dileyen zilleti dileyen de izzeti tercih eder dedi.

Eğer şu anda yer yüzünde yaşayan Müslümanlar kitaplarını terk etmişler, peygamberlerinin sünnetine ters düşmüşler ve sonunda da zillet içinde bir hayatın mahkumu olmuşlarsa bu konuda Allah'ı değil de kendilerini suçlasınlar. Ölümü göze alamadıkları için, şeha-deti göze alamadıkları için, uğrunda ölmeye değmeyen bir Allah'a inandıkları için, inandıkları Allah'ı hayatlarına karıştırmaktan bıkıp usanıp başka tanrıların yasalarını uygulamaya hevesli oldukları için bu duruma düşmüşlerdir. Bunun başka bir izahı yoktur.

İşte bütün gerçeği en güzel anlatan, pek güzel ortaya koyan Allah'ın delilidir. Hüccetü'l bâliğa Allah'a aittir. Tüm şüpheleri ortadan kaldıracak bilgisidir. Veya herkese ulaşacak, anlamak isteyen, yol bulmak isteyen herkesin ulaşabileceği tek delil Allah'ın delilidir. Allah'ın dediği doğrudur. Başkaları ne derse desin hiçbir değer ifade etmez. Zaten eğer Allah dilemiş olsaydı elbette hepinizi hidayete ile-tirdi. Hal böyleyken Allah'ın delili ortadayken delil mi arayacağız? Al-lah'ın ortadayken O'nun hidayetinden başka hidayet mi arayacağız?

150. "De ki: "Allah'ın bunu haram kıldığına şâhitlik edecek şâhitlerinizi getirin. "Şâhitlik ederlerse, onlarla beraber olup sözlerini kabullenme; âyetlerimizi yalanlayanların ve âhirete inanmayanların heveslerine uyma; onlar Rablerine başkalarını eşit tutuyorlar."

De ki haydi şâhitlerinizi getirin. Eğer yeryüzünde haram-helâl belirleme hakkının kendinize verildiğini iddia ediyorsanız, eğer yeryüzünde kanun koyma hakkının, egemenlik hakkının kendinizde olduğunu iddia ediyorsanız veya Allah demediği halde Ona iftira ederek Allah şunları şunları haram kılmıştır, şunları şunları da helâl kılmıştır diyorsanız, haydi delillerinizi getirin. Şu şöyle olmalı, bu böyle olmalı, şu yenmeli bu yenmemeli, şu giyilmeli bu giyilmemeli, şunlar içilir, bunlar içilmez, evlilik şöyle olmalı böyle olmamalı, ev tefrişi şöyle olmalı böyle olmamalı, şöyle kazanılmalı böyle harcanmalı filan diye kendi kendinize kurallar koyuyor, yasalar belirlemeye çalışıyorsunuz ya. Haram helâl sınırları belirlemeye çalışıyorsunuz ya, haydi delillerinizi getirin bakalım tüm bu konularda. Çağırın şâhitlerinizi bakalım da tüm bu konularda Allah'ın size yetki verdiğini söylesinler. Haydi belgelerinizi, kanıtlarınızı getirin de ne diyecekseniz deyin bakalım. Dökün torbanızda ne varsa. Kesinlikle Allah bunu haram kılmıştır diyebi-lecekleriniz varsa getirin. İncil'den mi okuyacaklar, Tevrat'tan mı gösterecekler, yoksa kendilerine meleğin gelip haber verdiğini mi söyleyecekler, bu konuda bir şehadeti olabilecekler varsa hepsini getirin bakalım.

Bu gücü, bu yetkiyi nereden aldığınızı söylesin bakalım o şâhitleriniz. Şâhitleriniz kim sizin? Eğer bu konuda şâhitleriniz varsa, eğer Allah hayata karışmıyorsa, hayatın kurallarını koyma konusunda, hayata kanun koyma konusunda sizleri yetkili kılmışsa, o zaman Allah bu yaptıklarınızın tümünü

onaylamış demektir. Getirin şâhitlerinizi de biz de inanalım buna ve sizinle birlikte olalım.

Eğer onlar buna şâhitlik ederlerse sen şâhitlik yapıp onlarla beraber hareket etme. Onların bu şehâdetlerini asla kabullenme. Yâ-ni haydi diyelim ki birilerini bulup getirdiler, milattan önce beş bin yılına ait Tevrat'lar bulduk diye şahitler getirmiş olsalar bile, sen onlarla birlik şehadet etme. Çünkü onlar yalan söylüyorlar. Onlar kendi elleriyle yazdıklarına bu Allah'tandır diye iftira ediyorlar. Çünkü daha ön-ceki sûreler bize öyle anlattı. Gerçeği bilmediklerinden suça karşı cü-retli davranıyorlar onlar. Öyleyse ey peygamberim, onlar bu konuda şehadet etmiş olsalar bile, sen onlara inanma, yalan söylüyorlar. Bu-nun kesinlikle mümkün olmadığını haber vererek buyurur ki Rabbi-miz:

Yâni tüm insanlar buna şâhitlik etseler bile, tüm insanlar Kur'-an ve sünnetin haber verdiklerinin yanlışlığı konusunda şehâdet etseler bile sen onlarla beraber şehâdette bulunma. Eğer biz Kur'an ve sünnete dayanmışsak, Kur'an ve sünnetle hareket ediyorsak, yâni hayatımızda istinat noktası olarak onları seçmişsek tüm dünya bizi bu konuda yalnız bırakmış olsala bile hiç bir önemi yoktur. Yolumuzun kesin doğruluğunu bilecek ve devam edeceğiz.

Yâni eğer bu kâfirler, bu müşrikler muharref Tevrat'tan, bozulmuş İncil'den veya milattan önce beş bin yılına ait Tevrat bulduk ve ondan şahit getiriyoruz, bak bunda böyle yazıyor diye bir şahit getirseler bile biz onlarla beraber şehâdet etmeyeceğiz. Çünkü onlar yalan söylüyorlar. İşte Allah bilgisi, Allah şehâdeti böyle diyor.

Evet Allah diyor ki ey peygamberim! Onlar tüm bu konularda yalancı şâhitler bulsalar bile sen sakın onlarla birlikte şâhitlik etme. Ve:

Sakın ha âyetlerimi yalanlayanların hevâ ve heveslerine uyma. Eğer insanlar vahye dayanmıyorlarsa, istinat noktaları vahiy değilse, kitap ve sünnetten habersiz bir hayat yaşıyorlarsa mutlaka onlar zanlara tâbi oluyorlar ve kesinlikle kendi hevâ ve hevesleriyle hareket ediyorlar demektir. Bu tür insanlara uymayı ve onları dinleyerek, onlarla birlikte hareket etmeyi yasaklıyor. Sadece beni dinle, sadece benim gönderdiğim mesaja tabi ol diyor Rabbimiz.

Evet ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları! Âyetlerimi yalanlayan, âyetlerimi kaale almayan, onlara inanmayan, onlar istikâmetinde yaşamayan ve âyetlerimi yok farz ederek bir hayat yaşayan, kendilerine göre bir dünya oluşturup sürünenlerin hevâ ve heveslerine uymayın. Onlar âhirete de inanmıyorlar. Yaşadıkları hayatta âhiret endişeleri, hesap kitap dertleri de yoktur onların. Bir de Rablerine karşı denkler, eşler, endadlar da koşuyorlar onlar. Rableri dururken O'nun berisinde kendilerine ekonomik tanrılar, siyasal tanrılar, hukuk tanrıları, kılık kıyafet tanrıları, dua tanrıları, tövbe tanrıları bularak onları

Rablerine denk tutuyorlar. Bunların yasalarını uygulamaya çalışıyorlar onlar. Rablerinin yetkilerini bunlara dağıtıyor ve hayatlarında bu tanrıları da söz sahibi kabul ediyorlar bu zavallılar.

Zaten Allah'a ortak koşanlar âhiret endişesi, hesap kitap derdi olmayanlardır. Bunlar yaptıkları tüm zulümlerinin, işledikleri tüm cürümlerin yanlarına kâr kalacağına, yeniden dirilme olmayacağına, sü-menaltı edileceklerine inanan zavallılardır. Âhiret inancı olan birisinin bunları yapması mümkün değildir.

Şunu her zaman söylüyorum; eğer bir adam bu dünyada gavurluk yapacaksa, zulmedecek, kan içecek, kötülük yapacaksa o kişi her şeyden önce âhireti, ölüm ötesi hayatın hesabını kitabını inkâr et-mek zorundadır. Âhiret yok, diriliş yok, hesaba çekilme yok demek zorundadır. Hattâ Allah'tan önce bunu reddetmek zorundadır. Neden? Çünkü böyle yapmazsa adam gavurluk yapamaz da ondan. Yâni bir adam düşünün ki, hem âhiret, hesap, kitap var diyecek, hem de gavurca bir hayat yaşayacak, zulmedecek, kan dökecek, içki içecek, zina edecek, hasılı keyfine göre bir hayat yaşayacak. Bu kesinlikle mümkün değildir. Onun içindir ki adam önce âhireti inkâr edecek, sonra da yiyeceği naneleri rahat yiyebilecektir.

Evet bir daha söyleyelim. Bu tür insanların hevâ ve heveslerine uymamalıyız. Eğer bu tür zavallıların hevâ ve heveslerine tâbi olursak o zaman kesinlikle bilelim ki Rabbimizi ve O'nun âyetlerini terk etmek zorunda kalırız. Allah korusun o zaman hayatımızda Rabbi-mizin âyetlerine gündemimizde yer kalmaz. Onlara tâbi olduğumuz zaman onların gündemlerine tâbi olmak zorunda kalırız. İşte görüyoruz her gün yeni bir gündemle insanları meşgul ediyorlar. Ne zaman bunların vahiylerinden vakit bulup da insanlar vahye dönebilecekler? Bugün şu konu, öbürsü gün şu konu derken gündemi tamamen dolduruyorlar ve insanların vahiyle meşgul olmasına fırsat vermiyorlar. Allah korusun öyle olunca da âhiret gündemlerimizden düşüverir. O zaman yine Rabbim muhafaza buyursun tıpkı onlar gibi sırf dünya ve dünyalık düşünen birer materyalist olup çıkıveririz.

Tıpkı bu müşrik kafalar gibi Allah yetkilerini alıp birilerine veren birer demokratik olur çıkarız. Ve korkuyorum farkında olmadan hızla Müslümanlar buna doğru gidiyorlar. Hayır hayır! Bizim aklımız başımızdadır elhamdülillah. Bizler kesinlikle bu adamların hevâ ve he-veslerine tâbi olmayacağız inşallah. Sadece Allah'ı dinleyeceğiz. Sadece Allah'ın doğrularına sarılacağız. Allah berisinde hayata yasaklar koyarak Allah'a iftira edenleri dinlemeyeceğiz. Allah'a yetki sınırlaması getirmeye çalışanları dinlemeyeceğiz. Bizim şirkimiz de Allah'tan-dır. Allah izin vermeseydi biz böyle bir hayatı asla yaşayamazdık diyerek kaderci kesilen kâfirlere kulak vermeyeceğiz. Hayatı istediğimiz gibi

yaşama konusunda bize yetkiyi Allah verdi diyerek Allah'ı hayatlarına karıştırmayanları dinlemeyeceğiz.

Onlar ne derlerse desinler kesinlikle dinlemeyeceğiz ve delil isteyeceğiz bu konuda onlardan. Delil getirseler, getirmeye çalışsalar bile kesinlikle onların yalancı olduklarını bileceğiz. Gerçek bilginin, doğru bilginin bu kitaptaki bilgiler olduğuna iman edecek ve tüm varlığımızla ona sarılacağız. Allah bu konuda bize şuur versin, basiret versin inşallah.
151. "De ki: "Gelin size Rabbinizin haram kıldığı şeyleri söyleyeyim: O' na hiçbir şeyi ortak koşmayın, anaya babaya iyilik yapın, yoksulluk korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin" sizin ve onların rızkını veren Biziz, "Gizli ve açık kötülüklere yaklaşmayın, Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymayın. Allah bunları size düşünesiniz diye buyurmaktadır."

Gelin Rabbinizin neleri haram kıldığını size ***tela*** yapayım. Tela; takip etmek, takip ederek, izleyerek üzerinde düşünerek, kafa yo-rarak okumak demektir. Okumak da budur zaten. Okunan anlaşılacak, üzerinde düşünülecek ve hayat onunla düzenlenecek. Okunan şeylerin peşi sıra gidilecek, haramları haram helâlleri helâl bilinecek.

Evet gelin şu hevâ ve heveslerinizi bir kenara bırakın da Rab-binizin size neleri haram kıldığını ben size okuyayım. Dinleyin beni. İzleyin beni. Bunu benden dinleyin. Siz bilmiyorsunuz. Siz bu konuda kendinizi yetkili zannediyorsunuz. Siz hep kendinize yontmaya çalışıyorsunuz. Siz kendinizi peygamber makamına koyuyorsunuz. Allah beni sözcü seçti. Madem ki önceki âyetlerde de ifade ettiğimiz gibi haram ve helâl belirleme hakkı sadece yaratıcıya aitse, bu konuda Ondan başka yetkili yoksa, işte bu tek yetkilinin bu konuda tespiti şöyledir. Hayatınızda nelerin haram, nelerin helâl olduğunu Rabbiniz-den öğrenin. Yaşadığınız hayatta, yaşadığınız dünyada, girdiğiniz bu sırat-ı müstakîmde, yürüdüğünüz bu yolda neler haram? Neler helâldir? Bunu Rabbimizden öğreneceğiz. Yaşadığımız hayatta nelere dikkat edeceğiz? Nasıl bir hayat yaşayacağız? Nerede duracak? Ne-rede yürüyeceğiz? Nerede bulunacak? Nerede bulunmayacağız? Ya-pılacak ve yapılmayacak şeyleri, haram helâl sınırlarını nasıl belirleyeceğiz? Nelerden sakınacak, nelerle beraber olacağız? Tüm bunları yol kurucusu olan Rabbimizden öğrenmek ve O'nun belirlediği biçimde hareket etmek zorundayız.

De ki gelin size Rabbinizin neleri haram kıldığını okuyayım. Sakın ha sizler bu konuda şunun bunun sözüne bakmayın. Bu konuda her konuda Allah'tan başkalarının değer yargılarına kulak vermeyin. Hayata yasa koyma hakkı, hayatınızda haram helâl belirleme hakkı sadece Allah'a aittir. Dinleyin ben size Rabbinizin haramlarını okuyayım.

Evet haram helâl belirleme Allah'a aittir ve Allah'ın verdiği yet-ki gereği Resulüne aittir. Neymiş onlar?

1- Birincisi:

Allah'ı ortaklı düşünmeyeceksiniz. Ne anayı, ne babayı, ne hacıyı, ne hocayı, ne lideri ne şeyhi, ne parayı pulu, ne dükkanı tezgâhı, ne göktekileri ne yerdekileri Allah'la beraber inanmayacaksınız. Allah'a hiç bir şeyi ortak koşmayacaksınız. Hiç bir şeyi Allah'a denk tutmayacaksınız. Hiç bir şeyin hatırını Allah'ın hatırına denk tutmayacaksınız. Hatırı kazanılacak tek varlık Allah'tır. Kulu kölesi olunacak tek varlık Allah'tır. Yolunda gidilecek tek varlık Allah'tır. Sözü dinlenecek tek varlık Allah'tır. Hayata karışmaya yetkili tek varlık Allah'tır. Hayatımıza kurallar koymaya, haram-helâl yasaları belirlemeye tek yetkili Allah'tır. Allah'ın yetkilerini hiç bir kimseye vermeyeceksiniz. Al-lah'ın sıfatlarını hiç kimseye vermeyeceksiniz. Allah'ın yetkilerini sınırlandırmaya kalkışmayacaksınız. Allah'ın yetkilerini sınırlandırmak ha-ramdır ve şirktir. Zamanı ve mekânı asla parçalamayacaksınız. Za-manın tümünde ve mekânın tümünde Allah'ı egemen ve yetkili bileceksiniz. Zamanı ve mekânı parçalayıp: Ya Rabbi, tamam sen güçlüsün! Sen Kahhâr'sın! Sen göklerin sahibisin! Göklerde egemensin, ama yeryüzünde yetkin yoktur! Bizim hayatımıza karışamazsın! Bizim hayatımızda söz sahibi başka Rablerimiz var diyerek şirke düşmeyin.

Veya tamam ya Rabbi, sen bizim mescitlerimize karışabilirsin ama dükkanlarımıza karışamazsın! Okullarımıza, mahkemelerimize, parlamentomuza karışamazsın! diyerek şirke düşmeyin. Veya namazımıza karışabilirsin, bu konuda yetkilisin ama kılık kıyafetinize karışamazsın! Orucumuza karışabilirsin ama hukukumuza karışamazsın! Zekâtımıza karışabilirsin ama ekonomimize karışamazsın! Çünkü bizim hayatımızın o bölümlerini ayarlayacak başka tanrılarımız vardır diyerek Allah'a ortaklar bulmaya çalışmayın.

Çünkü hayatın her bir biriminde etkili ve yetkili olan Allah'ın yetkilerini sınırlandırmak kesinlikle şirktir. Hayatın bazı bölümlerinde Allah'ı yetkili bilip, öteki bölümlerinde yasa belirleyecek başka ilâhlar kabul etmek şirktir. Hayatın bazı bölümlerinde haram helâl sınırları belirleyen, filan yerde şöyle davranılmalı, ama falan yerde de böyle davranılmalı diyen varlıklar kabul etmek şirktir.

Zaman konusunda da bu böyledir. Zamanı parçalamak da şirktir. Efendim sabahleyin şu şu saatlerde Allah söz sahibidir, ama gündüzün filan saatlerinde falanlar yetkilidir, onlar dinlenmelidir demek de şirktir. 24 saatin tümünde sözü dinlenecek tek sorumlu ol-duğumuz yetkili Allah'tır.

Şunu kesinlikle unutmayın ki böyle şirke bulaşmış bir hayatın Allah katında hiç bir değeri yoktur. Sûrenin daha önceki bölümlerinde Rabbimiz peygamber bile olsa şirk koşanın gözünün yaşına bakılmayacağını anlatmıştı:

“Bu, Allah'ın kullarından dilediğini eriştirdiği yoldur. Puta taparlarsa amelleri boşa çıkar.”

(En’âm 88)

Yeryüzünde onlar kadar, Allah’ın o kutlu elçileri kadar Allah’a ciddi kulluk yapan başka birisini de görmek mümkün değildir. Yeryüzünde Allah’ın elçileri kadar insanlardan gelen yalanlamalara, alaylara, inkârlara, belâ ve musîbetlere sabreden, dayanan başka birini göstermek mümkün değildir. Yeryüzünde Allah’a en mükemmel kulluğu yapanlar onlardır. İnsanların en sâlihleri, en mükemmelleri ve en muttakileri onlardır. Rabbimiz yeryüzünde onlara en yüce değeri ver-miş. Ama bakın Allah o şerefli kullarına zaman zaman şu tehdidi de yapmıştır. Eğer onlar yeryüzünde Allah’ın seçtiği örnek kullar olarak Allah’ın kendilerinden istediği kulluğu, Allah’ın kendilerinden istediği teslimiyeti gerçekleştirmemiş olsalardı. Birazcık bu konuda gevşeklik göstermiş olsalardı. Azıcık da olsa kendilerini Rablerine kulluk ortamından uzaklaştırıp şirke düşüverselerdi. Hayatlarında azıcık da olsa Allah’ı ikinci plana atıverselerdi. Ya kendi hevâlarını, kendi arzularını ve heveslerini, yahut da Allah’tan başka birilerini ilâh kabul edip onların arzularını gerçekleştirmeye meylediverselerdi. Yâni tâğutları, liderleri, önderleri, toplumu, çevreyi, âdetleri, ayı, güneşi, yıldızları tanrı kabul edip onlar kaynaklı bir hayata azıcık meylediverselerdi. Veya bir lahza onların hatırlarını Allah hatırına tercih ediverselerdi, Allah yanında onlara da hayata karışma alanı, yâni onlara da ulûhiyet ve rubûbiyet hakkı tanıyıverselerdi. Yeryüzünde onlara da birazcık egemenlik hakkı tanıyıverselerdi kesinlikle bilelim ki Allah onların tüm amellerini boşa çıkarır ve şah damarını koparıverirdi. Evet şirk koşmayacaksınız bir, ikincisi:

Anaya, babaya karşı muhsin davranacaksınız. Rabbimiz Kur’-an-ı Kerimde bakıyoruz kendisine kulluğu zikrettiği her bir bölümde anaya babaya ihsanı da zikretmektedir. İhsan Cibril hadisinde anlatılır. Allah’ı görüyormuşçasına bir tavır demektir. Kişinin Allah huzurunda olduğu şuurunda olmasının adına ihsan denir. Öyleyse ana babaya karşı ihsan demek, her hal-u kârda onlara itaat etmek demek değildir. Dikkat ediyorsanız âyet-i kerimesinde anaya babaya itaat demiyor Rabbimiz. İhsan diyor. Yâni ana baba karşısında da Allah huzurunda olduğumuzu unutmamamızı istiyor. Ana babamız karşısındaki tüm tavırlarımızda Allah huzurunda olduğumuzu, yâni o anda Allah’ın bizden ne istediğinin şuurunda olmamızı istiyor. Yâni biz onların değil Allah’ın kuluyuz. Yâni biz onlardan önce Allah’ı dinlemek zorundayız. Yâni babamızın anamızın Allah’a ters düşen isteklerini dinlememeliyiz.

Yâni onları hayatımızda putlaştırmamalıyız. Onları dinlerken Allah huzurunda olduğumuzu unutmamalıyız. Onların istekleri Rab-bimizin arzu ve emirleriyle çatışırsa onları dinlememeli, Rabbimizi din-lemeli, ama onların bizden istedikleri Rabbimizin istediklerine uygun-sa o zaman yine Allah huzurunda olduğumuzu unutmayarak onların arzularını yerine getirme konusunda gevşeklik göstermemeliyiz. İşte ana babaya ihsan budur.

Öyleyse ana babaya ihsan, onların Allah arzularına uygun isteklerini yerine getirmek, Allah arzularına ters düşen yerlerde de onları uyarıp putlaşmalarına engel olmaktır. Yâni onlara onların istediği biçimde değil de Allah'ın istediği biçimde davranmaktır. Eğer on-lar bakıma muhtaçlarsa onların bakımını üstlenmektir. Evet eğer onların maddeye ihtiyaçları varsa, dine ihtiyaçları varsa, kitap sünnet bilgisine ihtiyaçları varsa onları temin edeceğiz. Onlara merhamet edeceğiz. Tıpkı biz küçükken onların bize merhamet ettikleri gibi biz de ihtiyarlık dönemlerinde onlara merhamet kanatlarımızı gerecek ve onları üzmemeye çalışacağız. Onları cennete götürmenin kavgasını vereceğiz.

3- Üçüncüsü:

Evet Rabbimizin haramlarından üçüncüsü de rızık endişesiyle, fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin. Onların da, sizin de rızkınızı biz veriyoruz diyor Rabbimiz. Üstelik dikkat ediyorsanız "Onların da sizin de rızıklarınızı" buyurarak onların rızıklarını öne almış Rab-bimiz. Öyleyse bundan da anlıyoruz ki bizim rızıklarımız da onların rı-zıklarına bağlıdır. Onları bizim doyurup beslememiz şöyle dursun, ak-sine bizim de şu anda çocuklarımız sayesinde doyduğumuzu unutmayalım. Biz kendi rızıklarımızı da kendimiz bulmadığımız gibi onların rızıklarını da biz bulmuyoruz.

Ama müşrikler bu konuda böyle düşünmez, böyle inanmazlar. Çünkü onların velileri Allah değil tâğutlardır. Bu müşriklerin tanrıları, yöneticileri onlara bunu öğütlüyorlardı. Onlara kendi öz evlâtlarını öl-dürmeleri gerektiğini empoze ediyorlar, onların iliklerini emiyorlar, mallarına el koyuyorlar, güçlerini sömürüyorlar, onları fakir ve güçsüz hale getiriyorlar ve daha sonra da daha çok emme bölgeleri çıkarabilmek için de onlara çocuklarını öldürmelerini tavsiye ediyorlardı.

Bu katil, bu sömürgen tanrıların emirlerine kulak veren zavallı kullar da, aman bakamayız besleyemeyiz, çok çocuk sahibi olunca efendilerimize ayırdığımızı onlara yedirmek zorunda kalırız da efendilerimiz zayıf düşerler endişesiyle çocuklarını öldürüyorlardı. Efendilerinin dediklerine iman ediyorlardı. Sanki az çocuklular daha iyi doyuyorlarmış gibi. Bakıyoruz milyarlar içinde olanlarımız bile açtır. Halbuki zenginlik ve fakirlik çok çocuğa, az nüfusa göre değil, çok paraya, az paraya göre değil, hedeflemeye göredir. Meselâ beş etli ekmek yemeyi hedefleyen bir adamın karşısına üç etli ekmek

çıksa bu adam açtır. Niye? Ee, hedefinde beş etli ekmek vardı da ondan. Ama bir etli ekmek yemeyi hedefleyen bir adamın karşısına bir etli ekmek çıksa bu adam toktur. Niye? Zaten hedefinde o bire ulaşmak vardı ve ona ulaştı tamam. Aynen bunun gibi 100 milyara ulaşmayı hedefleyen bir adamın cebinde 90 milyar olsa bu adam fakirdir. Niye? E adamın hedefinde 100 milyara ulaşmak vardı da ondan. Ne yapsın 90 milyarda kalmış, hedefine ulaşamamış gariban. Evet bugün trilyonlar içinde yüzenlerimiz bile açtır ve dünyanın kulu kölesi olarak çırpınmaktadır.

Öyleyse vazgeçin bu şeytan mantıklarından. Yok besleyemez-mişiz, yok çok çocuk bizim hayatımızı daraltacakmış. Vazgeçin bu kâ-fir ağızlarından. Vazgeçin bu bencilliklerinizden. Vazgeçin hainlerin propagandalarını dinlemekten. Bu hainlerin bunları söylerken bir tek dertleri var. O da sizin çoğalarak günün birinde kendilerine kafa tutacak duruma gelmenizdir. Bundan korkuyorlar bu adamlar. Sizin sayısal çoğunluğa ulaşmanızdan, güçlenmenizden ödleri kopan bu hıris-tiyan ve yahudi dünyanın size empoze etmeye çalıştıkları bu vahiylere kulak vermekten vazgeçin de Rabbinizin vahyine kulak verin. Bakın ne diyor Rabbiniz:

Sizi de, onları rızıklandıran biziz diyor Rabbiniz. Sizi de, çocuklarınızı da rızıklandıran Biziz. Yeryüzünün dengesini koyan, tüm yarattıklarımızın rızıklarını takdir eden, yaratan onlar değil, Biziz diyor Rabbiniz. Evet hiç düşünmez misiniz siz? Sanki kendinizi siz mi doyuruyorsunuz? İşte bizim en büyük yanılgı noktalarımızdan biri de buradadır. Biz kazanırız, biz buluruz. Eğer bizler şu anda çalışmasak aç kalırız vs, vs. Tam bir kâfir ağzı. Eğer bu ağızları bırakıp da birazcık şu elimdeki kitabın âyetlerine kulak versek, birazcık Rasulullah'ın ha-dislerine yönelsek inanın hiç de böyle konuşmayacak, kâfirlerin ağzını kullanmayacağız.

Öyle diyor değil mi adam? Alnımız terliyor bunları kazanmak için. Peki söylesenize alnınızı kim verdi? Ellerimiz nasırlaşıyor. Ellerinizi kim verdi size? Ayağımız gidiyor, onu veren kim? Kafamızı kulla-nıyoruz, onu kim verdi size? Ekip, dikiyoruz diyorsunuz, toprağı ve-ren kim? Yağmur bekliyorsunuz, onu yağdıran kim? Güneşinizi, havanızı veren kim?

Söylesenize bütün bu sözleri söyleyen sizler şunu niye söyle-miyorsunuz? Niye Rabbimiz vermese aç kalırız demeye dilleriniz varmıyor? Niye Rabbinizi hayattan diskalifiye edip kendi tanrılığınızı iddia ediyorsunuz? Niye kendinizi Rezzak makamında görmeye çalışıyor-sunuz? Niye Rabbinize güvenmeyerek çocuklarınızı öldürüyorsunuz? Evet çocukları öldürmek de yasak. Madde planında öldürülenler, ana karnında öldürülenler, teşekkül ettikten sonra öldürülenler, doğum sonrası öldürülenler, madde planında yaşatılan ama ruh planında öl-dürülenler, madde ve ruhunun vahye teslim edilmemesi şeklinde

öl-dürülenler, dinle diyânetle ilgisiz bırakılıp öldürülenler vs vs. İşte bun-ları sakın rızık endişesiyle yapmayın. Dünya ve dünyalıklar derdine sakın yavrularınıza kıymayın. Ekmek derdine sakın kendinizi ve ço-cuklarınızı fırınlara atıp cayır cayır yakmayın.

4- Dördüncüsü:
Bir de fahşanın, fuhşiyatın gizlisine de açığına da yaklaşmayın. Fahşa, fuhuş; aşırılık demektir. Fahşa haddi aşmak demektir. Hangi konuda? Maddî manevî her konuda. Meselâ eşya talebinde aşırılık, mal talebinde aşırılık, rızık talebinde aşırılık, bilgi toplama ko-nusunda aşırılık, mesken konusunda aşırılık, sevgi saygı konusunda insanları putlaştıracak biçimde aşırılık, on kişiyle devlet kurma hayallerine kapılarak hedefte aşırılık. İşte bunların tamamı fahşâdır. Ama buraya yönelik söyleyecek olursak:

Babaya anaya karşı ya onların meşru isteklerini dinlememe hususunda aşırılıklar, ya da onların Allah'la çatışan her arzularını ye-rine getirerek onların putlaşmalarına imkân hazırlamak türünde çizgiyi aşma aşırılıkları. Veya rızık konusunda Allah'a güvenmeyerek çocukları öldürme aşırılıkları. Ya da kadın erkek ilişkilerinde zina dediğimiz aşırılıklar. Bu aşırılıkların tümünden sakının diyor Rabbimiz. Bilhassa kadın erkek ilişkileri konusunda aşırılık hususunda çok yanlışlarımız var. Meselâ bizim toplumda şu anda bu aşırılıkları kadınlar yaptığı zaman onlara fahişe denirken aynı şeyleri erkekler yaptıkları zaman onlara bir şey denmiyor. Halbuki bunları yapan kadına da erkeğe de fuhuş sahibi yâni fahişe denir

Bugüne kadar sadece fuhuş denildiği zaman sadece kadın erkek ilişkilerinde aşırılık, haddi aşma anlaşılmaktadır. Halbuki sadece bu konuda değil her konuda aşırılıktan men ediyor Rabbimiz. Hem de aşırılığın, fahşanın gizlisinden de açığından da sakınmamızı isti-yor. Peki acaba fahşanın, aşırılığın gizlisi ve açığından ne anlayacağız? İnsanlar arasında açıktan açığa işlenen fahşalara da yaklaşmayın kimsenin göremeyeceği bir tenhada işlenenlerinden de sakının.

Veya metres hayatı gibi, dost tutma gibi toplumun yasallaş-tırdığı, insanların kurumlaştırıp haram ve yasak görmediği fuhuşlar-dan da sakının, insanların, toplumun hoş görmediği aşırılıklardan da sakının. Toplumun onayıyla, insanların izniyle yapılanlarından da sa-kının, toplumun kınadıklarından da sakının.

Meselâ nasıl? İşte toplumun yasallaştırdığı ve ruhsat çıkardığı genel evlerde yapılanlardan da sakının. Veya işte diyorlar ki bir kadınla yaşayacaksın. Nikâhın bir kadınla olacak ama bin kadınla ilişki kurabilirsin bu normaldir. Ama toplumun koyduğu bu kuralın dışına çıkar da ikinci bir kadınla nikâhlı bir

beraberlik kurmaya kalkışırsan o zaman bu fuhuştur, bu ilişki zinadır filan diyorlar ya. Yâni yaşadığın ülkede veya dünya üzerinde egemen güçlerin yasak dedikleri şeyler yasak ama yasak demediği şeyler serbesttir ya. Halbuki Allah'ın haram dedikleri haram, helâl dedikleri de helâldi. Öyleyse insanlar ister meşrulaştırsınlar ister haram deyip yasaklasınlar bizim için bunun hiç bir önemi yoktur. Bizim için Allah'ın yasak dedikleri yasaktır, yasak değil dedikleri de yasak değildir.

5- Beşincisi de

Ve bir de ancak hak olarak öldürülmesi müstesna adam öl-dürmeniz de haramdır. Haklı öldürme Allah'ın öldürülmesine izin verdiği öldürmedir. Yâni hadisin ifadesiyle evli olduğu halde zina ederek veya müminken dinden çıkıp mürted olarak ve yahut da adam öldürerek ölümü şeran hakketmiş kimselerin öldürülmeleri hak olan, haklı olan öldürmedir. Ama bunlardan birini işleyerek şeran ölümü hak et-memiş insanları öldürmek de haramdır.

Kur'an'ın başka yerlerinde görüyoruz ki ölümü hak etmeyen bir mümini öldürmek sanki yeryüzündeki tüm insanları öldürmek gibidir Allah katında. Çünkü yeryüzünde dinin yaşanması müminin varlığına bağlıdır. Yâni yeryüzünde bir mü'min varsa bir müminlik bir din var demektir. Bin mü'min varsa bin müminlik bir din var demektir. Öy-leyse durup dururken bir mü'minin canını almak demek yeryüzünde Allah'ın dinini eksiltmek demektir ki buna kimsenin hakkı yoktur.

Haklı öldürmeyi, Allah'ın izin verdiği öldürmeyi de şöyle kısa-ca özetleyeyim inşallah:

1- Müslümanları ve dolayısıyla onların şahsında İslâm'ı yok etmek isteyen, İslâm'ın ve müslümanların varlığını kabul etmeyen kâ-fir öldürülecektir. Yâni savaş halinde olan kâfirler öldürülecek. Değilse durup dururken bir kâfiri öldürmeye hakkımız yoktur. Kâfirin varlığına her ne kadar rızası yoksa da yeryüzünde onun varlığını kabul etmiştir Rabbimiz. Her kâfir değil, yeryüzünde Allah'ın otoritesini reddeden, müslümanların varlığını kabul etmeyen, Allah kullarının özgürce imanlarını yaşamalarına ve dinin tebliğine engel olmaya çalışıp, Allah'a, dinine ve müslümanlara karşı savaş açan kâfirler öldürüleceklerdir. Bunlar ölümü hak etmiş kimselerdir.

2- Bir adam önceden ben müslümanım dediği halde sonra-dan bu dinden çıkar, irtidat eder ve arkasından; ben bu dini beğenmedim, olmaz olsun böyle bir müslümanlık derse bu kişi de öldürülür. Ben bu dini sevmedim, yaşanacak bir şey değilmiş diyenler öldürülür. Çünkü ben müslümanım, Müslümanlığımdan şeref duyuyorum, ben mutluluğu, ben huzur ve saadeti bu dinde buldum diyen

bir kişiyle bunun aksini söyleyerek insanlara karşı kötü örnek olan, bu dine yeni girecekleri baştan kötü şartlandırma çabası içine giren bir tutulmamalıdır. Hiçbir sistem böyle yaparak kendi varlığına karşı tehdit oluşturan birinin varlığını onaylamaz. İslâm da böyle müslüman iken irtidat eden, sonra da bu dinin aleyhinde olan kişiye hayat hakkı tanımaz.

3- Şartları gerçekleştikten sonra evli olduğu halde zina eden kişi öldürülür. Yâni şahitleri var ve şartları gerçekleşmişse o da öldürülür.

4- Kasten bir müslümanı öldürmüş kişi de öldürülür. Bir müs-lümanı kasten öldüren kişi ona mukabil kısasen öldürülür.

5- İslâm'ın siyasal yapılanmasını tehdit edecek, müslüman-ların dirliğini bozacak davranışlarda bulunan bâğî ve tâğî kimseler de öldürülecektir. Müslümanların sosyal düzenlerini bozan, müslüman-ların din, can, mal, namus düzenlerini tehdit eden kimselerin öldürül-melerine izin verir Rabbimiz. Hattâ meselâ müslümanların meşru bir biçimde oluşturdukları halifeleri varken ona isyan ederek kendinin de halife olduğunu iddia eden kimse de öldürülür.

İşte Allah'ın haramları, işte Allah'ın yasakları. Allah size bunları böylece vasiyet edip açıklıyor ki akıllarınızı kullanasınız, aklede-siniz, akıllarınızı vahyin emrine teslim edesiniz de böylece dünyada da ukba'da da mutlu bir hayatı elde edesiniz diye.

Devam ediyor Rabbimizin vasiyetleri:

152. "Yetim malına, erginlik çağına erişene kadar en iyi şeklin dışında yaklaşmayın; ölçüyü ve tartıyı doğru yapın. Biz kişiye ancak gücünün yeteceği kadar yükleriz. Konuştuğunuzda, akraba bile olsa sözünüzde âdil olun. Allah'ın ahdini yerine getirin. Allah size bunları öğüt almanız için buyurmaktadır."

Evet güzellikle kullanmak hariç yetimlerin mallarına da yak-laşmayın. Ama onların mallarından onları istifade ettirmek, onlara ka-zandırmak, onları o mallarından menfaatlendirmek için onlar lehine o mallara el uzatırsanız bu müstesnadır. Onlar buluğ çağına ulaştıkları ve mallarına sahip olabileceklerini ortaya koydukları zaman da onları şöyle bir deneyin. Eğer onlar akıllanmışlar, haram helâl sınırlarına riâyet edebilecek, mallarını koruyabilecek ve onlar üzerinde Allah'ın yasalarına uygun tasarrufta bulunabilecek bir noktaya geldiklerine kanaat getirmişseniz o zaman mallarını kendilerine güzellikle kendilerine teslim edin.

Evet Rabbimiz yetimlerin mallarına hiç yaklaşmayın, hiç do-kunmayın demiyor. Onların yararlarına olacak biçimde yaklaşın bu-yuruyor. Kendileri

ergenlik çağına girip o mallarına sahip oluncaya kadar onların mallarını değerlendirin. Çoğaltın, kazandırın. Ama za-rarına dokunmayın.

Ölçüye ve tartıya da riâyet edin. Aranızda ölçü ve tartıyı da adâletle yapın. Haksız yollarla insanların mallarını eksiltmeyin. Haksız yere insanların mallarını yemeye kalkışmayın. Reklamlar aracılığıyla ihtiyaç olmayan şeyleri ihtiyaçmış gibi göstererek insanların mallarını sömürmeye çalışmayın. Zorla insanlara satmaya çalışmayın. Suni ihtiyaçlar oluşturmaya ve insanları şartlandırmaya çalışmayın, buna hakkınız yoktur. Yapmayın böyle. İnsanların ellerindekilerinin tamamını alsanız bile yine de doymayacaksınız, doymuyorsunuz da zaten. Ekonomik gücünüz geçen yıla oranla bu yıl en az iki üç misli arttı, ama siz yine de köleliğinize devam ediyorsunuz. Malınız arttıkça aynı oranda köleliğiniz de artıyor. Bir türlü doymuyorsunuz, doyamayacaksınız da bu gidişle. Başka değil ancak gözlerinizi toprak doyuracak sizin.

Halbuki Müslümanları kardeş bilecektiniz. Onların mallarını kendi malınız, onların menfaatlerini kendi menfaatiniz bilecektiniz. Dükkanınıza alış veriş yapmak için gelen kardeşlerinize, ihtiyaçları olmadığı halde ihtiyaçmış zannederek size gelen kardeşlerinize: Kardeşim vazgeç bundan, senin buna ihtiyacın yoktur, şu anda evinizdekiler sizin için yeterlidir demeliydiniz. Bu insanları sömürmekten vazgeçip, akıl vermeliydiniz onlara. Ama sizler tam tersini yapıyorsunuz.

Evet ölçü ve tartıya riayet edin. Ama bu sadece para ve mal ile ilgili değildir. Her konuda ölçü ve tartıya riayet edeceğiz. Meselâ şimdi İslâm'a göre yapılmaması gereken bir şeyi net ve düzgün bir şekilde yapınca buna ölçülü diyebilecek miyiz? Allah'ın istemediği bir tarzda kendince çocuklarına dengeli davranan bir ana-baba ölçülü müdür? İçki içen bir kişinin, zina eden bir kişinin kendince dengeli davranmasına ölçü diyebilir miyiz? Ölçüp biçip en uygun bir şekilde hırsızlığı gerçekleştiren kişi Allah'ın istediği ölçüyü yerine getirmiş sayılabilir mi? Allah'ın istemediği bir ev tefrişi düzenine nasıl düzen diyeceğiz? Allah'ın istemediği bir hukuk düzenine, bir eğitim düzenine, bir toplum düzenine nasıl düzen diyeceğiz?

İyi de biz bunu nasıl becerebilelim? Buna nasıl güç yetirebiliriz? demeyin.

Allah hiç kimseye gücünün yetmeyeceği bir yük yüklemez. Allah'ın sizden istediklerinin tamamı size göredir. Bunların tamamı sizin fıtratlarınıza uygun ve sizin yapabileceğiniz cinsten şeylerdir. Yâni sakın ha bu devirde bunlar mümkün değildir, bu devirde ölçüye tartıya riâyet imkânsızdır, kazanmak için çeklerde senetlerde şöyle şöyle yapmak zorundayız, yetimlerin, güçsüzlerin mallarından yemek zorundayız, buna riâyet gerçekten zordur filan demeye kalkışıp Allah'a iftira etmeyin. Çünkü Rabbinizin sizden istediklerinin tamamı tam size uygun şeylerdir.

Konuştuğunuz zaman, söz söylediğiniz zaman da âdil davra-nın. Konuştuğunuz zaman Allah'ın istediğini konuşun. Peygamberin örneklediğini, razı olduğunu konuşun. Peygamber modeliyle konu-şun. Hep haktan yana, hep adâletten yana konuşun. Asla zulme sapmayın. Kendi aleyhinize bile olsa, akrabalarınız aleyhine bile olsa konuşmalarınızda adâletten ayrılmayın. Zulme sapmadan hep adâletten yana olun. Eğer bu doğru söylemenizin karşılığında zarar görecek olan yakınlarınız, akrabalarınız bile olsa fark etmez siz zinhar adâleti gerçekleştirin. Allah'ın ahdine vefalı davranın. Allah'ın ahdini gerçekleştirin. Rabbinize verdiğiniz sözlerinize sâdık olun.

Ya da şâhitliği adâletle yerine getirin. Sözlerinizi yamultmayın. Eğri büğrü konuşmayın. Allah'ın ahitlerini de yerine getirin. Kitaplar göndererek, peygamberler göndererek, insanlar öldürüp dirilterek her bir dönem Allah'ın sizden aldığı ahitlerine de riâyet edin. Allah gönderdiği kitapları ve peygamberleri vasıtasıyla size sizden istediklerini bildirmiştir. Sizler Rabbinizin sizden istediklerini yerine getirin. Siz ona karşı verdiğiniz sözlerinizi yerine getirin ki o da size olan vaatlerini yerine getirsin. Allah'a verdiğiniz sözlerinizi tutun.

Bir de Allah kullarına karşı verdiğiniz sözlerinizi de yerine ge-tirin. Randevularınıza ve verdiğiniz sözlere sâdık davranın. Allah'a verdiğiniz sözlere sâdık davranın ki kullara verdiğiniz sözlerinize sadâkat alışkanlığı kazanasınız. Zaten Rabbine verdiği söze sâdık olmayan bir adamın insanlara verdiği sözlerine sadâkati beklenemez. İşte tezekkür edesiniz diye, bunları akıllarınızın en üst köşesine yazıp unutmayasınız diye, bunlarla hayatlarınızı düzenleyesiniz diye Rabbi-niz bunları size vasiyet ediyor, tavsiye ediyor. İşte Allah böyle emrediyor, böyle vasiyette, tavsiye de bulunuyor, belki tezekkür eder, tefekkür eder, öğüt alır, üzerinde düşünür ve bunu gündemde tutarsınız.

153. "İşte bu Benim dosdoğru yolumdur. Ona uyun. Sizi Allah yolundan ayrı düşürecek yollara uymayın. Allah size bunları sakınasınız diye buyurmaktadır."

Evet işte bu dosdoğru yolumdur. Sizi dünyada huzura, âhi-rette de cennete götürecek yol budur. Öyleyse haydi uyun ona. O yolda olun. Böylece benimle beraber cennete gidecek yolda olun. Ama bu benim yolumun dışında da yollar vardır. Sakın o yollara uy-mayın, o zaman paramparça, darmadağın olursunuz. Allah'ın yolundan sapar, sapıtır gidersiniz. İşte Allah size böylece vasiyette bulunu-yor, tavsiyede bulunuyor, belki böylece siz takvalı davranır, Rabbini-ze karşı gelmekten sakınır, yolunuzu Allah'ın kitabıyla bulmaya gayret edersiniz.

Yol tekdir. Yol Allah'ın yoludur. Tâli yollarsa şeytanların yolla-rıdır. Eğer benim yolumu bırakır da onların yollarına uyarsanız, onlar sizi Rabbinizin yolundan ayırıp saptırırlar.

Allah kendi yolunu, dosdoğru yolunu kitabında ortaya koy-muştur. Öyleyse bütün mesele Allah'ın kitabına uymak ve kitaba gö-re yaşamaktır. Kitapla yol bulmaktır. Yolunu kitaba ve sünnete sora-rak bulmaktır. Takva da budur işte. Takva Rabbimizin yukarda tarif buyurduğu esaslara göre hayat yaşamaktır. Rabbimizin kitabında anlattığı bu emir ve yasaklara riâyettir takva. Rabbimiz bizim muttaki olmamız için, bizim böylece bir hayat yaşayarak cennete ulaşmamız için yollarını göstermiştir. Kitabın ve sünnetin dışında takva yolu da yoktur. Kim ki kitap ve sünneti bırakır da başka şeylerin, başka yolların peşine takılırsa o mutlaka sapmak zorunda kalacaktır.

Allah'ın Resulü bu konuyu anlatırken elindeki bir çöple yere bir çizgi çizdi ve buyurdu ki, işte Rabbimin dosdoğru yoludur. Sonra onun sağına ve soluna başka çizgiler çizerek işte bunlar da şeytanların yollarıdır. sakın sizler bu yollara gitmeyin, çünkü o yollardan her birisinin üzerinde sizi ona çağıran, sizi sırat-ı müstakîmden uzaklaştır-mak ve saptırmak isteyen şeytanlar vardır buyurdu. Evet kim ki sırat-ı müstakîmde yürürse, kim ki hayat programını Allah'ın kitabından ve Resulünün parlak yolundan alırsa dünyada tüm problemleri çözülecek ve mutlu bir hayat yaşayacak, sonunda da dosdoğru cennete ulaşacaktır.

Allah diyor ki aklınızı kullanasınız ve muttaki olasınız diye size kendi yolunu vasiyet etmektedir. Evet bu yolun özelliği aklı kullan-maktır. Aklını kullananların yoludur bu yol. Takva bu yolun özelliğidir. Muttaki olmak isteyenler bu yolun yolcusudur. Takva bu yolla elde edilir. Bu yol cennete götürür, şeytanların yolları da cehenneme götürür. Artık siz bilirsiniz. Sonucuna kendiniz katlanmak kayd-u şartıyla dilediğiniz yolu tercih edebilirsiniz.

Söyleyin şimdi hangi yoldayız? Severken, küserken, seçer-ken, alırken, verirken, ekonomik hayatta, sosyal hayatta, siyasal ha-yatta söyleyin hangi yoldayız? Allah yolunda mı başkalarının yolunda mı? Kimin peşinde gidiyoruz? Kiminle beraberiz? Kesinlikle bilelim ki peygamberin yürüdüğü o yolun dışında bizi cennete götürecek yol yoktur. Bireysel ve toplumsal hayatımızda söyleyin, hangi yolda ve kimin peşindeyiz? Kitabın çizdiği, peygamber aleyhisselâmın tarif bu-yurduğu bu sırat-ı müstakimde olmanın dışında cennet kazanmamız kesinlikle mümkün değildir.

Peki anladık da bu sırat-ı müstakîmi nasıl bulacağız? Yâni hangi yolun Allah yolu, hangi yolların da şeytanların yolu olduğunu nasıl anlayacağız? bunları nasıl ayırdedeceğiz mi diyorsunuz?

154. "Sonra, iyilik işleyenlere nîmeti tamamlamak, her şeyi uzun uzadıya açıklamak, doğruyu göstermek ve rahmet olmak üzere Mûsâ'ya Kitabı verdik. Rablerine kavuşacaklarına belki inanırlar."

Sonra biz Mûsâ'ya kitap verdik. Mûsâ'ya Tevrat'ı verdik. Mûsâ'yı da kitapla müşerref kıldık. Yâni şu anda sizin karşınızda duran peygamberim türedi, yeni çıkmış bir elçi değildir. Ondan önce de pey-gamberler gönderdik biz. Veya bu sırat-ı müstakîm üzerinde bu-lu-nan, sırat-ı müstakîmin yolcusu sadece Muhammed (a.s) değildir. O yolun yolcusu, o yolun peygamberi ve mihmandarı sadece o değildir. Sadece İbrahim as, sadece Îsâ (a.s) değildir. İnsanlığın ilk atası ve ilk peygamberi Hz. Âdem (a.s) dan son elçi Hz. Muhammed (a.s) a kadar gelmiş geçmiş tüm peygamberler bu yolun yolcusu ve önderleridir.

Tarih boyunca hiç bir ümmeti, hiçbir toplumu vahiysiz ve rehbersiz bırakmamıştır Rabbimiz. Her ümmete, her topluma elçi gönderilmiştir. Ve artık bundan sonra hiçbir toplumun mâzeret hakkı da kal-mamıştır. Hiçbir toplum ya Rabbi biz bunu duymamıştık, bizim bundan haberimiz yoktu deme hakkı kalmamıştır. Bütün insanların ona bakarak, tutunarak hidayet bulabilecekleri kitaplar göndermiştir Rab-bimiz.

İşte burada da Rabbimiz yıllar önce Hz. Mûsâ (a.s) a ve onun toplumuna da kitap gönderdiğini anlatıyor. Mûsâ'ya da Tevrat'ı göndermiştir ki muhsinlere, Allah'ı görüyor muşçasına Allah'a kulluk edenlere, Allah huzurunda ve Allah kontrolünde olduklarını hiç bir zaman hatırlarından çıkarmayarak ona lâyık kulluk yapmaya çalışan-lara nîmetlerini itmam etmek için ve onlara ihsan buyurduğu nîmet-lerinden en zirvede bir nîmet olarak kitap nîmetini de onlara ulaştır-mak istemiş.

Rabbimizin İsrail oğullarına tarih boyunca ulaştırdığı nîmetlerini biliyoruz. Firavunun zulmünden ve ona kölelikten kurtarmış, onları hürriyetlerine kavuşturmuş, çöl ortamında bıldırcın eti, kudret hel-vasıyla onları doyurmuş, yeryüzünün efendisi yapmış vs vs. Ama tüm bu nîmetlerinin üzerinde en büyük nîmeti olarak onlara Tevrat'ı göndermiş Rabbimiz.

Kimileri; efendim hani burada Tevrat'tan filan söz edilmiyor, binaenaleyh nereden çıkarıyorsunuz bunu filan diyorlar. Peygamberimden öğreniyorum. Kur'an'da anlatılan mantıktan öğreniyorum. Yâ-ni Allah kitabında; Biz Musa'ya Tevrat diye bir kitap verdik demiyor, demesin. Yâni Rabbimizin âyetlerini gönderme modelleri ne zamandan beri insanların mantıklarına uymak zorundaydı da? Meselâ kısasla ilgili kimi âyetleri de Rabbimiz bir başka şekilde anlatmıştır. Ya da orucu bir başka çeşit anlatmıştır. Meselâ oruç farz mı? Evet. Peki İslâm'ın şartlarından birisi mi? Evet. Peki Allah saymış mı böyle İslâ-m'ın şartı şunlardır diye? Hayır. Meselâ aynı merkezden düşünenler Kur'an'da kader yoktur demeyi kendilerine iş ediniyorlar.

Oysa bakıyoruz Kur'an baştan sona kadere imanı anlatıyor. Bakın Yakup ve Yusuf dönemindeki kadere, meğer Rabbimiz Yakup oğullarını Mısır'a girdirecek, meğer yüz yıllar sonra Musa aleyhisse-lâm Yakup'un oğullarını Mısır'dan çıkaracakmış. Bu Allah'ın kaderi, takdiri değil mi? Buna nasıl iman etmeyecekmişiz biz? Kadere iman eğer Allah istediği imtihan eder'e imansa evet, Allah her şeyi bilire imansa evet, Allah her şeyi nasıl isterse öylece takdir eder, dilemesine sınır yoktur, her şeyi yaratan O'dur gerçeğine imansa elbette bu kadere iman edeceğiz. Kur'an baştan sona bunu gündeme getirir. Sema bunun için vardır, arz bunun için gündemde tutulur. Adem'den iblise, Nuh'tan, Hûd'a, Sâlih'ten, Semûd kavmine hepsi sanki bu kaderin anlatımı içindir.

Rabbimiz Hz. Musa aleyhisselâma Tevrat vermiştir. Tastamam her şeyi tafsilatıyla anlatan, her problemi fasıl fasıl halledici bir kitap olarak. Onda her şeyi açık açık anlatıyordu Rabbimiz. Sırat-ı Müstakîmi, takva yolunu, dünyada huzur ve sükûn, âhirette de cennet yolunu anlatıp açıklıyordu. İşte tıpkı onun gibi bir kitap da son elçi-sine gönderiyordu.

Evet her şeyi tastamam açıklayan, ihsan sahiplerine her şeyi bütün tafsilatıyla anlatan, fasıl fasıl her problemi çözen, halleden bir kitap olarak o Tevrat döneminin hidayet rehberi ve rahmet olarak, rahmet vesilesi olarak gönderildi. Böylece insanlar onunla yol bulup hayatlarını düzenlesinler diye.

Peki ya bizim kitap? Tevrat bizim kitabımız değil mi? Evet Allah'tan geldiği orijinal şekliyle, bozulmamış şekliyle o kitap bizim imanımızın konusu olan bir kitaptır. Ama şu anda onunla amel edecek miyiz? Amellerimizi ona dayandıracak mıyız? Hayır. Tevrat'tan bizim kitabımıza aktarılanlar varsa artık biz Kur'an diye onunla amel ederiz. Bizi bizim kitabımız bağlar. Çünkü son kitap odur.

Yâni o zaman şöyle bir soru sorarsak: Tamam anladık, o dönemde kullarına yol göstermek için Rabbimiz, bir kitap göndermiş, Tevrat'ı lütfetmiş, hayat programı olarak gönderdiği kitabıyla onların yollarını açmış. Gönderdiği bilgisiyle onların gerek dünyalarını, gerekse âhiretlerini kazanmalarına imkân hazırlamış. Peki bugün biz ne yapacağız? Biz hayatımızı nasıl düzenleyeceğiz? Biz neyle amel e-deceğiz mi diyorsunuz? Dünya ve ukba saadetini kazanacak bir yol, bir program, bir yasa, bir rehber, bir kitap mı arıyor, soruyorsunuz? Alın işte size de bir kitap, buyurarak Rabbimiz bizim karşımıza da bir kitap sunuyor:

155,157. "Bu, indirdiğimiz kutsal Kitaptır, ona uyun. "Bizden önce iki topluluğa kitap indirildi, bizim onların okuduklarından haberimiz yok" demekten, veya "Bize kitap indirilseydi onlardan daha doğru yolda olurduk" demekten sakının ki merhamet olunasınız. Şüphesiz o, size Rabbinizden belge, yol gösteren ve rahmet olarak gelmiştir. Allah'ın âyetlerini yalanlayanlardan

ve onlardan yüz çevirenden daha zâlim kimdir? Âyetlerimizden yüz çevirenleri, yüz çevirmelerinden ötürü, kötü bir azapla cezalandıracağız”

Evet şimdi de Kur’an tanıtılıyor. Bizim kitabımız olan Kur’an. Elimizdeki kitabı, yahut duvarlara astığımız, sandıklara bastığımız, düğünlerde gelinlere, damatlara hediye ettiğimiz, hatimlerde, cenaze başlarında okuduğumuz, ama bir türlü anlamaya yanaşmadığımız kitabımızı tanıtıyor Rabbimiz.

İşte bir kitap ki, onu biz indirdik diyor Rabbimiz. Biz onu bu ümmete indirdik. Sürekli insanların ellerinin altında, masalarının üstünde, soflarının başında, yataklarının kenarında, yorganlarının ucunda yâni hayatlarının içinde olsun diye. İnzal, tenzil, tenzil-i rütbe indirmek demektir. İndirmiş Allah onu. Peki ne özelliği varmış bu kitabın? Nasıl bir kitapmış bu son kitap? Mübarekün, mübarek, bereketli, bereket kaynağı bir kitap. Bereket insanın hayra, hakka, hidayete ve cennete ulaşması demektir. Evet işte bu kitap kendisine baş vuranları hakka, hidâyete ve cennete ulaştıran bir kitaptır. Peki ne için indirmiş Rabbimiz onu? Ne yapalım yâni? Yazısını güzel yazalım. Kûfî olsun, sülüs olsun, lafzatullahlar alt alta, üst üste gelsin. Lüks kılıflar ve süslü ciltler yapalım ona. Hayır hayır bunların hiç birisi istenmiyor bizden. Ya ne isteniyor? Ne için indirmiş Allah onu?

Ona tâbi olun. Ona uyun. Onu takip edin. Yemek hazırdır, haydi buyurun demek gibidir bunun mânâsı. Haydi buyurun ve başka hiç bir şeye bakmayın demektir. Berekete hayra, hakka, hidayete, cennete ulaşmak istiyorsanız haydi alın elinize bu kitabı. Gece-gün-düz okuyun onu. Anlamaya çalışın. Kafa yorun. Değilse bu kitabı durduğu yerden herkese bereket ulaştıran, herkesi cennete ulaştıran bir kitap değildir. Durduğu yerden kendi kendine insanların dünyasını aydınlatan, insanlara nûr dağıtan, insanları hidayete ulaştıran bir ki-tap değildir bu kitap. Unutmayın ki bu kitap kendisine yol soranlara yol gösteren, kendisine baş vuranları nûra, hakka, hidayete ulaştıran bir kitaptır. Onunla beraber olanlar, onunla yol bulmak isteyenlere, onun tarif ettiklerine kulak veren kimseler için bereket kaynağıdır bu kitap. Ona ittiba etmeyenler, tarif ettiklerini dinlemeyenler, peşi sıra gitmeyenler kesinlikle onun bereketinden mahrum kalacaklardır.

Sadece okumak istenmiyor ama bakın. Yâni okuyacak insanlar bu kitabı, sonra da diyecekler ki; tamam, öyle, aynen dediğin gibi, çok hoş buyurdun ey Kur’an, ne kadar da güzel söyledin diyecekler, ama peşi sıra gitmeyecekler, dediklerini uygulamaya yanaşmayacaklar. Yâni sen çok güzel söylüyorsun, nasıl da tatlısın, ama yâni ne yapayım ben burada bulunmuş bulundum? Çaresizim, imkânsızım gibi kalbine yerleştirdiği mazeretlerden dolayı ona ittiba etmeyenler asla Kur’an’ın bereketinden istifade edemeyeceklerdir.

Muttaki davranın. Onunla yol bulun. Yolunuzu ona sorun. Ha-yat programınızı ondan alın. O desin siz yapın. Ondan izin alamadıklarınız şeylerden uzak durun. Sürekli O’nun kontrolü ve murakabesi altında olduğunuzu

unutmadan yaptıklarınızı O'na lâyık yapın. O'nun koruması altına girin. Bir an bile O'ndan gafil olmadan O'nun istediği gibi bir hayat yaşayın. Böylece Allah'ın rahmetine ve merhametine eresiniz. Allah'ın merhametine ehil hale gelesiniz. Kendinizi cennette bulasınız.

Hemen hemen her sohbette, her toplantıda konuşulan şey budur. Yahu ne yapalım? Ne edelim? Nasıl yapalım? İşte Rabbimizin en güzel ve en net ifadesi. tâbi olun ona. Uyun bu kitaba. Onu anlayın ve sizden ne istiyorsa öylece yapın. Yemek yemeniz konusunda, meslek seçmeniz konusunda, kazanmanız harcamanız konusunda, çocuklarınıza isim vermeniz konusunda, almanız vermeniz konusunda, küsmeniz barışmanız konusunda ve hayatınızın her bir konusunda size ne tarif ettiyse, nasıl yapmanızı tarif buyurduysa uyun ona. Peki tamam da ne bileceğim ben bu kitabın bana ne tarif ettiğini? Nasıl anlayacağım ben bunun bana ne dediğini? Elbette okuyacak ve bileceğiz. Kitabın geliş gayesini de şöyle anlatıyor Rabbimiz:

Bu kitabı sizler şöyle demeyesiniz diye indirdik. Ne oluyor? Bizden önce iki taifeye kitap geldi de bize gelmedi, demeyesiniz diye. yahudi ve hıristiyanlara Allah kitap gönderdi de bize göndermedi, Mekkelilere Allah kitap indirmedi, bizim kitaptan da, Allah'tan da, Allah'ın ve kitabın istediği hayattan da haberimiz yoktu. Biz böyle bir şey duymamıştık. Biz bu kitabın dersinden, dirasetinden gafildik demeyesiniz diye size de bu kitabı gönderdik diyor Rabbimiz. Yâni bizden önceki Yahudi ve Hıristiyanlara kitap gönderilirken bize gönderilmedi. Biz kitabın dersinden, dirasetinden, mesajından, eğitiminden gafil kalmıştık, bizim senin istek ve arzularına ulaşamamıştık, ilgi kuramamıştık demeyesiniz diye bu kitabı gönderdik. Sonra bir de şöyle demeyesiniz diye bu kitabı gönderdik: Ah keşke bize de bir kitap gönderilmiş olsaydı, bizler de Rabbimizin vahyine muhatap olmuş ol-saydık elbette biz o bizden önceki ehl-i kitaptan daha ciddi hidâyet üzere bulunur, iyi bir müslüman olurduk.

Evet dikkat ederseniz biz bu kitabın dirasetinden gafildik demeyesiniz diye deniyor. Dirase, diraset sadece mücerret okumak de-ğildir. Dirase, ders sadece sevap kazanmak için ölülerin üzerine okumak değildir. İnsanların anlamak ve anladıklarını uygulamak üzere, onunla hayatlarını düzenlemek üzere okuyup anlamak ve bilgilenmek demektir. Öyleyse bu âyetten anlıyoruz ki bu kitabı anlayamadık diye bir itiraz hakkımız kalmamıştır. Artık hiç kimsenin bu konuda her hangi bir itiraz hakkı kalmamıştır.

Evet Rabbimiz kıyâmete kadar insanların böyle bir itiraz hakları kalmasın diye bu kitabı indirdik buyuruyor. Artık hiç kimsenin itiraz hakkı yoktur. Kitap bizden önceki yahudi ve hıristiyanlara geldi de bize gelmedi. Bu kitap sahâbeye geldi de bize gelmedi. Bu kitap İmâm Ebu Hanife, İmâm Şafii'ye geldi de bize

gelmedi. Kitap hocalara, hacılara geldi de bize gelmedi. Eğer bize de bir kitap gelseydi bizler onlardan daha güzel anlar, onlardan daha güzel amel eder ve onlardan daha doğru yolda olurduk demesinler diye bu kitabı indirdik diyor Allah.

Eğer Rabbimiz bize de bir kitap gönderseydi biz de tüm problemlerimizi onunla çözerdik, hayat programlarımızı o kitaptan alırdık, onun yap dediklerini yapar, yapma dediklerinin de yakın semtine uğramazdık. Ama bize böyle bir kitap gelmedi. Eh şimdi ne yapalım biz? Biz kime gidelim? Nasıl bir hayat programı yapalım? Bizim elimizde böyle bir kitabımız olmayınca mecburen birilerinin kitabıyla amel etmek zorunda kaldık. Elimizde böyle açık net bir örneğimiz olmayınca mecburen kendimize örnekler aradık, bulduk ve onlar gibi yaşamaya başladık. Onlara tâbi olmaya, onları taklit etmeye mecbur kaldık demeyesiniz diye size bu kitabı ve onun pratiği olan son peygamberi gönderdik diyor Rabbimiz.

Artık bundan sonra Allah'ın kitabını, Allah'ın elçisi Hz. Mu-hammed (as)'ı yok farz ederek, onları yalan sayarak, onların gösterdiği hayat programından habersizce bir hayat yaşayan kimselerden daha zâlim kim vardır? Kitap geldiği halde onu görmezden gelerek başkalarının kitaplarına yönelenlerden daha zâlim kim vardır? Örnek olarak Peygamber geldiği halde, o peygamberin örnek hayatı gün gi-bi hayatta olduğu halde onu bırakıp da kendisine başka örnekler ara-maya çalışan kimselerden daha zâlim kim vardır? Allah onlara kitap göndersin onunla yol bulsunlar, yollarını ona sorsunlar diye, hayatlarını onunla düzenlesinler diye, peygamber göndersin ona bakıp onun gibi yaşasınlar diye, sonra kalkıp bu insanlar kitapla da peygamberle de ilgilenmesinler, Allah'ın kendilerine açtığı bu rahmet kapılarından istifade etmesinler ve böylece kendi kendilerini zâlim yapsınlar olacak şey midir bu?

Sonra da üstelik bu insanlar kendi zulümlerine başkalarını da ortak etmek için çırpınsınlar. Bundan daha büyük bir zulüm ve nankörlük düşünmek mümkün değildir. Kitaptan, sünnetten uzaklaşan, insanların peşine takılan zavallılar da efendim işte bizi filanlar falanlar aldattılar. Bize siz bu kitabı anlayamazsınız dediler ve bizi sapıttılar diye filanları, falanları suçlamaya kimsenin hakkı yoktur. Çünkü:

İşte size ize Rabbinizden bir beyyine, işte size Rabbinizden bir açık, ayan beyan bilgiler geldi. Hidâyet rehberi, cennet sebebi ve rahmet eseri ve merhamet unsuru olarak bir kitap geldi. Gelen bu kitap beyyin olan son derece açık ve net anlaşılabilen bir kitaptır. Hiç bir kapalılığı, hiç bir eğri büğrülüğü olmayan bir kitaptır bu kitap. Yâni bu kitapta her hangi bir tenakuz, her hangi bir çelişki, bir uyumsuzluk bir münâsebetsizlik yoktur. Onda insanların anlayamayacağı, şaşkınlığa düşerek bocalayacakları bir karışıklık, bir bulanıklık, bir tutarsızlık

yoktur. Bu kitap her sınıf ve her dönem insanlığının anlayabileceği doğrulukta, netlikte ve berraklıkta bir kitaptır. Sadece belli sayıda ve belli sınıf insanların anlayabilecekleri diğerlerinin anlayamayarak bo-calayacakları içinden çıkamayarak sapıtacakları bir kitap değildir bu kitap. Tüm diğer kitaplardan üstün, arınmış, insan eli değmemiş bir kitaptır o. Rabbinizden size yol gösteren bir hidâyet ve rahmettir o.

Evet beyyindir bu kitap. Eğer insanlar bu kitaba dayanarak konuşacak olurlarsa, muhatap ateist bile olsa belki kızacaktır onu duymaktan, ama mutlaka onun doğruluğunu kabullenip susacaktır. Eğer insanlar bu kitaba dayanarak hareket edecek olurlarsa kesinlikle bilelim ki hatalarını en aza indirebileceklerdir. O halde gücünüz yettiği kadar bu kitapla beraber olun. Gücünüz yettiği kadar bu kitapla konuşun. Sözlerinizi, amellerinizi gücünüz yettiği kadar bu kitaba dayandırmaya, bu kitapla hareket etmeye çalışın. Desteğiniz, dayanağınız, hareket noktanız bu kitap olsun inşallah.

Hüden dir bu kitap. Hidâyet kaynağıdır. Hakkı bâtılı, iyiyi kö-tüyü, doğruyu yanlışı ayırandır, öğretendir bu kitap.

Rahmettir bu kitap. Rabbimiz mahza rahmetinin eseri olarak göndermiştir bunu bize.

Bir de burada şunu söyleyelim inşallah: Sanki âyetten anlı-yoruz ki Rabbimiz tabiri caizse kendisini garantiye alıyor. Kendisini töhmet makamında bulundurmuyor. Yarın bize kitap gelmedi diye her hangi bir itirazınız olmasın diye bu kitabı size gönderiyorum diyor. Halbuki hiç kimse Ondan hesap soramazken, hiç kimse O’nu bu konuda sorgulama hakkına sahip değilken, yine de Rabbimiz bu konuda sanki kendisini garantiye alıyor. Buyuruyor ki bakın: Yarın sizden böyle bir itiraz gelmesin diye ben bunu size gönderiyorum.

Rabbimiz aslında bizden çekindiği için filan değil de bize burada bir örnek gösteriyor. Diyor ki, ey kullarım, ben bile Allah olduğum halde kendimi bu konuda garantiye alıyorum da, ya sizler ne ya-pacaksınız? Yarın çocuklarınızdan böyle bir itiraz gelirse. Babamızdı, ama bize bu kitabı anlatmadı ya Rabbi! Kadınlarınızdan bir feryat yükselirse. Kocamızdı, ama bize bu kitabı duyurmadı ya Rabbi! Kom-şumuzdu, ama bize duyurmadı! Akrabamızdı, kendisi okuyordu bu kitabı, tanıyordu bu kitabı, ama bizler ondan, onun dirasetinden habersizdik. Bizler bu kitabın varlığından gafildik. Bize anlatmadılar ya Rabbi! Bize duyurmadılar! Bizi bu kitapla tanıştırmadılar! Eğer bilenler bize de anlatsalardı biz belki onlardan daha güzel onunla amel edecek, onlardan daha doğru yolda olacaktık! Diye çevrenizden gelebilecek itirazlar karşısında sizler ne yapacaksınız? diyerek bize yol gösteriyor Rabbimiz.

Öyleyse yarın çevremizden bu itiraz feryatlarını duymak iste-miyorsak anlatalım bunu çocuklarımıza. Anlatalım akrabalarımıza. Anlatalım komşularımıza ve tüm çevremize. Değilse siz galiba şunu bekliyorsunuz:

Şimdi Allah böyle bir kitap gönderecek, rahmetinin gereği sizi kendi bilgisiyle şereflendirecek, sizi muhatap kabul edecek ama insanlar o kitaba karşı nankör bir tavır takınacaklar, yalan sayacaklar, o kitabın bereketinden istifade etmeyecekler, söyleyin bundan daha büyük bir zulüm olur mu? Böyle yapanlardan daha büyük zâlimler olur mu? İşte böylece âyetlerimizden sapanları, kendilerini saptıranları, insanları saptıranları, âyetlerimizden yan çizenleri en korkunç azabımıza çarptıracağız. Böyleleri azabımızı beklesinler.

Evet Rabbimiz peygamberine hitapla buyuruyor ki, ey pey-gamberim ben sana bir kitap gönderdim. Biz bu kitabı bu ümmete indirdik. Biz bu son kitabımızı tüm insanlığa indirdik. Yâni sürekli eli-nizin altında, dilinizin altında olsun diye, sürekli masanızın üzerinde, cebinizde, sofranızın üzerinde, yatağınızın kenarında, yâni hayatı-nızın içinde olsun diye. Sürekli gündeminizde canlı tutulsun diye.

Âyetlerimizden insanları saptıranlar, âyetlerimizi kamufle ederek, örterek, örtbas ederek gündemden düşürmeye çalışanlar, yanlış anlamlar vererek insanların sapmasına sa'y edenler, âyetlerden yan durup kenar duranlar en korkunç, en çetin azabı hak edecekler. Evet işte bu kitabın indirilişi böyledir, ama:

158. "Onlar kendilerine meleklerin gelmesini mi, yoksa Rabbinin gelmesini mi, yahut Rablerinden bir takım mûcizelerin gelmesini mi bekliyorlar? Rabbinin bir takım mûcizeleri geldiği gün, bir kimse daha önce inanmamışsa veya imanıyla bir iyilik kazanmamışsa, imanı ona fayda vermez. Onlara: "Bekleyin, doğusu biz de bekliyoruz de."

Sanki bu insanlar kendilerine kitabın değil de meleklerin gelmesini bekliyorlar. Ya da doğrudan kendilerine Allah gelsin istiyorlar. Veya Allah'ın âyet ve alâmetlerinden kimilerinin gelmesini bekliyorlar. Yâni azaplar gelsin, felâketler gelsin, mûcizeler gelsin, cezalar gelsin, melekler bunları getirsin diyorlar. Ey Allah'ın âyetleriyle ilgilenme-yenler! Ey kitaptan ve peygamberden habersiz yaşayanlar! Ey vahiyden mahrum oldukları için kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamaya mahkum olanlar! Ve de ey bu âyetleri bildiği halde Allah kullarına anlatmayıp sır küpü gibi onu toprağın altına taşıma cehaletinde bulunanlar! Bu halinizle galiba sizler meleklerin size gelmesini, yahut Rabbinizden sizi harekete getirecek bir takım mûcizelerin gelmesini bekliyorsunuz. Yâni sizler neyi bekliyorsunuz? Meleklerin, ya da Rabbinizin gelmesini mi bekliyorsunuz? Eğer daha önce iman etmemişse insanlar veya iman ettik demişler ama bu imanlarının gereğini yerine getirmemişlerse, imanı amelle birleştirmemişler-se, inançlarının gereği bir hayat

yaşamamışlarsa, inançları kendilerine bir hayır sağlamamışsa, yâni kendilerini cennete götürecek bir iman ortaya koymamışlarsa bu beklediğinizin ne anlamı kalacak da?
Peygamberim, sen onlara de ki, bekleyin, ben de bekliyorum.

Üç şey zikrediliyor âyet-i kerimede:

1- Meleklerin gelmesi,

2- Rabbinin gelmesi,

3- Rabbinin bazı âyetlerinin, alâmetlerinin gelmesi.

Yâni anlayabildiğimiz kadarıyla ölümü bekliyorlar bu adamlar. Çünkü melek gelmiş zaten. Melek getireceği vahyi getirmiş zaten. Bunun dışında meleğin gelmesi ya azap getirmek üzeredir, ya da ölüm meleği ölüm getirmek üzere, kıyâmeti koparmak üzere gelir. Allah'ın gelmesi de böyle. Nebe' sûresinde saf saf melekler dizildikleri halde Rabbin gelecek deniyor. Öyleyse Allah'ın gelmesi de kıyâmetin gelmesi demektir. Rabbinin bazı âyetlerinin gelmesi de Allah'ın onların başlarına taş yağdırması, semanın parça parça olup üstlerine düşmesi, yahut kıyâmetin bütün dehşetiyle tepelerinde patlaması demektir. İşte galiba bu adamlar bunları bekliyorlar.

Ama o zaman bu adamların yola gelmesinin hiç bir anlamı kal-mayacaktır. Önemli olan bu âyetler gelmeden önce, kıyâmet gelme-den önce inanmalı ve vazifelerini yapmalarıdır. Önemli olan gayb âyetleri, azap âyetleri gelmeden bu âyetleri yeterli bilip onlarla bera-berlik kurmalarıdır. Bu âyetler gelmeden önce yapılan iman ve amel geçerlidir. Görmüyor musunuz? Firavun da bu âyetler gelene kadar bekledi, bu âyetleri görünce iman etti de imanını Allah kabul etmedi. Yâni sizler neyi bekliyorsunuz? Firavun gibi ortada kalmayı mı bek-liyorsunuz? Halbuki meleği gördükten sonra, azabı gördükten sonra, kıyâmeti gördükten sonra iman ve pişmanlık hiç bir işe yaramaya-caktır, tövbeler kabul edilmeyecektir. Ama şu anda aklınız başınızdadır. Gelin bunların gelip çatacağı günü bekleyerek, imanı ölüme ve ölüm sonrasına bırakarak ebediyen kaybedenlerden olmayın diyor Rabbimiz.

Evet bu insanlar melekler gelsin, bekliyorlar, Allah gelsin, bek-liyorlar, mûcizeler gelsin, azaplar gelsin, belalar gelsin, cezalar gelsin, bekliyorlar. Ama Rabbimiz de bunlara tehdit olarak bakın diyor ki: Dikkat edin! Açın gözünüzü! İyi bilin ki, Allah'ın âyetlerinden ki-mileri bir gelmeye başladı mı o zaman daha önce iman etmemişse insanlar veya dilleriyle iman ettim dedikleri halde, iman iddiasında bulunduğu halde bu imanlarının gereğini yerine getirmemişlerse, yâni imanlarını amelleriyle gündeme getirmemişlerse, inancın gereği bir hayat

yaşamamışlarsa o zaman bu beklediklerinin ne anlamı kalacak da? Söyle onlara peygamberim, bekleyin, ben de bekliyorum. Siz Allah'tan belânızı bekleyin, biz de bekliyoruz.

Yâni imanıyla, ameliyle, yaşadıkları hayatlarıyla cennete gide-bilecek bir seviyeyi garantileyemeyenler, imanlarının kendilerine bir faydası olmayanlar bu bekledikleri geldiği zaman işleri bitirilmiş olacağını anlamaya yanaşmıyorlar mı?

159. "Ey Muhammed! Fırka fırka olup dinlerini parçalayanlarla senin hiç bir ilişiğin olamaz. Onların işi Allah'a kalmıştır, yaptıklarını onlara sonra bildirecektir."

Evet dinlerini parça parça edenler ve böylece hayatı parçalayanlarla senin hiç bir ilgin ve alâkan yoktur diyor Rabbimiz. Dinlerini parça parça ederek fırkalaşan kimselerle senin bir ilgin yoktur.

Dinlerini parçalayanlar. Yâni dinin amel edilecek, uygulanacak pratiğe aktaran bölümü, şimdilik sadece inandığımızı iddia edip de beklemeye aldığımız bölümü. Ya da dinin ilgilendiğimiz bölümü, ilgilenmediğimiz, gündeme almadığımız bölümü. İşimize gelenler bölümü, işimize gelmeyenler bölümü. Veya dinsel anlar, dinsel günler, din dışı anlar, din dışı günler. Veya dinin beni ilgilendiren bölümü, beni değil de başkalarını ilgilendiren, başkaları uygulasın dediğimiz bö-lümleri. Veya ben bu dinin bir tarafındayım, din de benim başka bir tarafımdadır diyerek dinle fırkalaşmamız. İşte böyle dini fırkalaştıranlar. Kendileri bir fırka olmuş böylece dini de fırkalaştırmış olanlar var ya; işte ey peygamberim senin böyle kimselerle bir ilgin, ilişkin yoktur. Öyle değil mi ama? Peygamberin bu insanlarla ne ilgisi olabilir.

Onlar dinlerini fırkalaştırdılar, dinlerini fırka fırka yaptılar. Öyle ayırdılar ki dinlerini, öyle parçaladılar ki onu, sanki çocuğa ayrı din, gence ayrı din, yaşlıya ayrı, erkeğe ayrı, kadına ayrı din buldular. Ki-mileri sadece kadınlarla ilgilenen bir din kabul ettiler onu. Dinin hükümlerini sadece kadına ait kıldılar. Kadın şöyle inanmalı, kadın şöyle namuslu olmalı, kadın böyle giyinmeli vs vs. Sanki erkek namuslu olmalı değilmiş gibi, sanki aynı tesettür erkek için de geçerli değilmiş gibi. Kimileri gence ait zannettiler bu dini. Kimileri hocalara, kimileri imamlara ait kıldılar dini. İmam kılar namazı. İmam Hatip mezunu o-lanlar anlar hadisi. İlâhiyatlılar anlar Kur'an'dan. Müftüler yapmalıdır bunları dediler. Veya işte köylünün, cahillerin uygulaması gereken âyetler, şehirlinin ve tahsillilerin uygulaması gereken âyetler dediler. Köylüler ve cahiller inanacak, zekâtını verecek, namazını kılacak, ama şehirliler ve okumuşlar da sadece bu işi konuşuverecek o kadar dediler. Yâni dinin edebiyatını yapanlar ve dini yaşayanlar diye ikiye ayırdılar onu.

Kimileri de farklı bir biçimde parçaladılar dini. Sadece âhiretle ilgilenen bir din. Veya sadece dünyayla alâkadar olan bir din. Sadece âhiret ve ölüm ötesi hayatı düzenleyen, ama dünyaya ve dünyalık işlere karıştırılmayan bir din. Böyle dünyadan soyutlanmış, hayattan kovulmuş bir ölüler dini kabul ettiler onu. Veya işte bu dünya işi, bu âhiret işi dediler. Bu dünya işi, buna din karışmaz, bu din işi buna Al-lah karışır dediler. Din ayrı, dünya ayrıdır dediler. Dinin dünyaya karışmayan bölümü, dinin âhirete karışmayan bölümü vardır dediler. Dini günlerimiz, dindışı günlerimiz vardır dediler. Dinlerini mescitlerine karıştırdılar, ama ticaretlerine karıştırmadılar. Âhiretlerine karıştırdılar ama dünyalarına, hayatlarına karıştırmadılar. Hayatta hiçbir etkinliği olmayan, vicdanlara hapsedilmiş bir din kabul ettiler.

Halbuki şunu kesinlikle ifade edelim ki, din ayrı, hayat ayrı de-ğildir. Din ayrı, dünya ayrı değildir. Din bir hayat programıdır. Din dünyada yaşanmak için gelmiştir. Din âhirette, ya da cennette yaşanmak için gelmemiştir. Eğer öyle olsaydı orada gönderirdi Rabbi-miz bu dini, burada göndermesine gerek kalmazdı.

Öyleyse hayatı parçalamak, dini parçalamak demektir. Dini parçalamak da hayatı parçalamak demektir. Efendim işte ferdi hayat, toplumsal hayat, ekonomik hayat, iş hayatı, siyasal hayat, ibadet ha-yatı gibi hayatı parçaladınız ve her birerinde farklı hükümler uygulamaya kalkıştınız mı din parçalanmış ve şirk başlamış demektir. Aynen bunun gibi dünya hayatı, âhiret hayatı dediniz mi yine din parçalanmış demektir.

Veya Allah'a ayrılan hayat, topluma ayrılan hayat diye hayatı ikiye ayırmak da dinin parçalanmasıdır. Allah'a ayrılan zaman, baş-kalarına ayrılan zaman olmaz. Çünkü Müslümanın hayatında Allah-tan başkalarına ayrılacak zaman yoktur. Müslümanın hayatında kulluğun dışında düşünülebilecek bir tek saniye bile yoktur. Allah ha-yatta boşluk bırakmaz. Tüm zamanlarımız, tüm hayatımız kulluktur. Ve bu kulluk sadece Allah'a yapılmalıdır. Bunun dışında bir anlayış şirktir.

Veya kimileri de işte insanın bâtınına karışan, bâtına ait din, ve zâhirîne ve cismaniyetine karışan din bölümleri diye onu parçaladılar. Bu zâhir, bu bâtın işi dediler. Ya da insanın filan işlerine karışan, ama falan işlerine karışmayan bir din dediler. İnsanların, toplumların namazlarına karışan, ama hukuklarına karışmayan bir din. İnsanların oruçlarına karışan, ama kazanmalarına, harcamalarına karışmayan bir din. İnsanların ibadetlerine karışan, ama hukuklarına, kılık kıyafetlerine karışmayan bir din. İnsanların dualarına karışan, ama düğünlerinde, ev tefrişlerinde, küsmelerinde, barışmalarında söz sahibi olmayan bir din. Bunların tamamı Allah'ın dinini parçalamaktır.

Veya kimileri dini iman olarak, amel olarak parçalamışlar. Kimileri sadece imana, kimileri de sadece amele din diyerek parçalamışlar onu. Halbuki bu din imanla amelin birlikteliğidir. Ne mücerret amelsiz bir iman, ne de imansız bir amel din değildir.

Kimilerinin dini siyaset olarak ele alması, kimilerinin ekonomi olarak ele alması, kimilerinin sadece onu ahlâk olarak algılaması da dini parçalamak demektir. Veya kimileri din ayrıdır millet ayrıdır diyerek, her ikisi de aynı olduğu halde dini parçaladılar.

Veya kimileri de kendilerine göre farklı parçaladılar dini. Parçaladılar, parçalara ayırdılar dini ve her bireri ayrı bir parçaya tutundular. Her bireri dinin ayrı bir bölümünü bayraklaştırdılar. Kimileri dinin devlet bölümünü bayraklaştırdı, kimileri dinin zikir bölümüne sarıldı. Sanki din sadece bundan ibaretmiş gibi ve sanki dinin öteki bölümleri yokmuş gibi, sadece onu gündeme getirerek dini böldüler. Kimileri kıssa âyetlerini bayraklaştırdı ve din sadece kıssadan ibaretmiş gibi sürekli onu gündeme getirerek, ötekileri örterek dini parçaladılar. Kimileri sadece tekfir âyetlerini gündeme getirdi. Kimileri sadece cihad âyetlerine sarıldı, cihad ve diğerleri diye dini böldüler. Kimileri fıkıh ve diğerleri diyerek, kimileri tefsir ve diğerleri diyerek dini parçalamaya çalıştılar. En'âm bizim oldu, Bakara başkalarının oldu yâni.

Evet bu anlattıklarım dinin içinde bir parçalanmadır. **"Ettef-rikatü fiddîn"** Dinde, dinin içinde parçalanmalar. Ama Allah korusun bir de **"Ettfrikatu aniddîn"** vardır ki bu da dinden çıkıp giderek ayrılmak fırkalaşmak demektir. Ya da okuduğumuz âyette geçen bu ifadeyi "ferragu" değil de "Faragu" kıraatini kabul edenlere göre anlayacak olursak, o zaman hak dinden ayrılıp gidenler olmuştur diyeceğiz. Yâni dinde, dinin içinde fırkalaşanlar değil de, dinden fırkala-şanlar, dinden kopanlar olmuştur şeklinde anlamak gerekecektir. Me-selâ kimler gibi? Mutezile gibi, Cebriye gibi, Cehmiyye gibi, Müşeb-bihe, Mürcie gibi din adına konuşan, din adına iş yaptığını iddia eden, ama dinden ayrılıp gidenler olmuştur.

İşte Rabbimiz âyet-i kerimesinde diyor ki, ey peygamberim, senin böyle dinden tefrika olan, dinden ayrılıp giden kimselerle bir ilgin, alâkan yoktur. Yahut da daha önce demeye çalıştığım gibi dini parçalayan, dinlerini parça parça eden ve her bireri dinin bir bölümüne tutunarak, her bireri dinin bir bölümünü gündeme getirerek, her biri dinin bir bölümünü bayraklaştırarak dinde tefrikalaşan kimselerle bir ilgin, alâkan yoktur buyuruyor. Çünkü dikkat ederseniz âyet-i kerimede dini parçalayıp şia, şia olanlar deniyor. Yâni her biri ayrı bir şia, ayrı bir grup, ayrı bir parti olan ve her biri ayrı bir lidere, ayrı bir reise tutunarak dindeki vahdeti bozan kimseler deniyor.

Evet Rabbimiz âyetinde bunu reddettiği halde bugün maalesef Müslümanlar aralarındaki ufak tefek metot ayrılıklarını sanki dinde temel ayrılıklarmış gibi görerek kendilerini şia şia, parça parça yaptılar. Birbirlerini tekfir edecek noktaya geldiler. Ve bu kendi aralarındaki bu parçalanmaları da kâfirler karşısında onları izzetsiz ve şerefsiz bir konuma düşürmüştür. Birbirlerini yemeye çalışırlarken maalesef Müslümanlar kâfirler karşısında güçsüz bir duruma düşmüşlerdir. Allah'ın kitabı yerine kendi efendilerinin, kendi liderlerinin kitaplarını gündeme getirmeleri, peygamberin örnekliği yerine kendi üstatlarının örnekliliğine sığınmaları onları parça parça hale getirmiştir.

Allah'ın Resulü de bildiğiniz hadisi şeriflerinde bu hususu an-latırken, yahudi ve hıristiyanlar 71,72 fırkaya ayrılmışlar, bu ümmet de 73 fırkaya ayrılacak ve bunlardan sadece bir tanesi cennete gi-decektir buyuruyordu. Bu fırkalardan sadece bir tanesinin kurtulacağını haber veriyordu Allah'ın Resulü. Onlar kimlerdir ey Allah'ın Re-sulü? şeklindeki soruya da: Onlar benim ve ashabımın yolundan gi-denlerdir buyuruyordu. Evet cennetlik olanlar kitap ve sünnetin yo-lunu takip edenlerdir. Rasulullah ve ashabının yolunu takip edenlerdir.

Ey Müslümanlar! Eğer sizler aranızdaki bu çekişmeleri bir tarafa bırakır, Allah'ın kitabını ve Resulünün sünnetini tanımaya ve onların istediği biçimde bir hayat yaşamaya çalışırsanız o zaman bakın Rabbinizin şu müjdesiyle karşı karşıya geleceksiniz:
160. "Kim ortaya bir iyilik koyarsa ona on katı verilir; ortaya bir kötülük koyan ise ancak misliyle cezalandırılır; onlara haksızlık yapılmaz."

Öyleyse falanları, filanları araştırıp, falanlar iyidir, filanlar kötüdür diyerek insanların muhasebeleriyle meşgul olmaktansa kendi kendimizi sorgulamaya çalışmalıyız. Her zaman şöyle demek zorundayız: Müslümanlar iyidir. Müslümanlar iyi insanlardır. Müslümanlar iyi olmak zorundadırlar. Yeryüzünde Müslümanlardan daha iyi ve daha hayırlı bir varlık yoktur. Her ne kadar da şu anda yeryüzünde Müslümanlar kendilerini Rablerinin kitabından, peygamberlerinin sünnetin-den koparmaya çalışan idarecileri yüzünden, ülkelerindeki sahte tanrılar yüzünden kötü bir hayat yaşamak zorunda bırakılmışlarsa da onlar yine de yeryüzünün en iyi varlıklarıdır. Biz Müslümanlar iyi olmak zorundayız. Biz Müslümanlar düzelmek zorundayız diyelim ve kendimizi düzelmek için, çevremizdeki Müslüman kardeşlerimizi düzeltmek için elimizden ne geliyorsa yapmaya çalışalım. Bu konuda gecemizi gündüzümüze katarak bir çabanın içine girelim ki yaptıklarımıza karşılık Rabbimiz bire on mükafat versin.

Bakın öyle diyor Rabbimiz: Kim bir iyilik yaparsa, kim ki bir ha-sene ortaya koyarsa, kim ki imandan kaynaklanan bir harekette bulunmuşsa ona onun

on katı mükafat verilir. Allah bu kadar merhametlidir. Bir haseneye on hasene, bir iyiliğe on iyilik bulacaksınız. Sanki on tane hasene yapmış gibi karşılık verecektir Allah. İyiliğin kat sayısı farklıdır. Bire on. Bakın Bakara'da da Rabbimiz şöyle buyurur:

"Allah, dilediğine daha da katlar. Allah'ın rahmeti geniştir. O her şeyi bilir."

(Bakara 261)

Âyet-i Kerimede Allah yolunda infak edenlerin, Allah yolunda çalışmalar yaparak hayatlarını, zamanlarını, fikirlerini, kâlemlerini Al-lah'a adayanların sevaplarının kat kat artırılacağı anlatılıyor. Hattâ bir iyiliğin karşılığının yedi yüze kadar çıkartılacağına dair bir misâl veriliyor. Daha sonra bir amele verilecek mükafatın, o ameli işleyenlerin o ameli işlerken taşıdıkları ihlâs ve samimiyetlerine göre kat kat artırılacağı anlatılıyor. Yâni yapılan infakın, yapılan çalışmanın değeri, ya da karşılığında takdir edilecek mükafat o infakın, o çalışmanın, ferdin, toplumun ve ümmetin problemlerine, sıkıntılarına ne ölçüde çözüm getirdiğiyle orantılıdır. Yâni infaka, yapılacak güzel amellere takdir edilecek sevap, onunla giderilen ihtiyaçla orantılıdır.

İnfak, infak edilen şeyin hacmi, azlığı çokluğuyla ilgili değildir. Yapılan amele takdir edilecek mükafat o amelin çokluğu azlığıyla sınırlı değildir. Bir çuval hurması olup da bunun yüz tanesini Allah yolunda infak eden kişiyle, bir tek hurması olup da ona ihtiyacı varken bölüp yarısını bir kardeşine infak eden kişi elbette bir değildir. Burada, mükafatın takdirinde azlık-çokluk değil, niyet ve giderilen sıkıntının türü önemlidir. Amelde niyet önemlidir. Niyeti en az olana yaptığının on katı ödenirken, niyeti daha güzel olana niyetinin güzelliği nispetinde bu mükafat artırılmaktadır.

Öyleyse mü'minler infak için bir taneyi bile küçük görmemeli ve onu Allah adına harcamayarak Allah'tan kıskanmamalıdır. Elimde bir tanem var onu da Allah yolunda harcarsam, o da yok olup gidecek dememelidir. Allah için yapılacak en küçük hayırları bile küçük görerek onu Rabbinden esirgememeli, bir saniyesini bile boşa harcamamaya dikkat etmelidir.

Evet Allah için yapılan iyiliklerin mükafatının katsayısı farklı iken yapılan kötülüklerin, işlenen günahların karşılığında da bire bir ceza vardır diyor Rabbimiz. Kim seyyie, bir kötülük, bir günâh işlerse ancak bir karşılık görecektir. Sadece karşılığıyla mukabele görecektir. İyiliğin karşılığı bazen bire on, bazen bire yedi yüz, bazen bire sonsuz mükafat iken, kötülüğün karşılığı ise sadece bire birdir. Rabbimiz ne kadar da merhametlidir bizim için değil mi? Hattâ bakın bir adam bir günah işlemeye niyet edip azmetse, ama sonra da Allah korkusundan, âhiret endişesinden dolayı onu yapmaktan vazgeçse, onun karşılığında bir sevap verilecektir. Eğer ihmalinden dolayı veya vakit, imkân

bulamadığı için bu kötülüğü yapmaktan vazgeçse ona her hangi bir günah da yazılmayacaktır.

Evet Allah Vâsîdir. Yâni rahmeti, merhameti geniş olandır, ge-nişlik sahibidir. Yâni dilediğine dilediği kadar kat kat ve hesapsız ve-rendir. Alîmdir Allah. Hangi konuda? Yâni kime ne vereceğini, kime ne kadar vereceğini, kimin amelini kaçla çarpacağını çok iyi bilendir. Verenin verirken hangi şartlarda ve ne niyetle verdiğini en ince teferruatına kadar bilen ve de verene vereceğini nasıl takdir edeceğini bilendir.

161. "Şüphesiz Rabbim beni doğru yola, gerçek dine, doğruya yönelen ve puta tapanlardan olmayan İbrahim'in dinine iletmiştir" de."

De ki: Rabbim bana hidâyet etti. Rabbim bana yol gösterdi. Rabbim beni doğruca cennete götürecek yola hidâyet etti. Bu yolu bana öğretti. Şu üzerinde yürüdüğüm sırat-ı müstakîmi, şu cennet yolunu bana Rabbim tarif buyurdu. Evet bizi de sırat-ı müstakîme hidâyet eden Rabbimizdir. Gönderdiği kitabıyla bize dosdoğru yolu gösteren, bize kulluk yolunu, bize cennet yolunu gösteren Rabbimizdir.

E şimdi ben Rabbimin bana gösterdiği bu dosdoğru yol dururken sizin hevâ ve heveslerinize, sizin zanlarınıza, sizin kendi işkembenizden ürettiğiniz saçma sapan şeylere mi uyacağım? Ben asla sizin sapıklıklarınıza uymayacağım.

Öyle bir din ki Rabbimin dini, ***Gayyimen*** dir o. İbrahim aley-hisselâmın dini insanı kıvamında tutacak bir dindir. İnsana Allah'ın istediği şekilde kulluk imkânı verecek bir dindir. Yâni Rabbim beni öyle bir dine, öyle bir yola hidâyet etti ki dimdik ayakta duran bir din-dir. Kayyım bir din. İnsanı ayakta tutabilen bir din. Kulu kulluk kıvamında tutan bir dindir. Bu din İbrahim aleyhisselâm'ın dinidir. Ki O İbrahim aleyhisselâm müşrik de değildi. O muvahhid bir müslümandı.

Öyle bir kitaptır ki "Gayyimendir" dir bu kitap. Kitabın ikinci bir özelliği de "Gayyimen" oluşudur. Yâni başka hiç bir şeye muhtaç olmayan bir kitaptır bu kitap. Dosdoğru, ama kendi kendine kaim bir kitap. Bir başkasının kitabına ihtiyacı olmayan, bir başkasının des-teğine ihtiyacı olmadan kendi kendine var olan ve varlığını sürdüren bir kitaptır bu. Bir başka kitabın sağlamasına, bir başkasının deste-ğine ihtiyacı yoktur bu kitabın. Yardımcıya ihtiyacı yok, yardımcısız ve ihtiyaçsız bir kitap. Kendi kendine yeterli olan, kendi kendine kaim olan, Hayy u Kayyûm olan bir Allah'ın bu ismi şerifi gereği, yine başka hiç bir şeye muhtaç olmadan ayakta durabilmek üzere kuluna indirdiği bir kitaptır bu.

Nasıl ki bu kitabın göndericisi kendi kendine kaimse, yâni varlığı konusunda ve varlığını sürdürmesi konusunda hiç kimseye muhtaç değilse, hiç kimsenin yardımına muhtaç olmadan varlığını sürdürebiliyorsa ve varların tümünü var eden O ise, işte böyle bir kaynaktan gelen bu kitap da hiç bir yardımcı kitaba, hiç bir yardımcı kanuna ihtiyacı olmadan kıyâmete kadar tüm insanlığın, tüm toplumların hayatlarını düzenleme ve problemlerini çözümleme konusunda tek kitap olacaktır.

Eğer yeryüzünde Allah'tan başka böyle kendi kendine var olan ve varlığını sürdürmesi konusunda başkalarına muhtaç olmayan birileri varsa, tamam onları da hamd edelim. Varsa böyle birileri tamam onları da övelim, onların hayat programlarını da uygulayalım, onların kitaplarını da uygulamaya alalım, onların arzularını da yerine getirelim. Var mı böyle birileri? Yoksa, hiç kimsenin kitabı bu kitapla mukayese edilemez. Hiç kimsenin kitabı bu kitabın önüne geçirilemez. Hiç kimsenin talimatları ve yasaları bu kitaba tercih edilemediği gibi, bu kitabın onların desteğine de ihtiyacı yoktur.

Evet bizi doğruya ulaştıran, hidâyete ulaştıran Allah'tır. Peki bu âyet ışığında bir soru soralım. Doğru olan, doğruda olan kimdir? Kesin doğru olan nedir? Kesin doğru olan kitap ve sünnettir. Öyleyse insanları kesinlikle kendimize, kendi grubumuza, kendi cemaatimize, kendi yolumuza, kendi önderlerimize değil, Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine çağırmak zorundayız. Bana gelin, bize gelin, bizi örnek alın, bizi takip edin, bizim gibi olun değil, gelin Allah'ın kitabına, gelin peygamberin sünnetine diyeceğiz. Ve hiçbir zaman unutmayalım ki, hepimiz Allah'ın hidâyetine, Allah'ın yol göstermesine muhtacız.

Yâni hiç bir zaman kendimizi Allah'ın hidâyetinden, Allah'ın yol göstericiliğinden müstağni görerek, ben kendi aklımla, kendi bilgimle, kendi gücümle yol bulabilirim. Ben Allah'ın hidâyetine muhtaç olmadan da bu hayatımı yaşarım. Ben kitap ve peygambersiz de hayatımın tüm problemlerini kendi kendime çözebilirim diyemeyiz. Şu anda hidâyet üzere olsak bile yarınımız konusunda hiçbirimiz emin olamayız. Sırat-ı Müstakîm kitaptır, sünnettir. Öyleyse sürekli kitap ve sünnetle beraber olmak zorundayız başka çaremiz de yoktur.

Evet bu din, İbrahim aleyhisselâmın ortaya koyduğu tek Allah'a iman esasıyla bize öğretine bir dindir. Babamız İbrahim aleyhis-selâm asla müşriklerden değildi. Dikkat ederseniz burada ve kitabımızın pek çok yerinde Rabbimiz bize bu kitabıyla gönderdiği dinimizi İbrahim aleyhisselâmla özdeş anlatıyor.

162. “De ki: "Namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi Allah içindir.”

Evet Müslüman sürekli söyleyecek bunu. Benim namazım Al-lah’a aittir. Bunu peygamberimize söylettiriyor Rabbimiz. Peygamberimiz söylüyor, biz dinleyeceğiz, sonra biz söyleyeceğiz, kendimiz dinleyeceğiz, çevremize ilan edeceğiz. Ama önce bunu kendimiz din-leyeceğiz. İmanımızı tazelemek üzere, imanımızı Allah’a arz etmek üzere önce kendimize söyleyeceğiz bunu. Benim namazım, yâni be-nim Allah’la diyalogum, benim Allah’tan mesaj alıp, Allah’a tekmil vermem anlamına gelen namazım, benim bedensel ve bireysel hayatıma Allah’ın karıştığını ortaya koymam, bunu evetlemem anlamına gelen namazım Allah içindir.

Öyleyse öyle bir namaz kılalım ki o Allah için olsun. Öyle bir namaz kılalım ki o Allah’a lâyık olsun. Öyle bir namaz kılalım, öyle bir hayat yaşayalım ki Rasulullah’ınki gibi olsun. Öyle bir hayat yaşayalım ki kâfirlerinkinden, müşriklerinkinden farklı olsun. Kâfirlerle farkımız ortaya çıksın. Öyle bir namaz kılalım ki dinimizin direği olsun. Öyle bir namaz kılalım ki Allah’tan mesaj alma makamımız olsun bu namaz. Allah’a hayatın tekmilini verme makamı olsun bu namaz. Öyle bir namaz kılalım ki bizi tüm münkerlerden, tüm fahşadan korusun. Öyle bir namaz kılalım ki o namazda Rabbimizle yaptığımız ahitlerle hayatımız özdeş olsun. Namazımızla hayatımız özdeş olsun. Böylece hayatımız hep Allah için olsun. Yaşarken hep namazda olalım. Namazdayken hep Allah huzurunda olalım.

Evet mü’min hamdini Allah’a ait kılan kişidir. Namazımız, ibadetlerimiz ve tüm hayatımız Allah içindir. Zaten ibadetin dışında hayatımızda bir tek saniyemiz bile yoktur bizim. Tüm hayatımız kulluktur. Allah için bir hayat yaşayan bir kişinin hayatında kulluğun dışında bir saniye olur mu? Dünya hayatımız, âhiret hayatımız, ferdi hayatımız, toplumsal hayatımız, aile hayatımız, iş hayatımız, siyasal hayatımız, hukuksal hayatımız Allah’a aittir. Biz hayatı Allah için yaşarız. Çünkü bu hayatın sahibi O’dur. Bizi yaratan ve bu hayatı bize lütfeden O’dur. Vücutlarımız, bedenlerimiz, varlığımız, hayatımız, nefeslerimiz bize ait değildir. Hepsi hepsi O’nundur. Madem ki her şey O’na aittir, öyleyse onların tümünü O’na kullukta kullanmak zorundayız. Bütün bu sahip olduklarımızı onları bize verenin razı olmadığı yerde kullanmamız caiz değildir. Tüm azalarımız, tüm varlığımız O’nun emânetidir bizde.

Yine benim orucum, diğer ibadet ve itaatlerim, tümünde ibadet halinde olduğumun bilincinde olduğum hayatım Allah içindir. Tüm ha-yatım bana Rabbimin belirlediği tüm kulluklarım Allah içindir. Ben Al-lah’a aidim. Bütün hayatım ve mematım, doğumum ve ölümüm, canlı oluşum ve canımı Rabbime teslim edişim âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir. Ondandır, Ondan

kaynaklanmaktadır, Ona yöneliktir. Öldüren de Odur, hayat veren de. İşte O âlemlere program çizen Allah'ın ortağı da yoktur.

163. "O'nun hiç bir ortağı yoktur; böyle emrolundum ve ben Müslümanların ilkiyim."

Evet hiç bir ortağı da yoktur O'nun. Ne göklerde, ne yerlerde O'nun yetkilerine, O'nun egemenliğine ortak yoktur. Göklerde ve yerdekilerin tümünün üzerinde egemen olan, hakim olan O'dur. İşte ben bununla emrolundum. Ben buna böylece iman ve teslimiyetle emro-lundum. Ve ben Müslümanların ilkiyim. Ben böylece inanmak ve böy-lece yaşamak zorundayım. Ben buna iman edenlerin ve bu imana tam teslim olanların ilkiyim. Ben bu bana denilene ilk teslim olanım. Bu konuda yeryüzündeki insanların hiç birisini bekleyemem. Birileri meyletse de, şöyle üç beş kişi olsa da ondan sonra demem ben. Yeryüzünde hiç kimse benimle bu imana gelmese, herkes bu yolda beni yalnız bıraksa bile ben buna inanmak ve teslim olmakla emrolun-dum.

Evet yeryüzünde bir tek Müslüman kalmasa ve bu dini tek ba-şına yaşamak zorunda da kalsa bir Müslüman bunu demek zorunda kalacaktır. Kim var diye sağına soluna bakmadan, ben Müslümanım diyecek ve Müslümanlığını en öne alacaktır. Ben önce Müslümanım diyecektir. Ben her şeyden önce Müslümanım diyecektir. Biz önce Müslümanız diyecektir. Babalığımız, analığımız, kocalığımız, amirliğimiz, müdürlüğümüz, işimiz, aşımız, mesleğimiz, dükkanımız, tezgâ-hımız arkaya alınacak ve Müslümanlığımız öne alınacaktır. Bu çığırı ilk açan benim, bu yayınevini ilk kuran benim, bu okulculuğu ilk başlatan benim, bu cemaati ilk örgütleyen benim değil. İlk Müslüman olan benim diyeceğiz. Çünkü peygamberler Müslümanların, Allah'a teslim olanların ilkiydi. Biz de böyle olacağız inşallah.

Allah'ı razı edecek ameller konusunda kimseyi beklemeyecek ve onu ilk yapan biz olmaya çalışacağız. Ah keşke bu işi benden önce yapanlar olsaydı! Demeyeceğiz, onu ilk defa biz yapmaya çalışacağız. Veya eh ne yapalım, açıver kızım başını, baksana herkes açıyor demeyeceğiz. Herkes açılmış olsa bile İlk kapatan biz olacağız. Eh ne yapalım, toplumda herkes mirası böyle paylaşıyor, biz de topluma uymak zorundayız demeyecek, Allah'ın istediğini ilk yapan biz olacağız.

164. "De ki: "Allah her şeyin Rabbi iken Ondan başka bir Rab mi arayayım? Herkesin kazandığı kendisinedir, kimse başkasının yükünü taşımaz; sonunda dönüşünüz Rabbinizedir, ayrılığa düştüğünüz şeyleri size bildirecektir."

Evet O Allah göklerde ve yerlerde ne varsa hepsinin Rabbi iken, tüm varlıkların boyunlarındaki kulluk ipinin ucu elinde iken, göklerde ve yerlerde ne varsa hepsi de O'na boyun büküp teslim olmuşlarken, her şey O'nu dinlerken ben kendime O'ndan başka bir Rab mı bulayım? Söyleyin Allah dururken hayata program çizecek başka bir rab mı bulacağım? Kendim için Ondan başka

bir rab mı arayayım? Bana hayat programı olarak gönderilen kitabımın Fâtiha sûresinden En'âm sûresine kadar, En'âm sûresinde başından sonuna kadar rab olarak, kanun koyucu olarak, hayat programı belirleyici olarak bu kadar âyetiyle bana kendini tanıtan Rabbimi tanıdıktan sonra, şimdi tüm bunları bilmeyen birisi gibi kendime O'ndan başka bir rab mı bulayım?

Allah'tan başka birisini rab kabul edip de irademi ona mı teslim edeyim? Hayatıma kulluk maddesi olacak, bana hayat programı belirleyecek Allah'tan başka kendime bir rab mı bulayım? Aile hayatım nasıl olsun diye sormaya ona mı gideyim? Hukuk düzenim nasıl olsun diye, ekonomik anlayışım nasıl olsun diye, siyasal yapılanmam nasıl olsun diye, ticaretim, işim, aşım, mesleğim nasıl olsun diye, kılık kıyafetim, yemem, içmem nasıl olsun diye, çocuklarıma karşı eğitimim nasıl olsun diye, hanımımla münâsebetim nasıl olsun diye sormaya ona mı gideyim? Allah'tan başka kendime bir velî mi bulayım?

Ya da hayatımda Allah'la beraber başkalarına da karışma alanı bırakarak, hayatıma Allah'tan başkalarına da karar verme hakkını vererek müşrik mi olayım? O Allah ki göklerin ve yerin yaratıcısıdır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin var edicisi, göklerin ve yerlerin tek Rabbi, tek hakimi, mutlak hakimi ve mutlak otoritesidir.

Peki sizin Rabbiniz kim? Peki bu soru öldükten sonra kabirde sorulacaktı, şimdi niye sorduk? Bir yanlışlık yaptığımızı mı düşündünüz? Evet kabirde de sorulacak ama, şimdiden ona hazırlık yapmak zorunda değil miyiz? Şu anda ne yapıyorsan bunu sana yaptırtan güç neyse senin Rabbin odur. Su mu içiyorsun? Eğer Rabbin izin verdi diye ise Rabbin Odur mübarek olsun, Rabbin olan Allah karşılığında sana cennet versin. Bir tip elbise mi giyiyordun? Bunun böylece olmasını sana Allah mı önerdi? Rabbin Odur. Başkaları istedi diye o tür bir giysiden yanaysan Rabbin o isteyenlerdir. Kısaca tüm amellerinde, pozitif ve negatif tüm hareketlerinde, tüm tercihlerinde hayatında etkili varlık kimse Rabbin Odur.

Bunu hep kendimize sormak zorundayız. Meselâ komşularımla ilişkimde Rabbim kim? Sofranın tanzimi konusunda, evimin tefrişi konusunda hayatımda etkili Rabbim kim? Kazanmam-harcamam konusunda hayatımda etkili Rabbim kim? Çocuklarımın eğitimi konusunda Rabbim kim? Rabbim kim? Rabbim kim? Hep soralım kendimize. Her hareketimizde durduralım kendimizi ve sorgulayalım kendimizi. Kim dedi de öyleyiz? Bu sofra mantığını kim kazandırdı bize? Bu hukuk düzenini kim istedi bizden? Bu eğitim yolunu kim gösterdi bize? Bu ev tefrişi anlayışını kim gösterdi bize? Bu kılık-kıyafeti kim istedi bizden? Neden böyle giyiniyoruz? Bu konuda Rabbimiz kim?

Göklerde ve yerde ne varsa hepsinin Rabbi Allah iken ben neden başkalarını Rabb bileyim? Güneş Allah'ı dinlerken, ay, yıldızlar, canlı-cansız, büyük-küçük tüm varlıklar Rab olarak Allah'a teslim iken ben neden başka Rabler arayayım kendime. Bizim iç dünyamızı da, dış dünyamızı da düzenleyen Rab Allah değil mi? İç dünyamız Allah'a teslim iken irâdi dünyamızda neden Rab olarak sadece Allah'ı dinlemeyelim? Hakkımız var mı buna?

Ve herkesin kazandığı kendisinedir, kimse başkasının yükünü taşımaz. Her bir nefis, her bir kimse kendi lehinde ve aleyhinde kazandıklarıyla, yaptıklarıyla sorumludur. Hiç kimse kendi kazandıklarının, kendi yaptıklarının dışında başkalarının amelleriyle değerlendirilmeyecektir. Hiç kimse hiç kimseden dolayı doğrudan sorumlu değildir. Tabii burada birinin diğerini iyiliğe veya kötülüğe teşvikinden dolayı sorumlu tutulması ayrıdır. Bir kişi birilerinin günaha girmesine sebep olmuşsa, birilerini kötülüğe sevketmiş veya zorlamışsa elbette ondan sorumlu tutulacaktır. Çünkü bu onun bizzat kendi günahı demektir.

Sonunda hepiniz dönüp Allah'a geleceksiniz. O gün hüküm günüdür. O gün ceza günüdür. O gün adâlet günüdür. Adâletin ve hakkın ikame edildiği gündür. Ve o gün ihtilâf edip durduğunuz her konuda Allah size yarın haber verecektir. O gün hiç kimseye haksızlık yoktur. Yâni o gün hiç kimseye, hiç bir varlığa en küçük bir adâletsizlik ve zulüm yapılmayacaktır. Ne dünyada hesabını, kitabını bugün için yapıp da Allah'ın istediği kulluğu yaşamak için çalışıp çabalayan birinin hakkını alamaması gibi, mükafatını elde edememesi gibi bir adâletsizlik, ne yaptıklarının karşılığını tam olarak alamama gibi, yâni bir kısım haklarının zâyi olması gibi bir adâletsizlik olmadığı gibi, ne de kişinin hak etmediği halde haksız yere cezalandırılması biçiminde bir haksızlık da olmayacaktır.

Yâni ne yapmadıklarından ötürü birinin mükafatlandırılması, ne de hak etmediği halde haksız yere cezalandırılması biçiminde bir adâletsizlik yoktur o gün. Yâni cezalandırılması gerekirken hak ettiği bu cezadan kurtulması, cehenneme gitmesi gerekirken yanlışlıkla cennete gitmesi, cennete gitmesi gereken birinin de yapmadığı şeyler kendisine isnat edilerek haksız yere cehenneme gitmesi türünde bir zulüm olmayacak.

Ya da hiç kimseye hak ettiği cezadan daha fazlasını yüklemek biçiminde veya yanlışlıkla birinin günahının bir başkasına yüklenmesi, yâni birinin yerine başkasının cehenneme gitmesi gibi hiçbir adâletsizlik olmayacaktır. O yüce mahkemede böyle bir adâletsizlik yoktur. Herkese yaptıklarının karşılığı tastamam verilecektir.

Kimse kimsenin yükünü yüklenemeyecek, kimse kimseye yar-dım edemeyecek, kimse kimseye bir fayda sağlayamayacaktır. Bakın Rabbimiz:

"O gün herkes kendi derdine düşmüştür!"
(Abese: 37)

"Babanın oğluna oğulun da babaya hiç bir şey ödeyemeyeceği günden çok korkun!"
(Lokman: 33)

Evet ne zorla, zorbayla, ne de kolaylıkla hiç kimse kimsenin başına gelecek olanları defedemez. Zorla defedemez, çünkü yardım yoktur o gün. Kolaylıkla da defedemez, çünkü şefaat da yok o gün. Yâni ne karşılığını aynen vermek sûretiyle bir kurtuluş var, çünkü ve-recek karşılık yoktur. Ne de başka bir şeyle ödemek mümkün, çünkü fidye de yoktur o gün.

Dönüş Allah'adır ve Allah ihtilâf ede geldiğiniz şeylerin tümünü size bildirecektir. Şimdi Allah'ın verdiği yetkiyle, iradeyle burada ihtilâflar edebiliyorsunuz, ama yarın Allah bunların gerçek olanlarını size haber verecektir. Ne hak, ne bâtıl, hangisi doğru, hangisi yanlış bunu yarın Allah size diyecektir.

165."Verdikleriyle denemek için sizi yeryüzünün halifeleri kılan ve kiminizi kiminize derecelerle üstün yapan ve size verdikleriyle sizi imtihan eden O'dur. Doğrusu Rabbinin cezalandırması süratlidir. Şüphesiz O bağışlar, merhamet eder."

Evet Rabbiniz sizi yeryüzünün halifeleri kılmıştır. Yâni yeryüzünde kendi istediği gibi yapmanız, yaşamanızı istemiştir. Yeryüzünde kendi istediği gibi emirleri ve kendi istediği gibi nehiyleri konusunda Onun arzusuna uygun, Onu razı etmek planında hayat yaşamamızı emretmiş. Bunun için var kılmıştır Allah bizi. Yeryüzünde Allah'ın dinini hakim kılmak üzere bizi halife olarak var kılmıştır. Var kılınışımızın sebebi budur. Ben yeryüzünde ne varsa suyuna, ateşine varıncaya kadar her şeyi Allah'a kullukta kullanacağım. Benim varlık sebebim, benim misyonum budur.

Ve işte bu konuda, benim halifeliğim konusunda Allah'ın bana verdikleri bir başkasına göre derece derecedir. Meselâ gözümün görüşü başkalarına göre farklıdır. Benimki biraz az, bir başkasınınki bi-raz daha fazla olabilir. Gücüm-kuvvetimden, malım-mülküme kadar, sıhhat ve afiyetimden çoluk-çocuğuma kadar, çevrem ve imkânlarımdan bilgime-becerime kadar farklılıklar olacaktır. Allah kullarını halife olarak görevlendirdiği bu dünyada derece derece yaratmıştır. Herkes birbirine göre derecelidir. Sıhhatli, hasta. Zengin, fakir. Zeki, az zeki gibi dereceler vardır. Peki niçin bu fark? Neden böyle yapmış Rabbi-

miz? Size verdikleriyle Allah sizi imtihan ediyor da ondan. Siz böylece deneme altındasınız. Siz bu verilenlerle kulluk imtihanındasınız. Sonunda cennet ya da cehennem kazanacaksınız. Sonunda ikabı, hesabı çok şedit olan Allah'ın kararıyla kendinizi cehennemde bulacaksınız, yahut da Ğafûr ve Rahîm olan Allah'ın ğufranıyla cennet bulacaksınız.

Evet bir an bile hatırınızdan çıkarmayın ki halifeler olarak şu anda sizler hayattasınız. Şu anda mülk sizindir. Dün sizin yerinizde bir başkaları vardı. Dün mülk onlardaydı ve onlar imtihandaydı, onlar gittiler şimdi onların yerinde sizler varsınız. Unutmayın ki yarın sizler de olmayacaksınız. Size, sizin sahip olduğunuz şeylerin tamamını veren Allah'tır. Allah size imkân tanıyor. Kiminiz zengin, kiminiz fakir, kiminiz idareci, kiminiz idare edilen, kiminiz patron kiminiz işçi. Ama bilesiniz ki bunların hiçbirisi kıstas değildir. Ne zenginler zengin oldukları için cennete gidecekler, ne de fakirler fakir oldukları için cehenneme gidecekler. Ne kadınlar kadın oldukları için cehenneme, ne de erkekler erkek oldukları için cennete gidecekler. Kimilerinizin şu konumda kimilerinizin de bu konumda olmaları hiçbir şey ifade etmez. Bütün bunlar birer imtihan sebebidir.

Unutmayın ki Rabbiniz size verdikleriyle sizi imtihan etmektedir. Ne mutlu bu imtihanı unutmadan yaşayanlara. Ne mutlu yaşadığı bu hayatın sonunda hesaba çekileceğini unutmadan yaşayanlara. En'âm suresiyle alâkalı bu kadar söz yeter. Rabbim istediği gibi iman edip, gereğiyle amel eden kullarından eylesin. Sübhanekallahümme ve bihamdik, eşhedü en lâ ilâhe illa ente, estağfiruke ve etûbü ileyk.